

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

τῶν προτέρων ἐκδόσεων.

Τὰ παρόντα φιλοσοφικά Ἀποφθέγματα, ὅπου εἰς διαφόρους γλώσσας εὐρέθησαν καὶ γεγραμμένα, καὶ τυπωμένα, εἶχον μεταγλωττισθῆ εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλὴν διάλεκτον προστάξει τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ ὑψηλοτάτου Αὐθέντου καὶ Ἡγεμόνος πάσης Οὐγγροβλαχίας Κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασσαράμπα Βαεβόδα παρὰ τοῦ Λογιωτάτου Ἰωάννου Ἱερέως τοῦ Ἀβραμίου, διὰ τὸ εἶναι τοῖς πᾶσιν ὠφέλιμα καὶ ἐτυπώθησαν ἐν Τεργοδύστω εἰς τοὺς 1713. Ἄλλὰ εἰς τὸν παρόντα καιρὸν βλέπωντας τὸ σπάνιον αὐτῶν, τούτου χάριν ἤθελῃσα νὰ τὰ μεταδώσω εἰς τύπον καὶ ἐδῶ εἰς τὴν Βενετίαν, διὰ τὴν ὠφέλειαν τῆς φιλοτάτης κοινῆς μας μητρὸς τῆς Ἑλλάδος, μὲ ἐδικήν μου δαπάνην, διὰ τὸ καρποφορηθῶσι τὰ φιλομαθῆ τέκνα της. Ἐπειδὴ πολλοὶ τὰ ἐκριναν ἄξια εἰδήσεως, διὰ τὰς πολλὰς καὶ διαφόρους νοθεσίας, ὅπου περιέχουσι

πρὸς στολισμὸν ἡθικὸν τῶν Νέων, καὶ εἰς κάθε τάξεως ἀνθρώπου. Δεχθεῖτε λοιπὸν μὲ ἀγάπην καὶ προθυμίαν καὶ τοῦτο τὸ μικρὸν δῶρον τῆς εὐδιαθέτου μου προαιρέσεως, μὲν τὴν ὁποίαν δὲν ἔλειψα νὰ δώσω εἰς φῶς καὶ μερικὰ ἄλλα βιβλία ὠφέλιμα μὲ ἐδικὴν μου ἔξοδον, καὶ δὲν λείπω πάντοτε νὰ ἐνεργῶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, διὰ νὰ δίδονται εἰς τύπον διὰ τὸ κοινὸν ὄφελος, ἐλπίζοντας νὰ λάβω περισσοτέρην προθυμίαν, βλέπωντας τὴν φιλομαθείαν σας, ὅπου μὲ γενναιότητα δὲν θέλετε ἀψυχήσει τὴν ὀλίγην ἔξοδον, διὰ νὰ ἀποκτήσετε τόσον τὸ παρὸν, ὡσὰν καὶ ἄλλα, ὅπου βούλομαι νὰ βάλλω εἰς Τύπον καὶ ὡς εὐχάριστοι παρακαλεῖτε τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν ἐκείνων, ὅπου καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ συνεργοῦσι διὰ τὴν προκοπὴν καὶ εὐτυχίαν τοῦ γένους μας. Ἐρρώσθε ἐν Κυρίῳ.

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

Τ Ω Ν

ΠΑΛΑΙΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης
μεταφρασθέντα.

Ο φόβος τοῦ Θεοῦ εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ μεγαλητέρα τελειότης, καὶ ἡ ἀφοβία εἶναι τὸ μεγαλητέρον ἀνάμεσα εἰς τὰ ἐλαττώματα.

Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καθαρίζει τὴν καρδίαν.

Ἐγὼ φοβοῦμαι τὸν Θεὸν, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν φοβοῦμαι ἄλλον, πᾶρξ ἐκεῖνον, ὅπου τὸν Θεὸν δὲν φοβεῖται.

Δὲν εἶναι ἄλλο καταφύγιον ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ εὐσέβεια εἶναι ἡ μεγαλητέρα σοφία, καὶ ἡ ἀσέβεια εἶναι ἡ μεγαλητέρα μωρία.

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐλάβεια ἀπονεκρῶνει τὰς κακὰς ἐπιθυμίας.

Τὸ σέβας ὁποῦ ἀποδίδεται εἰς τὸν Δαίμονα, φέρει εἰς ἀπώλειαν· ἡ δὲ λατρεία καὶ προσκύνησις, ὁποῦ δίδεται εἰς τὸν Θεόν, εἶναι μέγα κέρδος.

Ὡς καὶ μίαν μόνην φοράν νὰ ἀμαρτήσῃ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ τὸ σέβας, ἀγκαλιὰ καὶ νὰ γένη χιλιοπλασίως, διὰ νὰ λάβῃ ὁ Θεὸς τὴν πρέπουσαν τιμὴν καὶ προσκύνησιν.

Μὴ καταφρονήσῃς τὸν Θεόν, ὁμνύωντας τὸ ὄνομα τοῦ τῷ ἁγίον, διὰ νὰ μὴ μείνης καὶ σὺ ἀπ' αὐτὸν καταφρονημένος.

Δὲν ἠμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τινὰς καλὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἂν δὲν γνωρίσῃ πρῶτον τὸν Πλάστην του.

Ἀπωλεῖται ὁποῖος ἀφίνει τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ὑποτάξῃ τὸ λογικόν του.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἐστοχάζετο τὸ τέλος του, καὶ τὴν διάβασίν του ἀπὸ ταύτην τὴν ζωὴν, βέβαια ἤθελε βλέπῃ μὲ πολὺν τρόμον τὰ ἔργα του, καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν μεγάλην ἀπάτην.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἓνας ὕπνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐξυπνοῦμεν, παρὰ μόνον τὴν ὄραν τοῦ θανάτου.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἓνας δρόμος, ὁποῦ φέρει πρὸς τὸν θάνατον.

Καλλίτερα ἀκολουθαῦμεν τὰ διεφθαρμένα ἤθη τοῦ αἰῶνος τούτου, παρὰ τὰ

καλὰ ἔργα, καὶ τὰ παραδείγματα τῶν Προπατόρων μας.

Ἡ ἀρετὴ, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ καλὴ μάθησις, αὐτὰ μόνον εἶναι τὰ πράγματα, ὁποῦ μᾶς κáμνουν τιμῆς ἀξίους.

Δὲν εἶναι ὀρφανός, ὁποῖος δὲν ἔχει πατέρα, ἀλλ' ὁποῖος δὲν ἔχει ἐπιστήμην, καὶ καλὴν παιδείουσιν.

Ἡ ἔλλειψις τῆς καλῆς γνώμης εἶναι χειροτέρα ἀπὸ καθε πτωχείαν.

Κανένα πρᾶγμα δὲ κρύπτει καλῆτερα ἐκεῖνο ὁποῦ εἶσαι, ὡσάν ἡ σιωπὴ.

Ἡ ἀγγίνοια, ἀπὸ ὅλα τὰ ἀποκτήματα, εἶναι πλουσιωτέρα.

Μὲ τὴν γλυκεῖαν συνομιλίαν ἀποκτῶνται πολλοὶ φίλοι.

Ὁ ἄνθρωπος ὅσον ἔχει ὀλιγώτερον νοῦν, τόσον ἔχει περισσοτέραν κενοδοξίαν.

Ἡ ἐκδίκησις δὲν εἶναι μεγαλοφυχία.

Ἡ ἐπιστήμη εἰς ἓνα νέον, εἶναι ἓνα στεφάνι, καὶ ἡ σοφία ἓνα χρυσοῦν ἐγκόλιον.

Ὁποῖος ἀφίνει τὰς δυστυχίας νὰ τὸν καταβάλλουν, κατασταίνεται τελείως δυστυχισμένος.

Ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἀγαποῦν τὴν ἀρετὴν, πάντοτε δὲν τὴν μεταχειρίζονται καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ τὴν μεταχειρίζονται, δὲν τὸ κáμνουν μὲ ὅλην τὴν ἀνάγκαιαν τελειότητα.

Ἡ ἀναισθησία καὶ ἡ ἀχρειότης γεννοῦν διχονοίας, ὡς καὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς συγγενεῖς.

Ὁ τρελὸς ἔχει τὴν καρδίαν του εἰς τὸ στόμα, καὶ ὁ φρόνιμος ἔχει τὴν γλῶσσαν του εἰς τὴν καρδίαν.

Ὅποιος τρέχει ἀγαλίνωτα, καὶ ἔχει ὀδηγὸν τὴν ἐλπίδα, συναπαντᾷ τὴν ὑστερὴν στιγμὴν τῆς ζωῆς του, καὶ πίπτει.

Ὅταν λάβῃς εὐεργεσίαν, μὴ φανῆς ταύτης ἀνάξιος, μὲ τὸ νὰ μὴ δείξῃς εὐχαριστίαν.

Ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως εἶναι ἓνα μεγάλο ἐμπόδιον, ὅπου δὲν ἀφίνει τινὰ νὰ ζῆσῃ μὲ εὐτυχίαν, καὶ μὲ πληροφορίαν.

Ὅταν βλέπῃς τοῦ λόγου σου ἀνώτερον τοῦ ἐχθροῦ σου, συγχώρησέ τον, καὶ εὐχαρίστητα τὸν Θεὸν διὰ τοῦτό σου τὸ κέρδος.

Δείχνοντας πρόσωπον κατηφές τοῦ φίλου, ὅπου ἔρχεται νὰ σέ ἀνταμώσῃ, ὑπερῆσαι τῆς τιμῆς, ὅπου λαμβάνεις παρ' αὐτοῦ.

Δὲν πρέπει νὰ μετᾷς τὰ λόγια ἐνὸς ἀνθρώπου βαρετοῦ, καὶ κακῆς γνώμης.

Ὅταν εἶσαι χαρούμενος, δὲν πρέπει νὰ ζητῆς ἄλλην ἐκδίκησιν ἐναντίον ἐκείνου, ὅπου σέ φθονεῖ, διατι τὸν φθάνει ἢ λύπη ὅπου ἔχει διὰ τὴν χαρὰν σου.

Ὁ πόσον εἶναι ὠφέλιμος ἡ ἐπιστήμη εἰς ἐκείνον ὅπου τὴν ἔχει! ἐπειδὴ εἶναι τὸς τῆς

μεγάλῃς τιμῆς, ὅπου τινὰς δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν πωλήσῃ διὰ χρήματα.

Τρία πράγματα ἢ ὀγλίγωρα, ἢ βραδέως προξενοῦν τὸν χαλασμόν τοῦ ἀνθρώπου ἢ γυναῖκά του, ὅταν δώσῃ τὴν καρδίαν της εἰς ἄλλον· ὁ ὄφτις, ὅπου κατοικεῖ εἰς τὸ ἴδιόν του σπῆτι· καὶ ὁ ἀσυλλόγιστος φίλος.

Δὲν εἶναι πρᾶγμα, ὅπου νὰ λαμβάνῃ προθυμότερα τὴν συγχώρησιν, ὡσὰν ἡ μετάνοια.

Εἶναι μεγάλη μωρία, νὰ τρέξῃς ἔμπροσθεν εἰς ἓνα, ὅπου δὲν σέ κράζει· καὶ μεγαλύτερα μωρία εἶναι, νὰ ἀποκρίνεσαι, χωρὶς νὰ σέ ἐρωτᾷ τινὰς· καὶ διπλασίως μεγαλωτάτη εἶναι, νὰ καυχᾶσαι πῶς εἶσαι σοφός, χωρὶς νὰ ἔχῃς μάθησιν.

Δὲν εἶναι ἀρρώστια πλέον κινδυνώδης, ὅσον εἶναι ἡ ἔλλειψις τῆς γνώσεως.

Ἀνάμεσα εἰς τὰ ἐλαττώματα, ἡ κενοδοξία, καὶ ἡ ἀγάπη τῶν διχονοιῶν εἶναι δύο κακὰ, ὅπου δύσκολα διορθώνονται.

Ἡ συνομιλίαις σύρουν τὸ καλόν, καὶ τὸ κακόν, ὅπου μᾶς ἔρχεται.

Τὸ νὰ ἀνταμώσῃς τινὰ, δὲν εἶναι κακὸν ἔργον· πλὴν δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμνῃς τόσον συχνά, ὅπου νὰ ἀναγκασθῇ ὁ ἀνθρώπος, ὅπου ἀνταμόνεις, νὰ σοῦ εἰπῇ, φθάνει.

Ὅποιος ἐλέγχει τινὰ παρρησία, τὸν ἀτιμάζει.

Ὅποιος ὁμιλεῖ ὀλίγα, δείχνει σημεῖον φρονιμάδας.

Ἡ ταπεινώσις εἶναι ἓνα μέσον δυνατὸν, διὰ τὴν λάθης ἐκείνο ὅπου ἐπιθυμεῖς.

Ἡ ἀληθινὴ πρὸς τὸν Θεὸν εὐσέβεια τοῦ Ἡγεμόνος, περικλείεται εἰς ταῦτα δηλαδὴ, τὴν στέκη εἰς τὰ ὄριά του· τὴν φυλάττει τὰς συμφωνίας· τὴν εὐχαριστῆται εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἔχει· καὶ τὴν ὑποφέρει ὑπομονητικῶς τὴν στέρησιν τοῦ πράγματος ὅπου δὲν ἔχει.

Ἀναγκάζοντας τινὰ τὴν σοῦ ζητήσῃ ἐκ δευτέρου συγχώρησιν τοῦ πταίσματός του, ἀνακαινουργῶνεις τὴν ἐνθύμησιν τῆς ὑβρεως, ὅπου ἔλαδες.

Περισσότερον εἶναι χρειαζόμενον τὸ κεφάλι, ὅπου κοπιάζει, παρὰ ἐκεῖνο, ὅπου πολυμιλεῖ.

Τόσον εἶναι τὴν φυτεύσῃς ἄνδρῃ εἰς τὴν κοπρίαν, ὅσον τὴν κάμης καλὸν εἰς ἓνα ἀπαίδευτον, ἢ εἰς ἄνθρωπον ἀχρεῖον.

Εἰς καθὲς πολιτείαν, ἢ συναναστροφὴν, ἢ συντροφίαν, μὴ καταπιασθῆς εἰς πρᾶγμα, ὅπου τὴν ἀρμύζῃ κοινῶς εἰς ὁλοῶν τὴν ὑπόθεσιν· διατὶ ἂν ἔδγη τὸ πρᾶγμα εἰς καλὸν, ἢ συντροφία ἀποδίδει τὴν καλὴν ἔκθεσιν εἰς τοῦ λόγου τῆς· εἰ δὲ καὶ ἔδγη εἰς κακὸν, καθεὶνας ἀποδίδει εἰς τοῦ λόγου σου τὸ σφάλμα.

Ἡ λύκαις, καὶ ἡ ἐνόχλησες ὅπου ὑπο-

φέρονται μετ' ἀγανάκτησιν, δίδουν μεγαλύτεραν βάσανον, παρὰ ὅταν ὑποφέρωνται μετ' ὑπομονῆν.

Ὅταν ἡ ψυχὴ εἶναι διὰ τὴν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοῦ σώματος, τί ὠφελεῖται τὴν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος ἐπάνω εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, ἢ ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα;

Ὅσον περισσότερο εἶναι ἀπόκρυφος ἡ κακία τῶν ἐχθρῶν, τόσον ὀλιγότερον πρέπει τὴν θάρρυνεσαι εἰς αὐτούς.

Λάμβανε παραδείγμα ἀπὸ τοῦ προγόνου σου, καὶ ἀγωνίζου τὴν κάμης καλὰ ἔργα.

Μὴν εἶσαι ἀμελής πρὸς ἄλλους, διὰ τὴν μὴ γένουν καὶ οἱ ἄλλοι ἀμελεῖς πρὸς τοῦ λόγου σου.

Λάμβανε, καὶ χάριζε καὶ σὺ μετ' εὐλογον τρόπον.

Ὅσον μὴ θανατῶσῃ τινὰς, ἂν ἐκεῖνοι ὅπου ζητοῦν πρᾶγματα, ὅπου δὲν τοῦς πρέπουν, πέφτουν εἰς δυστυχίας, ὅπου δὲν ἀπαντῶνται.

Τὰ πλούτη εἰς τὰς χεῖρας τῶν μεγαλοψύχων ἀνθρώπων τοιοῦτοτρόπως μένουσιν, καθὼς ἡ ὑπομονὴ εἰς τὴν καρδίαν ἐνός ἐραστοῦ.

Εὐθύς, ὅπου ἓνας χαίρει τὴν ἀκούῃ ἄλλους, τὴν καταλαλοῦν, ἐμδαίνει καὶ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν καταλαλῶν.

Ὅσα πάσχει ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν κόσμον, τοῦ προξενοῦν σκότος εἰς τὴν ψυχὴν· εἰ δὲ ἐκεῖνα, ὅπου ὑποφέρει διὰ τὴν ἄλλην ζωὴν, τοῦ προξενοῦν φῶς καὶ δόξαν.

Ἡ τύχη καὶ ἡ δόξα ἔχουν ἀναμεταξύ των μίαν συμφωνίαν τόσον δυνατὴν, ὅπου ὅποιος δὲν ἔχει τύχην, δὲν ἔχει οὔτε δόξαν.

Ἡ μεγαλητέρα ἀνάπαυσις, ὅπου τινὰς ἤμπορεῖ νὰ ἔχη, καὶ νὰ χαρῆ, εἶναι ἐκείνη ὅπου χαίρει, ὅταν δὲν ἐπιθυμῆ κανένα πρᾶγμα.

Ἄργα λαμβάνει τινὰς ἐκεῖνο, ὅπου ἐπιθυμεῖ, ὅταν τὸ γυρεύη μὲ παραπολὺν πόσον.

Διατὶ σὺ μοῦ ἐλέγγεις τὴν ἀμαρτίαν ὅπου ἔκαμα, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Θεὸς μοῦ τὴν ἐσυγχώρησεν;

Ὅποιος μὲ τὰ πολλὰ μέτωρα ἐβγαίνει ἔξω ἀπὸ τὰ ὄριά του καὶ ἀπὸ τὸ πρέπον, ἀδόλοτον εἶναι νὰ μὴ μισηθῆ, ἢ νὰ μὴ καταφρονεθῆ.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅπου ἀληθινὰ ἔμπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ ἄνθρωπος, γνωρίζεται ἀπὸ πέντε σημεία. α'. Εἶναι ἀμετάβλητος εἰς κάθε πρᾶγμα, ὅπου τοῦ συνέδη. β'. Εἶναι ταπεινός, εὐρισκόμενος εἰς μεγαλεῖα.

γ'. Δὲν ἀποφεύγει τὰς αἰτίας, ὅπου προσφέρονται, διὰ νὰ δείξη τὴν γενναϊότητά του. δ'. Δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν, πᾶρεξ

τὴν δόξαν του, καὶ τὴν τιμὴν του. καὶ ε'. Ἄν δὲν εἶναι σοφός, καὶν ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν, καὶ τὰς ἐπιστήμας.

Ἡ κατάστασις ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅπου ὑποτάσσεται εἰς τὰ πάθη του, εἶναι χειροτέρα ἀπὸ τὴν κατάστασιν ἐνὸς ἀθλίου σκλάβου.

Ὁ νικητὴς πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένος εἰς τὴν νίκην του, καὶ νὰ συγχωρῆ τὸν νικημένον.

Πολλαῖς φοραῖς κοπιᾷζομεν πολλὰ διὰ νὰ κατορθώσωμεν κάμμίαν ὑπόθεσιν, ἔπειτα ἄλλο δὲν κερδαίνομεν ἀπ' αὐτὴν, παρά λύπην καὶ πίκραν.

Ὅταν ἔδῃ τινὰς ἀπὸ τὴν ἀξίαν του, πρέπει νὰ πολιτεύεται μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅπου ἐπολιτεύετο, ὅταν εἶχε τὴν ἀξίαν.

Ἐλεύθερος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου δὲν ἐπιθυμεῖ τίποτες· καὶ σκλάβος εἶναι, ὅποιος ἐλπίζει ἐκεῖνα, ὅπου ἐπιθυμεῖ.

Σπουδαίε, καὶ μάνθανε τὰς ἐπιστήμας, πρὸ τοῦ νὰ ὑπανδρευθῆς.

Ὅποιος στοχάζεται τὰ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον, κέρνει παράδειγμα διὰ νὰ κάμῃ καλά, καὶ διὰ νὰ ἀποφυγῇ τὰ ἄτοπα, ὅπου βλέπει.

Ἄν εἶχες καὶ χιλιαὶς χάριτες ὡς τὰς τρίγας τῆς κεφαλῆς σου, τίποτες δὲν σε ὠφελοῦν ὅταν ἡ τύχη σου εἶναι ἐναντία.

Δὲν εἶναι κανένα πρᾶγμα τόσον βλαβερόν, ὡσάν τὸ νὰ ἔχη τινὰς ἔχθραν.

Ἀγωνίζου νὰ ἔχῃς φίλους πιστοὺς καὶ ἀδόλους, διὰ νὰ ζῆς ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ὑπερασπίσεώς των· καὶ ἔτσι θέλεις ἔχει χαράν εἰς τὰς εὐτυχίας, καὶ θέλουν σοῦ γένει ὡσάν μία προφύλαξις εἰς τὰς δυστυχίας σου.

Ὅταν εἶναι ἡ πληγὴ εἰς τὴν καρδίαν, δὲν ἠξεύρει πλέον ὁ ἄνθρωπος τί κάμνει.

Ὡς εἶσαι πάντοτε ἀπλοῦς καὶ ἀδόλος, ἂν καὶ κατὰ τύχην ἐκινδύνευε νὰ χαθῆ ἡ ζωὴ σου διὰ ταύτην σου τὴν ἀπλότητα καὶ ἀκακίαν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι φρόνιμος, κατὰ τὴν καλὴν παιδευσιν ὅπου ἔλαβε.

Μὴ δώσης δανεικά, διὰ νὰ ζήσης ἐλεύθερον.

Εὐθὺς ὅπου ὁ ἄνθρωπος δίδεται εἰς ἀσέμνους ἠδονὰς, χάνει τὴν ἐντροπήν.

Ὁ σοφὸς θάλλει πάντοτε εἰς πρᾶξιν αὐτὰ τὰ τρία πράγματα· ἀφίνει τὸν κόσμον, πρὸ τοῦ νὰ ἀφεθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον· κτίζει τὸ μνημῆμά του, πρὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ βαλθῆ μέσα· καὶ κάμνει κάθε πρᾶγμα μὲ τέτοιον στοχασμὸν, ὅπου νὰ ἐρέσῃ τοῦ Θεοῦ, πρὸ τοῦ νὰ φανῆ ἔμπροσθέν του.

Ὅποιος προσταίνει μὲ πολλὴν ἀνθεντεῖαν ἐκείνους, ὅπου εἶναι εἰς τὴν ὑποταγήν

του, εὐρίσκει γλιγωρα ἄλλον ἀνθεντήν, ὅπου τὸν προσταίνει μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον.

Μὴν ἀμαρτήσης, καὶ θέλεις ἔχει ὀλιγώτεραν λύπην εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου σου.

Ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴν ἔβγῃ εἰς καλὸν ἐκεῖνο, ὅπου ἐπιχειρισθῆ τινὰς νὰ κατορθώσῃ, ὅταν τὸ συμβουλευθῆ προτῆτερα.

Κύτταξε καλὰ μὲ τί λογιῆς γένος κάμνεις συγγένειαν, ὅταν θέλῃς νὰ ὑπανδρεύσῃς τὸν υἱόν σου, διατι ἡ ρίζα μεταδίδει εἰς τὸ δένδρον καὶ εἰς τὰ κλαδιὰ τὴν κακωσύνην, ὅπου ἔχει.

Ὅποιος εἶναι φρόνιμος, καὶ τακτικὸς μὲ καθένα, προκόπτει εἰς ὅ, τι πρᾶγμα μεταχειρισθῆ.

Ἡ πλεονεξία φέρει τὴν πτωχείαν, καὶ μόνος ἐκεῖνος εἶναι πλούσιος, ὅπου δὲν ἐπιθυμεῖ τίποτε.

Τὸ πολὺ θάρρος γεννᾷ τὴν καταφρόνησιν· καὶ δὲν εἶναι μακρὰν ἡ ἔχθρα ἀνάμεσα εἰς τοὺς φίλους, ὅταν ὅλα τοὺς τὰ πράγματα κατακρίνωται.

Ὅποιος σοῦ ἀνάφερε τοῦ ἄλλου τὰ ἐλαττώματα, ἔχει σκοπὸν νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὰ ἐδικά σου εἰς τοὺς ἄλλους.

Ὅσον περισσότερον ἐλπίζει τινὰς, τόσον ὀλιγώτερον λαμβάνει· ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐλπίδα πολλάκις γίνεται μέσον νὰ μὴ λάβῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνο, ὅπου καρτερεῖ.

Δὲν εἶναι πρᾶγμα, ὅπου νὰ ξεμακρύνῃ περισσότερο κάθε λογῆς ἄνθρωπον ἀπὸ λόγου σου, ὡσὰν ἡ πολλὴ ἔπαρσις, καὶ ἡ κενοδοξία.

Ὁ φιλάργυρος βλέπει πάντοτε μεγάλην ἐρημίαν εἰς τὸ σπῆτί του.

Ὅσον πλέον ἀγαπᾷ τιναὶς νὰ περιγελοῖ, τόσαις περισσότεραις δυστυχίαις σὺρει κατ' ἐπάνω του.

Ὅποιος ἔχασε τὴν ἐντροπήν, ἔχει νεκρὰν τὴν καρδίαν.

Μεγάλη αἰγνώσιᾳ εἶναι, νὰ ἀποδιώχνωμεν τὰς εὐεργεσίας, ὅπου ἄλλοι θελοῦν νὰ μᾶς κάμουν· διατι θέλει ἔλθῃ καιρὸς νὰ τὰς ζητήσωμεν, καὶ νὰ μὴν ἤμποροῦμεν νὰ τὰς λάβωμεν.

Οἱ πτωχοὶ πρέπει νὰ μανθάνουν τὰς ἐπιστήμας, διὰ νὰ γένουν πλούσιοι, καὶ οἱ πλούσιοι, διὰ νὰ τὰς ἔχουν ὡσὰν στολήν.

Πρέπει νὰ κλίνῃς καὶ εἰς τὴν γνώμην τῶν κατωτέρων σου, διὰ νὰ ἀπολαύσῃς ἀπ' αὐτοὺς τὴν δούλευσιν, ὅπου σοῦ χρειάζεται.

Κάθε πρᾶγμα συμβαίνει μὲ εὐτυχίαν εἰς ἐκεῖνον, ὅπου φυλάγεται ἀπὸ τὴν κακὴν ἐπιθυμίαν.

Ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος, γνωρίζεται ἀπὸ τὰ λόγια του.

Ὅποιος ἄφησε τὰ πάντα, διὰ νὰ περάσῃ

ζωὴν ἀσκητικὴν, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ κανενὸς πράγματος ἐπιθυμίαν.

Ἡ γλῶσσα τοῦ φρονίμου κυβερνᾶται κατὰ τὰ διανοήματα τῆς καρδίας του.

Μὴ πληρώσῃς μὲ ἀχαριστίαν τὸ καλόν, ὅπου ἀπολαμβάνεις ἀπὸ τινά.

Εἰς κάθε ἄλλο πρᾶγμα πρέπει νὰ δειχθῇ ὁ ἄνδρας πρὸς τὴν γυναῖκά του ὡς βρέφος, ἀλλ' ὅταν τοῦ ζητῇ ἐκεῖνο ὅπου αὐτὸς ἔχει, πρέπει νὰ δειχθῇ ἄνδρας.

Ἀπὸ τὸ μίλημα καὶ ἀπὸ τὰ σχήματα ξεσκεπάζονται οἱ πλέον ἀπόκρυφοι λογισμοί.

Εἶναι καλῆτερον νὰ ἔχῃς μίαν τέχνην, διὰ νὰ κερδαίνῃς τὴν ζωοτροφίαν σου, παρὰ νὰ ἀπλώνῃς τὸ χέρι νὰ ζητῆς ἐλεημοσύνην, διὰ νὰ ζήσης.

Ὁ φιλάργυρος τρέχει εὐδυσκόλως πρὸς τὴν πτωχείαν, καὶ ἐδῶ μὲν περναῖ ζωὴν πτωχικὴν, ἀλλ' ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως θέλει δώσῃ λογαριασμὸν ὡσὰν πλούσιος.

Τὰ δίκαια πλούτη γνωρίζονται ἀπὸ τὴν φροντίδα, ὅπου ἔχει νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸν ἐκεῖνος, ὅπου τὰ ἀπόλαυσεν.

Ἡ καλὴ ἐμπιστοσύνη πληροῦνεται μὲ τὴν καλὴν πίστιν.

Τὰ καλῆτερα πλούτη, ὅπου ἤμπορεῖ τινὰς νὰ δώσῃ τῶν παιδιῶν του, εἶναι, νὰ τὰ ἀναθρέψῃ καλὰ καὶ τιμημένα.

Κάμνε καλὸν ἐκείνου, ὅπου σοῦ κάμνει κακόν, διατί οὕτω θέλεις τὸν νικήσει.

Πρέπει νὰ λογιάζωμεν καλὸν ἀδελφὸν ἐκείνον, ὅπου μᾶς βοηθεῖ μὲ τὰ ὑπάρχοντά του, καὶ ὄχι ἐκείνον, ὅπου εἶναι ἀπὸ τὸ αἷμά μας, καὶ ἔπειτα μᾶς ἐγκαταλείπει.

Οἱ φίλοι τούτου τοῦ καιροῦ εἶναι κατὰσκοποὶ τῶν ἔργων μας.

Οἱ ἄνθρωποι εἰς τοῦτο ὑπερβαίνουν τὰ ζῶα, διότι ἔχουν τὸν λόγον· ὅμως ὅταν τὰ λόγια τους δὲν εἶναι γνωστικά, τότε τὰ ζῶα εἶναι ἀνώτερα τῶν ἀνθρώπων.

Κρύπτε τὰς δυστυχίας σου, μὲ τὸ νὰ δείχνῃς πρόσωπον ἰλαρὸν καὶ χαρούμενον πρὸς πάντας.

Μὲ τὴν ὑπομονὴν φθάνει τινὰς εἰς τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ του.

Ἡ πλέον εὐχάριστος καλωσύνη εἰς τὸν Θεὸν εἶναι, τὸ νὰ εὐρίσκειται τινὰς δίκαιος καὶ εὐπροσήγορος· καὶ βαρβαρότης ἢ πλέον μισητὴ, τὸ νὰ εἶναι τινὰς βίαιος καὶ μανιώδης.

Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐπιθυμία του.

Τὰ καλὰ ἔργα εἶναι ἡ εὐλογία τῆς ζωῆς μας.

Αἱ μεγαλύτεραι δυστυχίαι προξενοῦνται ἀπὸ τὴν γλώσσαν.

Ἀπὸ ὅποιον γένος καὶ ἂν εἶναι ὁ ἄν-

θρωπος, κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν ὅπου βάλῃ νὰ φανῇ προκομμένος, ἔτσι ἀπολαμβάνει καὶ τὴν τιμὴν.

Ἐκεῖνος ὅπου ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ πάλιν ἀγαπᾷ τὰ πλούτη, ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον εἶναι.

Εἶναι σημεῖον εὐθηνίας ὅταν ἔχῃς πολλοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν τράπεζάν σου.

Μὴν ἀναγκάζῃς τὰς θυγατέρας σου νὰ πάρουν ἄνδρα ἄσχημον, διατί καὶ αὐταῖς ἀγαποῦν ἐκεῖνο, ὅπου καὶ σὺ ἀγαπᾷς.

Ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς ἐκεῖνον, ὅπου μᾶς διδάσκει νὰ γνωρίζωμεν τὰς κακίας μας.

Τρία πράγματα φθείρουν τὸν ἄνθρωπον· ἡ ματαιότης, ἡ φιλαργυρία, καὶ ἡ ἐπιθυμία.

Ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐκεῖνος εἶναι ὁ φρονιμώτερος, ὅπου μὲ τοὺς ἄλλους εἶναι ὁ πλέον γλυκύς.

Ἡμποροῦμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὰς παιδεύσεις τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ μέσον τῆς μετανοίας, ἀμὴ δὲν ἡμποροῦμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ σῶμα διατηρεῖται μὲ τὴν τροφήν, καὶ ἡ ψυχὴ μὲ τὰς εὐποιίας.

Μὴ μεταθέσῃς εἰς τὴν αὐριον τὸ καλὸν ἔργον, ὅπου ἡμπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερον.

Ὅποιος δὲν γνωρίζει τὸ καλόν, πίπτει εἰς τὸ κακόν.

Ἡ εὐμορφία τοῦ λόγου στέκεται εἰς τὴν συντομίαν.

Ἡ συναναστροφή τῶν καλῶν ἀνθρώπων, εἶναι θησαυρός.

Ἡ ἀληθινὴ δόξα ἔρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν. Δύο πράγματα εἶναι ἀχάριστα τοῦ ψεύδους, αἱ πολλαὶ ὑποσχέσεις, καὶ αἱ πολλαὶ προφάσεις.

Ἐνας ἄνθρωπος ἡδύς καὶ γλυκολόγος δὲν χρειάζεται ἀπὸ κανένα βοήθειαν.

Παρακίνα τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους σου νὰ συναναστρέφονται, καὶ νὰ ἐπιμελῆται ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ μὴ τοὺς παρακινῆς νὰ εἶναι γείτονες.

Οἱ δολεροὶ καὶ ψεῦσται, καὶ κάθε λογῆς ἄνθρωποι, ὅπου διάγουν ἄτακτον ζωὴν, εἶναι μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, ὅπου τοὺς ἀκολουθεῖ εἰς κάθε πρᾶγμα ἀμὴ τούτη ἢ μέθη εἶναι ἢ δικαία ἀνταμοιβὴ τῶν κακῶν τους ἔργων.

Δὲν ἀποδυσήσκει ὄχι τινὰς, ἂν ἔχη μόνον μεσογεμάτην τὴν κοιλίαν του.

Ἔχει θησαυρόν, ὅποιος ἔχει τέχνην.

Τὸ βεβαιότατον μέσον διὰ νὰ ζήσῃ τις νὰς μὲ ἀνάπαυσιν, εἶναι νὰ χαλινοῖ τὰ πάθη του.

Ὁ πλέον πιστὸς φίλος εἶναι ἐκεῖνος ὅπου μᾶς βάλλει εἰς τὴν καλὴν στρατίαν.

Ἡ ἀγγίνοια γνωρίζεται εἰς τὰς συναναστροφάς.

Ὁ καλὸς φίλος γνωρίζεται ἀπὸ τὴν σταθερότητα ὅπου ἔχει, εἰς τὰ νὰ βαστᾷ τὸν λόγον του.

Ἡ καλῆτέρα γυναῖκα εἶναι ἐκείνη, ὅπου ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της, καὶ παιδεύει καὶ τὰ παιδιὰ της.

Ἀνάστροφε καλὰ τὰ παιδιὰ σου, καὶ τὴν φαιηλίαν σου, διατι ἀπὸ ἐδικὴν τους αἰτίαν εὐρίσκεις καὶ σὺ καὶ ζωοτροφεῖσαι.

Ἡ καλῆτέρα ἰατρεία εἰς τὰς θλίψεις εἶναι νὰ ἀφεθῆς εἰς τὸ θελημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀγγίνοια τοῦ ἀνθρώπου γνωρίζεται ἀπὸ τὰ λόγια του, καὶ ἡ εὐγένεια ἀπὸ τὰ ἔργα του.

Δὲν ἀξίζει τίποτε, νὰ λέγῃς τὴν ἀλήθειαν ἐκεῖ ὅπου αὐτὴ δὲν ἐνεργεῖ.

Τὸ μέσον διὰ νὰ ζήσῃ πάντοτε ὁ ἄνθρωπος χαρούμενος καὶ εὐάρεστος εἶναι, νὰ ἔχη πολλοὺς φίλους.

Φυλάσσου ἀπὸ τὴν φιλίαν τοῦ τρελοῦ, διατι ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἔχη σκοπὸν νὰ σοῦ κάμη χάριν, ὅμως δὲν θέλει λείψει, ὅπου νὰ μὴ σοῦ κάμη καὶ κανένα ἀδικον.

Ὁ ἀκριβὸς ἐκεῖνο τὸ διάφορον ἐβγάλει ἀπὸ τὰ ἄσπρα του, ὅπου ἤθελεν ἐβγάλλῃ, ἂν εἶχε πέτρας μέσα εἰς τὰ σεντούκια του.

Ἡ ὀλὴ ἢ εὐτυχία τῶν βασιλέων στέκεται εἰς τὸ νὰ κάμνουν καλὴν δικαιοσύνην.

Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ λέγωμεν ὅτι ὁ αἰὼν τοῦτος διεφθάρη· διατί δὲν διεφθάρη ὁ αἰὼν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος τούτου διεφθάρησαν.

Νὰ κάμῃ τις ἓνα μόνον σφάλμα, εἶναι πολὺ· μὰ δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ, νὰ κάμῃ πάντοτε τὸ χρέος του.

Ἡ ἐνθύμησις τῆς νεότητος δὲν φέρει ἄλλο πᾶρεξ πίκραν.

Ἡ μέθη εἶναι ἡ θύρα, διὰ τῆς ὁποίας ἐμβαίνει ὁ ἄνθρωπος εἰς ἄπρεπα πράγματα.

Κανένα πρᾶγμα δὲν παρηγορεῖ τόσον, ὅσον ἡ παρουσία τοῦ πιστοῦ καὶ εὐλικρινοῦς φίλου.

Ἡ ἡσυχία καὶ ἡ ἀνάπαυσις παρηγοροῦσι τὴν ζωὴν μας.

Ἡμεῖς θλιβόμεσθαι ὅταν δὲν ἔχωμεν πλοῦτον, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἀπολαύσωμεν, περιπλεκόμεσθαι εἰς τὴν ἀγάπην του, καὶ εἰς τὰς φροντίδας.

Ἡ Ἐπιστήμη εἶναι τὸ ὑψηλότερον πρᾶγμα, ὅπου νὰ ἠμποροῦμεν νὰ λογιᾶσθαι.

Εἰς τὰς ἐργασίας ἔχομεν κόπον, ὅμως ἡ σχολὴ καὶ ἡ ἀργία εἶναι πάντοτε κινδυνώδεις.

Ἡ γέννησις εἶναι πρόδρομος τοῦ θανάτου.

Δείχνει ὅτι ἔχει καλὸν νοῦν, ὅποιος ἐδιαλέξετο καλὸν φίλον.

Ἀνανεώνεται ἡ φιλία μὲ τοὺς φίλους, καὶ θε φορὰν ὅπου τοὺς βλέπομεν.

Πρέπει νὰ ἐπιμελούμεσθαι περισσότερο εἰς τὸ νὰ στολίζωμεν τὴν ψυχὴν, παρά τὸ κορμί.

Τὴν κακὴν ὁδηγίαν πρέπει νὰ τὴν λογιᾶσθαι ὡσάν ἓνα ἐγκρεμνόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύσκολα ἐδγαίνει τις.

Ἔχε τὴν καρδίαν καθαράν καὶ ἄδολον ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ· ὡς εἶσαι κοινῶς μὲ ὅλους εὐγενικός· ὑποδούλωνε τὰ πάθη σου· ὑπότασσε εἰς τοὺς ἀνωτέρους σου, καὶ ὑπόφερε τὰ ἐλαττώματά τους· λάμβανε συμβουλὴν ἀπὸ τοὺς φρονίμους· ὡς εἶσαι γλυκύς μὲ τοὺς ἐχθρούς σου· εὐλαθῆς πρὸς τοὺς σοφοὺς, καὶ ἐμπροσθεν τῶν ἀμαθῶν ὀλιγόλογος.

Ἀπὸ τὴν κακὴν ὁδηγίαν τῶν ἀνθρώπων, εἶναι εὐκόλον νὰ γνωρίσῃ τις τὴν πανουργίαν των.

Ἡ καινούριας ὑπόθεσις δίδουν πάντοτε περισσότεραν πείραξιν.

Τὰ δάκρυα εἶναι τὰ ἄρματα τῶν ἀδυνατῶν.

Μὲ τὴν ὑπομονὴν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τις καθε κακόν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγανάκτησιν δὲν εἶναι νὰ ἐλπίσῃ καμμίαν πρακοπήν.

Ἡ μάταιαῖς συνομιλίαις ἀτιμᾶζουσι τὴν σοφίαν.

Ὁ θάνατος εἶναι ἓνα ποτήριον, τὸ ὁποῖον κάθε ἄνθρωπος μέλλει νὰ τὸ πίῃ, καὶ ὁ τάφος εἶναι μία θύρα, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὅλοι μέλλουσι νὰ περάσουν.

Κακὸν πρᾶγμα εἶναι, ὅταν τὰ πλούτη εὐρίσκωνται εἰς ἄνθρωπον, ὅπου δὲν ἤξευρει νὰ τὰ μεταχειρισθῆ καλὰ· καὶ ὅταν τὰ ἄρματα εἶναι εἰς τὰ χέρια ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ δουλεύσῃ· καὶ ἀκόμη ὅταν ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουν τὴν σοφίαν, δὲν ἤξεύρουσι νὰ ὠφελήσῃ ἀπὸ ταυτῆν.

Ἡ φιλαργυρία εἶναι ἡ παιδείσις τοῦ πλουσίου.

Ἐνας φιλάργυρος πλούσιος, εἶναι πτωχότερος ἀπὸ ἓνα πτωχὸν μεταδοτικόν.

Τρία πράγματα πίπτουσι ἐπάνω εἰς ἐκεῖνον, ὅπου τὰ κάμνει· ἡ ἀδικία, ἡ ἀπάτη, καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς ἐμπιστοσύνης.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φιλίας εἶναι τὸ νὰ μὴ κολακεύῃς τοὺς φίλους σου.

Ὅποιος περιπατεῖ τὴν ὀρθὴν στρατάν, δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ χαθῆ.

Ὅποιος γράφει καὶ δὲν συλλογίζεται ἐκεῖνο ὅπου γράφει, γάνει τὸν ἡμισυ καιρὸν τῆς ζωῆς του· ὁμοίως καὶ ὁποιος διαβάσει, καὶ δὲν καταλαμβάνει ἐκεῖνο ὅπου διαβάσει.

Ἡ σιωπὴ ἀποκόπτει τοὺς ὑποθέσεις, ὅπου φέρουσι ἐνόγησιν.

Εἶναι πρᾶγμα παράξενον νὰ θέλουσι οἱ ἄνθρωποι νὰ κατοικοῦν εἰς μεγαλοπρεπῆ παλάτια, ἠξεύροντες καλὰ πῶς ὁ τάφος εἶναι ἡ ἀληθινὴ τους κατοικία.

Ὅποτεν ἔχωμεν καλοὺς φίλους, δὲν φοβούμεθα κάμμιν μηχανουργίαν τῶν κακοτρόπων.

Ὁ ἀμαθὴς σιωπῶντας, κρύπτει τοῦ λόγου του, καὶ δὲν γνωρίζεται τί εἶναι.

Τόσον ὅταν συγχωρῆς, ὅσον καὶ ὅταν παιδεύῃς, τὰ λόγια σου ὡς μὴ εἶναι μάταια, διὰ νὰ σὲ πιστεύουν ὅταν συγχωρῆς, καὶ νὰ σὲ φοβοῦνται ὅταν φοβηρῆς.

Ἡ βλάβη, ὅπου φέρνει περισσοτέραν ἐνόγησιν εἶναι ἐκεῖνη, ὅπου προέρχεται ἀπὸ τὸν φίλον.

Μὴ φοβηρῆς ποτὲ νὰ παιδεύῃς τινὰ σκληρότερα ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ζητεῖ τὸ πταισίμῳ του· διὰτὶ ἂν τὸ κάμῃς, θέλεις φανῆ ἀδικός, καὶ ἂν δὲν τὸ κάμῃς, θέλεις ἀπομείνει ψεύστης.

Ἡ μεγαλητέρα ἀτοπία εἶναι νὰ παραιτήσῃς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, διὰ νὰ ἀκολουθήσῃς τὰς ματαιότητάς τοῦ κόσμου.

Δὲν θέλεις ἔχει ἀνάγκην νὰ διορθωθῆς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἂν ἐσὺ διορθώσῃς τὸν λόγον σου.

Εὐτυχής εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ ἔχει πλοῦτον, καὶ τὸν μεταχειρίζεται εἰς καλόν.

Κάθε φοράν, ὁποῦ τάξεις πράγμα, μὴ κάμης πολλήν ταραχήν, καὶ πολυλογίαν.

Ἡμποροῦμεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι τότε ἡ ζωὴ εἶναι μακρὰ, ὅταν εἶναι ἐλευθέρᾳ ἀπὸ πίκρας καὶ ταλαιπωρίας.

Ὅποταν σοῦ ἔρχεται κἀνένα καλόν, δέξου το μὲ προθυμίαν· τὸ δὲ κακὸν παρευθὺς ὁποῦ ἔρχεται ἀποδιώξέ το.

Ὅποιος ὑποτασσεται εἰς τὸ θέλημα τοῦ ἐχθροῦ του, βάλλεται εἰς κίνδυνον ἀπειραϊτήτων.

Εἶναι πλέον ὑποφερτικὴ ἢ τυραννία τῶν βασιλείων, παρὰ ἡ ἀποστασία τοῦ λαοῦ.

Οἱ ἀναστεναγμοὶ τῶν ἀδικουμένων δὲν εἶναι ἀνωφελεῖς.

Ἡ ζωὴ τῶν τυράννων δὲν βαστᾷ πολὺν καιρὸν.

Ἡ μνήμη εἶναι πλέον ἀξιοτίμητος, ἀπὸ ἓνα μεγάλον σωρὸν βιβλίων.

Ὅς εἶσαι ἡδὺς καὶ γλυκολόγος, διατι ἔτσι θέλουν γένη καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς τοῦ λόγου σου.

Δὲν εἶναι θαῦμα, ἀνίσως καὶ ἓνας ὁποῦ πάσχει, ἔχει ὑπομονήν, ἀλλ' εἶναι θαυμαστόν πρᾶγμα, ὅτι νὰ πάσχη, καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεόν, διὰ ἐκεῖνα ὁποῦ ὑποφέρει.

Ὅποιος χαίρεται μίαν τελειοτάτην ὑγίην, ἔχει ἓνα θαυμάσιον.

Μὴν ἀνακατώνης τὰ μυστικά σου, μὲ τὰ πράγματα ὁποῦ βάνεις εἰς τὸ φανερόν, διατι ὕστερα θέλεις τὸ μετανοήσει.

Μὴ κρυπτής κάμμίαν περίστασιν εἰς ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητεῖς συμβουλήν, διατι ἂν συνέδη ὕστερα κἀνένα κακόν, εἶναι ἀπὸ αἰτίαν ἐδικήν σου.

Ἡ δόξα ὁποῦ ἀποκτᾶται μὲ τὴν ἀρετήν, εἶναι μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν δόξαν, ὁποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν εὐγένεια τοῦ γένους.

Οἱ ἀχάριστοι δὲν ὠφελοῦνται ἀπὸ τὰς εὐεργεσίας, ὁποῦ λαμβάνουν.

Οἱ ἀμαθεῖς εὐκολὰ δέχονται τὰς πρωτοκαθεδρίας· ἀλλ' οἱ σοφοὶ ὁποῦ ἤξευρον τὸ πρέπον, τοῦτο δὲν τὸ κάμνουν.

Ὁ καιρὸς, τὸν ὁποῖον χαίρεσαι εἰς τὸν κόσμον, εἶναι προτιήτερος ἀπὸ τὴν ἐσχάτην ὥραν τῆς ζωῆς σου. Λοιπὸν πρὸ τοῦ νὰ φθάσῃ αὐτὴ ἡ ὥρα, ἐξοδιάζε τὸν καιρὸν ὁποῦ ἔχεις, εἰς τὸ νὰ προφθάσῃς ἐκεῖνο, ὁποῦ μέλλει νὰ σοῦ συνέδη μετὰ ταῦτα, καὶ μὴ καρτερῆς νὰ τελειώσουν ὅλαις σου ἢ ἐλπίδες, διατι τότε θέλεις ὑπάγει εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ σοῦ ἠτοίμασαν τὰ κακά σου ἔργα.

Φθάνει εἰς τὸν γέροντα ἡ ἀσθενεία τῆς ἡλικίας του, καὶ ὡς μὴν ἀνακατώνεται εἰς ἄλλας φροντίδας.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κόσμου, ἡ ζωὴ εἶναι δυστυχισμένη χωρὶς τὰ πλούτη· καὶ ἡ ἐπιστήμη χωρὶς ἀξίαν, δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ μία συμμαζώξις πολλῶν εὐτάκτων λόγων, ὅπου τίποτε δὲν ὠφελοῦσιν.

Ἐκεῖνο ὅπου πρέπει νὰ μᾶς παρηγορῇ ὅταν λάβωμεν κάμμιαν μεγάλην ἀτιμίαν εἶναι, τὸ πῶς δὲν ἔχομεν νὰ ζήσωμεν αἰωνίως.

Ὁ ὑπέρμετρος θυμὸς διώχει ἀπὸ σιμῆ σου ἐκείνους, ὅπου σέ συγχιάζουν· καὶ τὰ παράκαιρα χαϊδεύματα τοὺς κάμνουν νὰ χάσουν τὴν πρὸς σέ εὐλάβειαν· διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ εἶσαι μῆτε πολλὰ ἀυστηρὸς, διὰ νὰ μὴ σε ἀποστρέφονται, μῆτε πολλὰ καλὸς, διὰ νὰ μὴ σε περιπαίζου.

Δύο λογίων ἄνθρωποι δὲν εὐχαριστοῦνται ποτὲ, ἐκεῖνοι ὅπου ζητοῦν τὰς ἐπιστήμας, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου συμμαζώνουν πλούτον.

Κτύπα τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφους μὲ τὸ χέρι τοῦ ἐχθροῦ σου, διατὶ θέλει σοῦ συνέβη ἓνα ἀπὸ ταῦτα τὰ δύο καλὰ· ἢ θέλει θανατωθῆ ὁ ὄφις, ἂν ὁ ἐχθρὸς σου νικήσῃ· ἢ ἂν μείνῃ νικητὴς ὁ ὄφις, ὁ ἐχθρὸς σου δὲν θέλει εἶναι πλέον εἰς τὸν κόσμον.

Μὴ φέρῃς σὺ ὁ ἴδιος τὸ κακὸν μῆνυμα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπου ἤμπορεῖ νὰ συγχυσθῆ· ἄφησε ἄλλον νὰ τοῦ τὸ φέρῃ.

Ὅποιος εἶναι ἀπαίδευτος, εἶναι ὡστὴν ἓνα κορμὶ χωρὶς ψυχὴν.

Μὴ διαβάλλῃς κανένα πρὸς τὸν Ἡγεμόνα ὅτι εἶναι ἀποστάτης, ἂν δὲν εἶσαι βέβαιος, πῶς ὁ Ἡγεμὼν θέλει σοῦ πιστεῦσαι· εἰ δὲ μὴ, χάνεσαι ἀπὸ λόγου σου.

Ὁ ἀναίσθητος ἄνθρωπος καὶ ἀμαθὴς εἶναι γεμάτος ἔπαρσιν.

Ὅποιος συντυχαίνει πολλὰ, εἶναι ἀνάγκη ἢ νὰ εἰπῆ ψεύματα, ἢ πράγματα ἀνωφελῆ.

Ἐκεῖνος ὅπου πολλὰ βιάζεται, τὸ μετανοεῖ· διατὶ μόνον μὲ τὴν ὑπομονὴν γίνονται καλὰ τὰ πράγματα.

Πλούσιος εἶναι ὁποιος εὐχαριστᾶται εἰς τὸ ὀλίγον.

Ἄκουε, διὰ νὰ μαυθάνῃς, καὶ φύλαττε τὴν σιωπὴν διὰ τὴν διατήρησίν σου.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι μοιρασμένοι εἰς δύο τάξεις· μερικοὶ εὐρίσκουν ἐκεῖνο, ὅπου δὲν ζητοῦν, καὶ δὲν μένουν εὐχαριστημένοι· καὶ ἄλλοι ζητοῦν, καὶ δὲν εὐρίσκουν τίποτε.

Ἐχει χρεῖαν ἀπὸ συμβουλὴν ὁποιος δίδει συμβουλὴν εἰς ἄνθρωπον ὑπερήφανον.

Καθέννας λογιάζεται πῶς νὰ ἔχη μέγαν ναῦν, καὶ καθὲ πατέρας φαυτάζεται πῶς ὁ υἱὸς του περναῖ εἰς τὴν εὐμορφίαν ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ.

Ὁ σοφὸς, ὑπερημένος ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα,

είναι πλέον ἀξιολόγητος ἀπὸ τὸν ἀμαθῆ ὅπου δὲν τοῦ λείπει τίποτε.

Οἱ καλοκυβερνημένοι ὑπῆκοοι, ἀξίζουσι περισσότερο ἀπὸ τὰ μεγάλα στρατεύματα.

Γίνεται πταίστης, ὅποιος δικαιολογεῖται, χωρὶς νὰ τὸν διαβάλλουν.

Οἱ φθονεροὶ δὲν ἔχουσι ἀνάπαυσιν, καὶ οἱ ψευῆται δὲν ἔχουσι ἐντροπήν.

Φυλάσσου ἀπὸ τὸν μέγαν, ἀφ' οὗ τὸν γελοῖος ἀπὸ τὸν τρελόν, ἀφ' οὗ τὸν περιπαίξιον ἀπὸ τὸν φρόνιμον, ἀφ' οὗ τὸν βλάψον καὶ ἀπὸ τὸν κακόν, ἀφ' οὗ κάμης φιλίαν μὲ λόγου του.

Ὅποιος προδίδει τὴν εὐσέβειάν του, διὰ νὰ δοθῆ εἰς τὰ τοῦ κόσμου, ἄγνωστα ἀπατᾶται.

Δὲν γίνονται κακίαι εἰς μίαν πολιτείαν, ὅπου ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὰς παιδεύσῃ μὲ κοινὴν ταλαιπωρίαν.

Κανένα πρᾶγμα δὲν ἔλκει τόσον τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ἡ γλυκομιλία.

Τὸ γῆρας δὲν πρέπει νὰ λογισθῆ μέρος τῆς ζωῆς.

Ὁ φθόνος δὲν ἔχει ἀνάπαυσιν.

Μὴ δοξάζεσαι, καὶ μὴ ἐπαίρεσαι· διατί, ποία δόξα εἶναι εἰς ἓνα, ὅπου ἐπλάσθη ἀπὸ τὸ χῶμα, καὶ ὅπου μέλλῃ νὰ γένη πάλιν τροφή τῶν σκωλήκων; ἢ ὅπου ζῆ σήμερον, καὶ αὐριον ἀποθνήσκει;

Φοδοῦ τὰς δεήσεις, ὅπου πέμπουσι εἰς τὸν Θεὸν ἐκείνοι, ὅπου παραπικραίνονται ἀπὸ λόγου σου.

Ἐνας Μονάρχης φρόνιμος δὲν μετανοεῖ ποτὲ ὅτι εἶναι τοιοῦτος.

Στοχάζου τί συντυχαίνεις, καὶ εἰς ποῖου καιρόν.

Ἐχε ὑπομονήν, διατί μὲ τὴν ὑπομονήν καθε πρᾶγμα κατορθώνεται.

Εἶναι ἀχρεῖα τιμὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν γυρεύει τις νὰ ἀποκτήσῃ, ὄντας ἀστόχαστος εἰς ὅλα τὰ πρᾶγματα.

Ὅταν πέρνης βουλήν ἀπὸ τινος, λέγε τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ εἶναι ἀληθινή καὶ ἡ συμβουλή, ὅπου μέλλει νὰ σοῦ δώσῃ.

Διὰ νὰ ἔχῃς εἰδήσεις, δίδε εἰς ὅλους ἐλευθερίαν νὰ ἐμβαίνουσι εἰς τὰ στρατεύματά σου.

Κάθε μεγάλη ἔχθρα ἔμπορεῖ νὰ χαλασθῆ μὲ τὴν σύβασιν, ἢ δὲ ἔχθρα τοῦ φθονεροῦ δὲν χαλᾶται.

Ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν μετανοεῖ πῶς ἐσιώπησε.

Μὴν εἶσαι σκληρὸς εἰς τὸ νὰ παιδεύῃς, διατί εἶναι πρᾶγμα χωριάτικον· καὶ ἐκόμη μὴ μεταχειρίζεσαι τὴν παιδείαν συχνά, διατί μὲ ἄλλον τρόπον ἔμπορεῖς νὰ φθᾶς εἰς τὸν σκοπὸν σου.

Εἰς τὴν συναναστραφήν τῶν τιμίων καὶ

καλῶν ἀνθρώπων, ἢ μπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ καθενας ἓνα θησαυρὸν τῶν πλέον ἐξαιρετῶν χαρισμάτων.

Ὁ κυριώτερος τρόπος διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τιμὴν στέκεται εἰς τὸ νὰ ζυγιάζῃ καλά, καὶ νὰ διατάσῃς εὐμορφα τὰ λόγια σου.

Ὅποιος δὲν ἔχει πλοῦτον, δὲν ἔχει τιμὴν εἰς τὸν κόσμον· καὶ ὁποῖος δὲν ἔχει τιμὴν, κατὰ τὴν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου, δὲν ἔχει μήτε πλοῦτον.

Ἡ καλὴ μεταχείρισις τοῦ πλούτου σέκεται εἰς τὸ νὰ εἶναι μεγαλόδωρος ὁ πλούσιος.

Ὁ κόσμος καὶ ὁ παράδεισος ἢ μποροῦν νὰ παρομοιασθοῦν μὲ δύο γυναῖκας, ὅπου ἔχουν ἓνα μόνον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ περισσότερον τὴν μίαν παρά τὴν ἄλλην.

Πολέμα ἀνδρειωμένα εἰς τὸν πόλεμον, διατὶ ἂν χάσῃς σὺ τὴν καρδίαν, θέλουν τὴν χάσει καὶ οἱ στρατιῶται σου.

Ἡ φιλία, ὅπου γίνεται μὲ ἓνα ἀναίσθητον, γλήγορα προξενεῖ δυστυχίας.

Καλήτερα νὰ εἶσαι μόνος, παρά κακὰ συντροφιασμένος.

Ὅς εἶσαι συνομιλητικὸς μὲ τοὺς φίλους σου, καὶ ἔχε πρὸς αὐτοὺς τὴν αὐτὴν εὐλάβειαν, ὅπου καὶ αὐτοὶ ἔχουν πρὸς τοῦ λόγου σου.

Ὁ φιλάργυρος ὅπου φυλάττει τὰ πλούτη του, παρομοιάζεται μὲ ἄνθρωπον, ὁ

ὁποῖος ἔχει ἔμπροσθεν τοῦ ψωμι, καὶ δὲν τρώγει.

Τὸν πλοῦτόν σου μεταχειρίζου διὰ νὰ ἀποκτήσῃς ὁλωνῶν τὴν ἀγάπην.

Ἀποθνήσκωμεν ἀνάμεσα εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ εἰς τὰ παιγνίδια, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν πῶς ἀποθνήσκωμεν.

Ὁ λαὸς δὲν ἀφίνει τὸν Βασιλέα του, μήτε ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν προσταγὴν καὶ ὑποταγὴν του, χωρὶς μεγάλην αἱματοχυσίαν.

Ὁ σοφὸς δὲν ἢ μπορεῖ νὰ εἶναι πτωχός.

Τὸ ψεῦμα τίποτε ἄλλο δὲν ἀποκτᾷ, παράξ ἐντροπὴν καὶ ἀτιμίαν.

Τὸ ψεῦμα, ὅπου ἔχει διὰ σκοπὸν τὴν εἰρήνην, εἶναι ἀξιώτερον ἀπὸ ἰακίνην τὴν ἀλήθειαν, ὅπου προξενεῖ ἐπανάστασιν καὶ πόλεμον.

Ὅποιος ἀφίνει τελείως τὸν κόσμον, εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε λογῆς πίκραν.

Κάνενας δὲν δείχνει περισσότερον τὴν χωριατωσύνην του, ὡσὰν ἐκεῖνος, ὅπου ἀρχίζει νὰ λαλῇ πρὸ τοῦ νὰ τελειώσῃ ὁ ἄλλος.

Δὲν εἶναι ἀληθινὰ πλούτη ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι χωρὶς ἀρετὴν.

Ὅποιος ἐμπιστεύει μίαν ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν εἰς ἄνθρωπον, ὅπου δὲν εἶναι ἐπιτήδειος νὰ τὴν κατορθώσῃ, ὕστερα τὸ τεμανοεῖ, καὶ παρευθὺς διδὲι ἀφορμὴν εἰς

τοὺς φρονίμους νὰ καταλάβουν, πῶς δὲν ἔχει γνώσιν.

Μὲ τὰς εὐεργεσίας ὁ ἔχθρὸς ἤμπορεῖ νὰ γένη φίλος· ἀμὴ τὰ πάθη ὅσον χαϊδεύονται, τόσον περισσότερο ἀποστατοῦσι.

Μὲ τὸ νὰ φροντίζης διὰ τὸ καλὸν τοῦ πλησίον σου, ἀποκτᾶς τὴν ἀγάπην του.

Πολλάνκις ἐκείνοι ὅπου εἶναι φυσικὰ μεγαλόδωροι, δὲν ἔχουν δύναμιν νὰ δίδουν· καὶ ἐκείνοι ὅπου ἔχουν τὸν τρόπον, δὲν εἶναι μεγαλόδωροι.

Ὅποιος ἀγωνίζεται νὰ δείξῃ τοῦ λόγου του φρόνιμον, λογίζεται ἄγνωστος, καὶ μωρὸς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Ὅποιος θέλει νὰ μάθῃ καλὰς ἐπιστήμας, δὲν πρέπει νὰ ἀφήσῃ νὰ τὸν ὀρίζουν, καὶ νὰ τὸν κυβερνοῦν αἱ γυναῖκες.

Τὰ πλούτη εἶναι, διὰ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος μὲ ἀνάπαυσιν· πλὴν δὲν πρέπει νὰ ζῇ μόνον διὰ νὰ σωρεύῃ πλοῦτον.

Δὲν πολιτεύεται φρόνιμα, ὁποιος σοῦ δίδει ἐλπίδα, καὶ ἔπειτα σοῦ τὴν πέρνει.

Ἐκεῖνος θλίβει τοὺς πτωχοὺς, ὅπου συγχωρεῖ ἐκείνους, ὅπου τοὺς ταλαιπωροῦν μὲ τὰς ἀδικίας τους.

Φυλάσσου ἀπὸ ἐκείνους, ὅπου δὲν γνωρίζεις.

Ὅποιος ἀφίνει τὰς ἐπιθυμίας του νὰ τὸν ὀδηγοῦν, γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πτωχός.

Κρατῶντας κρυμμένον τὸ μυστικόν σου, κατορθώνεις βέβαια ἐκεῖνο, ὅπου ἐσυλλογίσθης.

Ὁ σοφὸς ἐκείνος, ὅπου ἔχει τὰ ἥθη ἄτακτα, παρομοιάζεται μὲ ἓνα τυφλόν, ὅπου βαστᾷ εἰς τὸ χέρι του μίαν λαμπάδα, μὲ τὴν ὁποίαν φωτίζει τοὺς ἄλλους, καὶ ὄχι τοῦ λόγου του.

Δύο λογίων ἄνθρωποι κοπιᾶζουσιν μάταια· ἐκείνοι, ὅπου κερδαίνουν, καὶ δὲν χαίρονται τὰ κέρδη τους, καὶ ἐκείνοι ὅπου μαθηθάνουν ἀπὸ ἓνα διδάσκαλον, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα δὲν συμφωνοῦν μὲ τὴν μάθησίν του, καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν του.

Εἶναι καλῆτερα νὰ κρατήσῃς τὸ μυστικόν σου σὺ, παρά νὰ τὸ διαρρεύσῃς εἰς ἄλλον, χωρὶς ἀνάγκην, νὰ σοῦ τὸ φυλάξῃ.

Ἐκεῖνος ὅπου σοῦ ἀναφέρει τὰ καμώματα τῶν ἄλλων, ἤξευρε, πῶς ὁμοίως ἀναφέρει καὶ τὰ ἑδικά σου ἐλαττώματα εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἐνας σοφὸς μὲ τὸ νὰ ἐστάθῃ πρῶτα ἀμαθής, γνωρίζει τὸν ἀμαθῆ· ἀλλ' ὁ ἀμαθής δὲν ἠμπορεῖ νὰ διακρίνῃ ἓνα σοφόν, διατι ποτέ του δὲν ἐστάθῃ σοφός.

Οἱ βασιλεῖς περισσότερο χρειάζονται τὴν συμβουλήν τῶν σοφῶν· παρά οἱ σοφοὶ τὴν χάριν τῶν βασιλέων.

Ἐκεῖνος ὁ ἴδιος, ὅπου σὲ κολακεύει, σὲ βδελύττεται μέσα εἰς τὴν καρδίαν του.

Τί θεμέλιον ἔχει ἡ φιλία τοῦ ἀμαθούς, ὅπου ὁ ἴδιος εἶναι ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ του;

Τρία πράγματα δὲν εἶναι σταθερὰ εἰς τὸν κόσμον: τὰ πλούτη χωρὶς πραγματείαν, ἡ ἐπιστήμη χωρὶς διάλεξιν, καὶ ἕνα βασιλεῖον χωρὶς βουλήν.

Ὅποιος συγχωρεῖ τοὺς κακοὺς, κάμνει ἄδικον εἰς τοὺς καλοὺς.

Ὅσῃν περισσοτέραν πράξιν ἔχει τινὰς, τόσῃν περισσοτέραν θεωρίαν ἀπολαμβάνει.

Ἡ ἀμέλεια καὶ ὁ πολὺς ὕπνος, ὅχι μοναχὰ ἀποκόπτουν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν δουλειαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀκόμη τὸν φέρουν καὶ εἰς πτωχείαν.

Αἱ τρυφαὶ ἀφανίζουσι ὅλα τὰ πλούτη, ὅπου εἶναι εἰς τὴν ὑποταγήν τους.

Κάμνε καλὸν, ἂν θέλῃς νὰ λάβῃς καλόν.

Πρὸ τοῦ νὰ ἀγοράσῃς ἕνα σπῆτι, πρέπει νὰ κυττάξῃς νὰ ἔχῃς καλὸν γείτονα· καὶ πρὸ τοῦ νὰ κινήσῃς εἰς κἀνένα ταξίδι, ἰδὲς νὰ εὕρῃς καλὴν συντροφίαν.

Μὴ ξεσκεπάξῃς εἰς τὸν φίλον σου κάθε μυστικόν, διατὶ ἐνδέχεται κάμμίαν φοράν νὰ γένη ἐχθρὸς σου· καὶ πάλιν μὴ κάμνῃς εἰς τὸν ἐχθρόν σου κάθε κακόν, ὅπου δύνασαι, διατὶ ἡμπορεῖ νὰ γένη φίλος σου.

Πρέπει νὰ ἔχῃς τόσον στοχασμὸν εἰς τὸ νὰ ὄνειδίζῃς τὸν ἑαυτόν σου, ὅσον ἔχεις ὅταν ὄνειδίζῃς τοὺς ἄλλους.

Ὁ θυμὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν μωρίαν, καὶ τελειώνει μὲ τὴν μετανόησιν.

Δὲν εἶναι ἄλλη ἀρετὴ ὡσάν ἡ φρονιμάδα· οὔτε ἄλλη μετανόησις, ὡσάν ἡ ἀποχή τοῦ κακοῦ· οὔτε ἄλλη καλωσύνη, ὡσάν ἡ χρηστότης τῶν ἡθῶν· οὔτε ἄλλος πλοῦτος, ὡσάν ἡ πληροφορία ὅπου ἔχει ὁποιος εὐχαριστεῖται εἰς τὰ ὑπάρχοντά του.

Ὁ φρόνιμος ἐχθρὸς εἶναι πλεον ἀξιέπαινος ἀπὸ τὸν μωρὸν φίλον.

Δυστυχησμένος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου ἀφίγει τὰ πάθη του νὰ κυβερνοῦν τὸν νοῦν του.

Ὅποιος κάμνει φιλίαν μετὰ τοὺς ἐχθρούς τῶν φίλων του, ζητεῖ νὰ βλάβῃ τοὺς φίλους του.

Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ βάλλῃς τὴν ζωὴν σου εἰς κίνδυνον διὰ πράγματα ὅπου ἡμπορεῖς νὰ τὰ κυβερνήσῃς μὲ ἄσπρα.

Κάλλιον νὰ εἶσαι πτωχὸς, παρά νὰ ἔχῃς πλοῦτον κακὰ ἀποκτημένον.

Μεγάλαι πράγματα ἀκολουθοῦν, ἂν ἀκολουθήσῃ τινὰς τὴν συμβουλήν τοῦ ἐχθροῦ του· μὲ ὅλον τοῦτο τοῦ εἶναι συγχωρημένον νὰ τοῦ δώσῃ ἀκρόασιν, διὰ νὰ κάμῃ ὕστερα τὸ ἐναντίον τῆς συμβουλῆς του, διατὶ ἔτσι τὸ ζητεῖ ὁ καλὸς λογαριασμὸς.

Δὲν εἶναι πρᾶγμα χειρότερον ὡσάν ἕνας σοφός, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀνωφελής.

Ὁ Διάβολος δὲν ἔχει δύναμιν ἐπάνω

εἰς τοὺς καλοὺς, μήτε ὁ ἀνθρώπος ἐπάνω εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Τριῶν λογίων ἄνθρωποι δὲν ἐβγαίνουν κἀνένα καλὸν ἀπὸ ἄλλους τρεῖς· ὁ εὐγενικός ἀπὸ τὸν ἀχρεῖον· ὁ καλὸς ἀπὸ τὸν κακόν· καὶ ὁ φρόνιμος ἀπὸ τὸν τρελόν.

Αἱ ὑποθέσεις ὅπου γίνονται ἀπὸ ὀλίγου, τελειώνονται μὲ προθυμίαν.

Ὅποιος, διὰ νὰ φανῆ σοφός, κάμνει διάλεξιν μὲ ἄλλον σοφώτερόν του, τέλος πάντων δείχεται ἀμαθής.

Πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν ἐπιστήμην μὲ τέτοιον τρόπον, ὅπου νὰ ἤμπορῃς νὰ τὴν μεταχειρισθῆς ὅταν θέλῃς.

Ὁ ἄνθρωπος γνωρίζεται ἀπὸ τὴν γλώσσάν του, καὶ τὸ κούφιον καρῦδι ἀπὸ τὴν ἐλαφρότητά του.

Εἶναι ἴδιον τοῦ φρονίμου, νὰ στοχάζεται καλὰ τὸ τέλος τῶν πραγμάτων.

Τρία πράγματα γνωρίζονται εἰς τρεῖς περιστάσεις· ἡ ἀνδρεία εἰς τὸν πόλεμον, ἡ φρονιμάδα εἰς τὸν θυμὸν, καὶ ἡ φιλία εἰς τὴν ἀνάγκην.

Μὴ δημοσιεύῃς τὰ ἐλαττώματα τοῦ πλησίον σου, διατὶ δυσφημεῖς καὶ ἐκείνον, καὶ σμικρύνεις καὶ τὴν τιμὴν σου.

Ἦμπορεῖ νὰ βαλθῆ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀλόγων ζώων ἕνας, ὅπου δὲν ἤξεύρει νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν.

Ὅποιος μανθάνει τὴν ἐπιστήμην, καὶ δὲν βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὰ ὅσα αὐτὴ διδάσκει, παρομοιάζεται μὲ ἐκείνον, ὅπου ὀργώνει, καὶ δὲν σπέρνει.

Ἦμπορεῖς νὰ γνωρίσῃς εἰς μίαν ἡμέραν τὰ ἔξωθεν τοῦ ἀνθρώπου· ἀμὴ τὴν κακίαν τῆς καρδίας του, δὲν Ἦμπορεῖς νὰ τὴν γνωρίσῃς μὲ πολλοὺς χρόνους.

Ὁ ἀδύνατος ὅπου ἐπιχειρῆται νὰ κτυπηθῆ μὲ τὸν δυνατώτερόν του, βοηθεῖ τοῦ ἐχθροῦ του νὰ τοῦ προξενήσῃ βλάβην.

Ὅποιος δὲν ἀκούει τὰς συμβουλὰς, γυρεύει νὰ κατηγορηθῆ.

Μὲ τὴν δοκιμὴν ἀυξάνει ἡ ἐπιστήμη, καὶ μὲ τὴν εὐκολοπιστίαν ἀυξάνει τὸ ψεῦμα.

Ὁ φρόνιμος ὅπου σιωπᾷ, περισσότερα λέγει ἀπὸ τὸν τρελόν, ὅπου λαλεῖ.

Ἡ φρονιμάδα γνωρίζεται περισσότερον, ὅταν ἔχῃ ἀντίκρυτα τὴν μωρίαν.

Ἦμεῖς εἴμεσθε σιλάβοι τοῦ μυστικοῦ, ὅπου μᾶς ἐφανερώθη, ἀμὴ τὸ μυστικὸν εἶναι ἐδικός μας σιλάβος ὅταν τὸ κρατοῦμεν κρυμμένον.

Δὲν εἶναι παράξενον ἀνίσως καὶ ὁ ἀμαθής μὲ τὰς φλυαρίας του νικᾷ καμμίαν φορὰν τὸν σοφόν· διατὶ καὶ ὁ σμυρῆτης, ὁ κοινῶς λεγόμενος Σουππαρᾶς, φθείρει τὰ πολῦτιμα λιθάρια.

Ἐπιμελοῦ ἕκ νεότητός σου νὰ ζητῆς πάν-

τοτε τὴν μάθησιν, ἕως τέλους τῆς ζωῆς σου.

Δὲν εἶναι πράγμα δυσκολώτερον, ὡσάν
να γνωρίσῃ τινὰς τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ νοῦς ὁ ἐσκοτισμένος ἀπὸ τὴν ἐπιθυ-
μίαν, εἶναι ὡσάν ἕνας ἄνδρας, ὅπου ἀφι-
νεται εἰς τὸ δέλημα τῆς γυναίκος του.

Ἡ ἀγάπη ὅπου ἔχομεν εἰς τὸν πλοῦτον,
εἶναι ἢ αἰτία πάντων τῶν κακῶν.

Ὁ οὐρανὸς ἔδωκεν εἰς ὅλους τὸν τρόπον
τοῦ ζῆν, ὅμως ὅλοι ἔχουν χρεὸς να δου-
λεύουν.

Ὁ σοφὸς δὲν πρέπει να δικαιολογῇ εὐ-
κολα τὰ ἑλαττώματα τοῦ λαοῦ, διατί καὶ
εἰς τὸν ἑαυτὸν του προξενεῖ βλάβην, καὶ εἰς
τὸν λαόν· ἐπειδὴ σμικρύνει τὴν καλὴν ὑπό-
ληψιν τῆς ἐδίας του σοφίας, καὶ εἰς τὸν λαόν
δίδει ἀφορμὴν να μένη εἰς τὴν κακίαν του.

Ἡ ἐντροπὴ ἐμποδίζει πολλάκις, καὶ δὲν
ἀπολαμβάνομεν ἐκεῖνο, ὅπου ἐπιθυμοῦμεν.

Ὅταν εἶναι ἀχαμνὸς ὁ χρόνος, δὲν πρέ-
πει να ἐρωτᾷς τὸν πτωχὸν πῶς εὐρίσκεται,
ἀν δὲν ἔχῃς γνώμην να τὸν βοηθήσῃς.

Ἡ καλλήτερα μέθοδος εἰς τὰς μεγάλας
συναθροίσεις εἶναι, να μὴ λέγῃς τίποτε
ἐναντίον τῆς γνώμης κανενός.

Οἱ καλοὶ εἶναι χαρούμενοι, ἀγκαλιὰ καὶ
πτωχοί· οἱ δὲ κακοὶ εἶναι πικραμένοι καὶ
ἀνάμεσα εἰς τὰς εὐθυνίας τους.

Ὁ ἄνθρωπος ὅπου δὲν ἔχει νοῦν, γνωρί-

ζεται ἀπὸ ἕξ σημάδια· θυμῶνεται χωρὶς
αἰτίαν· λέγει λόγια, ὅπου δὲν ἀχρείζου-
ν τίποτε· ἐμπιστεύεται εἰς κάθε λογῆς ἄν-
θρωπον· μεταβάλλεται ὅταν δὲν εἶναι ἀ-
νάγκη να μεταβαλῆ· ἀνακατώνεται εἰς
ἐκεῖνα ὅπου δὲν τοῦ πρέπου· καὶ δὲν ἤξεύ-
ρει να διακρίνη τὸν φίλον ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.

Ὁ μαθητῆς ὅπου διαβάζει χωρὶς τὸ δέ-
λημα του, εἶναι ὅμοιος με ἕνα ἀγαπητικόν,
ὅπου δὲν ἔχει ἄσπρα· Ὁ ὀδοιπόρος ὅπου
δὲν ἔχει καλὴν στόχασιν, εἶναι ὡσάν πουλί
χωρὶς πτερά· Ὁ σοφὸς ὅπου δὲν μεταχει-
ρίζεται ἐκεῖνο ὅπου ἤξεύρει, εἶναι ὡσάν ἕ-
να δένδρον χωρὶς καρπὸν· καὶ ὁ δευβίσης
χωρὶς μάθησιν, εἶναι ὡσάν ἕνα σπῆτι χω-
ρὶς θύραν.

Δὲν εἶναι ἴδιον τοῦ φρονίμου, να δέχε-
ται συμβουλήν ἀμφίβολον, μήτε να περι-
πατῆ χωρὶς ὀδηγὸν εἰς μίαν στράταν, ὅπου
δὲν ἤξεύρει.

Τὰ πλέον ἀρκετὰ πλούτη στέκονται, εἰς
τὸ να εἶναι εὐχαριστημένος τινὰς εἰς ἐκεῖνο
ὅπου ἔχει· καὶ τὸ πλέον ἐνοχλητικὸν τῆς
πτωχείας εἶναι, να μὴ τὴν ὑποφέρῃς με
ὑπομονήν.

Εἰς μάτην ἀπαντυχαίνομεν πέντε πράγ-
ματα ἀπὸ πέντε διαφορετικούς ἀνθρώπους·
χάρισμα ἀπὸ πτωχόν· δούλευσιν ἀπὸ ἀμε-
λῆ· βοήθειαν ἀπὸ ἐχθρόν· συμβουλήν ἀπ

ψευδερὸν· καὶ ἀληθινὴν ἀγάπην ἀπὸ μίαν γυναῖκα.

Ὁ ἄνθρωπος εἰς δύο τρόπους χάνεται, μὲ τὰ ὑπερβολικὰ πλούτη, καὶ μὲ τὴν πολυφαγίαν.

Μὴ βιάζεσαι νὰ μάθῃς ἀπὸ ἄλλον ἐκεῖνο, ὅπου ὁ ἴδιος ἤμπορεῖς νὰ τὸ μάθῃς μὲ τὸν καιρὸν ἀπὸ λόγου σου· διατὶ τοῦτο φέρει ζημίαν εἰς τὴν καλὴν ὑπόληψιν, ὅπου ἔχουν οἱ ἄλλοι διὰ ἑσένα.

Δὲν εἴμεσθεν ἄνθρωποι, ὅταν ἀφίνωμεν καὶ μᾶς κυριεύει ὁ θυμὸς.

Διάθεσε τὰ λόγια σου κατὰ τὴν καταληψιν ἐκεῖνων, μὲ τοὺς ὁποίους συντυχαίνει.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλούσιος, ὅταν εὐχαριστῆται εἰς ἐκεῖνο ὅπου ὁ Θεὸς τοῦ δίδει.

Ὀλίγη εὐμορφία ἀξίζει περισσότερο, παρά τὰ πολλὰ πλούτη.

Ὅποιος συχναίνει τοὺς κακοὺς, κάμνει ἄδικον τῆς τιμῆς του, ἂν καθ' ὑπόθεσιν δὲν ἐφθάρῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν συνναστροφὴν τους· τὸ ὅμοιον συμβαίνει καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὅπου συχναίνει εἰς τὰ καπηλεῖα· διατὶ ὅποιος τὸν βλέπει, δὲν λέγει πῶς ὑπάγει διὰ νὰ προσευχηθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ πῆ κρασί.

Ὅποιος ἐπαινεῖ τὰ κακὰ ἔργα, ἀναγκάζεται νὰ τὰ κάμνῃ.

Τὴν μετριότητα λογιάζε τὴν ὡσαν ἕνα δένδρον, ὅπου ἔχει διὰ ρίζαν τὴν εὐχα-

ριστίαν, καὶ διὰ καρπὸν τὴν ἀνάπαυσιν.

Ὁ πτωχὸς, ὅπου ἔχει τὸ τέλος εὐτυχισμένου, ἀξιοτίμητος λογίζεται, παρά ἕνα βασιλεὺς, ὅπου ἔχει δυστυχισμένον τὸ τέλος του.

Δὲν πρέπει ὁ σοφὸς νὰ πίπτῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐλάττωμα, ὅπου αὐτὸς ἐλέγχει.

Ἡ εὐτυχία τοῦ κόσμου εἶναι νὰ ἔχη τινὰς τὸ ἀναγκαῖον, καὶ ὄχι τὸ περιττόν.

Ἡ συνναστροφή μὲ τὸν κόσμον, σὲ ρίχνει εἰς πολλὰς κακίας.

Λυξάνει ἡ φιλία ὅταν συνναστρέφονται ἀναμεταξύ των οἱ φίλοι· πλὴν τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γίνεται τόσο συχνά.

Κάνεις δὲν κάμνει περισσότερο ἄδικον εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅσον ἐκεῖνος ὅπου ὑποκλίνεται εἰς ἕνα, ὅπου δὲν τὸν τιμᾷ, καὶ ἐκεῖνος ὅπου διατηρεῖ μίαν φιλίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει κάμμίαν ὠφέλειαν.

Ὅποιος ὀλίγον καιρὸν δὲν ὑποφέρει μὲ ὑπομονὴν τὸν κόπον διὰ νὰ μάθῃ, ἀπομένει πολὺν καιρὸν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ εὐγενικώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα, καὶ τὸ σκυλί εἶναι τὸ πλέον εὐκαταφρόνητον· καὶ ὁμῶς πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἕνα σκυλί εὐχάριστον, εἶναι πλέον ἀξιοτίμητον ἀπὸ τὸν ἀχάριστον ἄνθρωπον.

Οἱ εὐγενεῖς ὅπου εἶναι καταδεκτικοὶ καὶ

γλυκολόγοι, ἀπολαμβάνουν δύο καλά· τὸ ἓνα ὅπου κατασταίνουν λαμπρότεραν τὴν εὐγένειάν τους, καὶ τὸ ἄλλο, ὅπου ἀποκτοῦσι τιμὴν καὶ δόξαν περισσοτέραν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ τελειότης τοῦ ἀνθρώπου στέκεται εἰς τρία πράγματα· εἰς τὸ νὰ διατηρῇ τὴν πίστιν του· εἰς τὸ νὰ εἶναι ὑπομονητικὸς εἰς τὰς δυστυχίας του· καὶ εἰς τὸ νὰ κυβερνᾶται μὲ γνώσιν.

Τόσον εἶναι ἡμερηΐα καμῆλα, ὥστε ἓνα παιδάκι ἡμπορεῖ νὰ τὴν σύρῃ ἀπὸ τὸ καπίστρι ἕως ἑκατὸν μίλια μακρὰν· ὅμως εἰάν τὸ παιδί τὴν φέρῃ εἰς κἀνένα δρόμον κινδυνώδη, αὐτὴ σιέκεται, καὶ δὲν ὑπακούει πλέον. Τοῦτο μᾶς ἐρμηνεύει, πῶς πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τὴν γλυκύτητα, ὅταν εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ἀυστηρότης.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μία διάβασις, πρέπει κἂν νὰ περιπατήσωμεν μὲ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε οἱ ἀκόλουθοί μας νὰ εἰποῦν καλὸν διὰ λόγου μας.

Ἐνας αὐδέντης ὅπου δὲν ἔχει δικαιοσύνην, εἶναι ὡσὰν ἓνας ποταμὸς χωρὶς νερόν.

Καθὼς τὰ πολυποίκιλα φαγητὰ εἶναι ἀνωφελῆ εἰς τὸν ἄρρωστον, οὕτω καὶ ὅλαις ἢ νουθεσίαις, ἢ συμβουλαῖς καὶ ἢ διδασκαίς δὲν ὠφελοῦν ἐκεῖνον, ὅπου εἶναι τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου.

Εἰς τρεῖς διαφορετικὰς περιστάσεις, τριῶν λογίων ἀνθρώποι γνωρίζονται τί λογῆς εἶναι, καὶ τί ἤξεύρουν νὰ κάμουν· οἱ ἀνδρειωμένοι εἰς τὸν πόλεμον· οἱ ἐμπιστευμένοι εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς παρακαταθήκης, ὅπου ἐνεμπιστεύθησαν· καὶ οἱ φίλοι εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνάγκης.

Τὸ ψεῦμα εἶναι ὡσὰν πληγὴ, ὅπου ἀφίνει κατόπι τῆς σημάδι· ὅθεν ὁ ψεύστης δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην, οὔτε ὅταν λέγῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐνας σοφός, ὅπου δὲν βάλλει εἰς πρᾶξιν ἐκεῖνο ὅπου ἠξεύρει, παρομοιάζεται μὲ ἓνα νέφαλον, ὅπου δὲν δίδει βροχὴν.

Τὸ νὰ ἔχῃς χιλίους φίλους, δὲν εἶναι πολὺ, ἀμὴ νὰ ἔχῃς ἓνα μόνον ἐχθρὸν εἶναι περισσόν.

Ἡ ἐπιστήμη διώχνει τὴν ἀμάθειαν, μὰ δὲν ἡμπορεῖ νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸν διεστραμμένου νοῦν τὰς κακὰς φαντασίας.

Ὅσον πλέον ὁ ἐχθρὸς φαίνεται ταπεινός, πρόσχαρος καὶ ἡμερος, τόσον περισσότερο πρέπει νὰ μὴ θαρρύνεσαι εἰς τοῦ λόγου του.

Δύο πράγματα εἶναι ἄτακτα, τὸ νὰ σιωπᾶς, ὅταν πρέπη νὰ λαλήσῃς, καὶ τὸ νὰ συντυχαίνῃς, ὅταν πρέπη νὰ σιωπᾶς.

Ἐνας μοναχὸς ἀνθρώπος δὲν ἡμπορεῖ νὰ σκοτώσῃ ἄλλους ἑκατὸν μὲ τὸ σπαθί

του· ἀλλὰ μὲ τὴν φρονιμάδα του ἤμπορεῖ
να ἀφανίσῃ ἕνα ὀλοκλήρον στράτευμα.

Ὁ πλούσιος ὅπου δὲν ἔχει ἐλεύθερον τὸ
χέρι του, παρομοιάζεται μὲ ἄκαρπον δέν-
δρον.

Μὴ ἀποκάμῃς καὶ γυρεύῃς, καὶ βέβαια
θέλεις εὖρη ἐκεῖνα ὅπου ζητεῖς.

Ἐὰν ἐσύ δὲν ἤμπορῆς να φυλάξῃς τὸ
μυστήριόν σου, λοιπὸν τί δίκχιον ἔχεις να
παραπονήσαι, ἂν τὸ φανερώσῃ κανεὶς ἄλλος,
τοῦ ὁποίου τὸ ἐθάρρυνες.

Ἀγκαλιὰ καὶ ἡ ὑπομονὴ εἶναι πικρά, ὅ-
μως ὁ καρπὸς τῆς εἶναι γλυκὺς.

Ἐκεῖνος ὅπου δια να δείξῃ τὴν εὐγλωτ-
τίαν του καὶ τὸν καλὸν του νοῦν, λέγει πε-
ρισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶναι ἐπιτήδειος να κά-
μῃ, ὑπερα μετριοεῖ εἰς τὴν ἀφροσύνην του.

Ἡ μεταχείρησις τῶν βασιλικῶν ὑποθέ-
σεων εἶναι ὡσὰν τὰ ταξίδια τῆς θαλάσσης,
εἰς τὰ ὁποῖα κερδαίνει τινὰς, καὶ χάνει·
σώρευει θησαυρούς, καὶ χάνει τὴν ζωὴν του.

Μία γυναῖκα χωρὶς ἐντροπήν, εἶναι ὡ-
σὰν τὸ φαγί, ὅπου δὲν ἔχει ἄλας.

Ὅποιος αὐτοπροαιρέτως εἶναι πτωχός,
οὔτε ἔχει πρᾶγμα, οὔτε κυριεύεται ἀπὸ
κάνένα πρᾶγμα.

Ὁ ἀδελφός, ὅπου ζητεῖ να ἀναπαύεται
εἰς βλάβην τοῦ ἀδελφοῦ του, δὲν εἶναι μῆ-
τε ἀδελφός, μῆτε συγγενής.

Μία μόνον ἡμέρα ἐνός σοφοῦ, ἀξίζει πε-
ρισσότερον ἀπὸ ὅλην τὴν ζωὴν τοῦ ἀμυθοῦς.

Ὁ κακὸς ἄνθρωπος πρέπει να λογιζέται
ἀποθαμένος, ἀγκαλιὰ καὶ να ζῆ· ἀλλ' ὁ κα-
λὸς ζῆ καὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀποθαμένους.

Εἶναι πλέον ἐπιθυμητὸν τὸ να ἀποθά-
νῃ τινὰς μὲ δόξαν, παρὰ να ζῆ καταφρο-
νεμένος.

Ἄς μὴν ἐλπίζῃ ἕνας σκληρὸς βασιλεὺς
ὅτι τὸ βασιλείον του θέλει μακροημερεύσει·
οὔτε ὁ ὑπερήφανος ὅτι θέλει ἐπαινεθῆ· οὔ-
τε ὁ ἀσεβὴς ὅτι θέλει ἔχει πολλοὺς φίλους·
οὔτε ὁ φιλάργυρος ὅτι θέλει λογισθῆ εὐερ-
γετικός, καὶ καλὸς ἄνθρωπος· οὔτε ὁ αἰ-
σχροκερδὴς ὅτι θέλει ὀνομασθῆ δίκαιος
καὶ ἀπροσωπόληπτος.

Δὲν πρέπει να ξεσκεπάζῃ τινὰς ποτὲ τὸ
μῖσός του, οὔτε εἰς τοὺς ἐχθρούς, οὔτε εἰς
ἐκείνους ὅπου τὸν φθονοῦν.

Μὴν ἐπιχειρισθῆς κάνένα πρᾶγμα, ἂν
δὲν τὸ ἐξετάσῃς πρῶτα καλά.

Ἡ φιλία τῶν μεγάλων ἀνθρώπων, ὁ ζε-
στός καιρὸς τοῦ χειμῶνος, αἱ γλυκεῖαι συν-
ομιλῖαι τῶν γυναικῶν, καὶ ἡ χαρὰ τῶν ἐχ-
θρῶν, εἶναι τέσσαρα πρᾶγματα εἰς τὰ ὁ-
ποῖα δὲν πρέπει να θάρρυνεσαι.

Ἡ καρδιά τοῦ ἐλευθέρου ἀνδρὸς πρέπει
να εἶναι τάφος τοῦ μυστηρίου, ὅπου ἄλλος
τοῦ ἐθάρρυνεσε.

Δέν πρέπει νά λαλής μέ τούς τρελοὺς, μήτε νά ἔχῃς κάμμίαν συναναστροφὴν μέ αὐτοὺς, διατί ἀπό κανένα πρᾶγμα δέν ἐντρέπονται.

Ὅποιος ἀπέκτησε μίαν τέχνην, ἤμπορεῖ νά εἰπῇ ὅτι εἶναι μεγάλος ἀνθρώπου.

Τὸ μῖσος εἶναι τόσον ἀχώριστον ἀπὸ τὸν φόνον, ὅσον εἶναι ἀχώριστος ἡ φωτιά ἀπὸ τὸν καπνόν.

Εἶναι κακὴ πολιτεία ἐκεῖνη, εἰς τὴν ὁποῖαν δέν ἤμπορεῖ τινὰς νά ἀποκτήσῃ φίλους.

Ὁ φόνος εἶναι μία φωτιά, ὅπου παρέρθῃς ἀνάπτει, καὶ καίει ἴσα τὸ χλωρόν καὶ τὸ ξηρόν· εἶναι ἕνας ποταμός, ὅπου ἴσα καὶ τὰ καλύβια πέρνει καὶ τὰ παλάτια.

Μεγάλοι, καὶ μικροὶ διώκονται πολλὰς ἀπὸ τὰ σπήτιά τους διὰ ἕνα σφάλμα, ὅπου ἔκαμεν ἕνας μόνος μέσα εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν.

Ἡ τιμαῖς καὶ τὰ ἀξιώματα δέν ἀνταμείβουν τὸν ὅσον κόπον ὑπέφερε τινὰς διὰ νά τὰ ἀπολαύσῃ.

Πολλὰς φοραῖς ἕνας σκλάβος εἶναι ἄξιος περισσοτέρας τιμῆς, παρά ἕνας ἄρχοντας.

Μερικαῖς φοραῖς ἕνα βιβλίον εἶναι εἰς ἡμᾶς ὡσάν μία κελὴ συντροφία.

Ἡ ἡμέρα, εἰς τὴν ὁποῖαν δέν γίνεται κανένα καλόν ἔργον, δέν πρέπει νά μετράται ἀνάμεσα εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς· ὁμοίως

οὔτε ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα, εἰς τὴν ὁποῖαν δέν μανθάνομεν κανένα πρᾶγμα.

Σημεῖον γενναίας ψυχῆς εἶναι νά σπλαγχνίζεται τὸν ἐχθρόν, ὅταν τὸν βλέπῃ εἰς δυστυχίαν.

Ἡ μετριότης εἶναι κανὼν πάσης ὑποθέσεως, καὶ πάντων τῶν κατορθωμάτων.

Ὅταν λείπῃ ἡ γλυκοςυντυχία καὶ ἡ ἀγάπη, ἀδύνατον εἶναι νά μὴ γένουν σύγχυσις καὶ μαλώματα, ὅχι μόνον ἀνάμεσα εἰς τοὺς συγγενεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς φίλους.

Ἐνας μεγάλος Μονάρχης πρέπει νά ἔχῃ πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν καλὴν φήμην· διατί ἀπὸ ὅλα τὰ μεγαλεῖα τοῦ κόσμου, αὕτη μόνη ἀπομένει κατόπι του.

Μὴν ἀναβάλλῃς ἐπὶ τὴν αὔριον ἐκεῖνο, ὅπου ἔχεις νά κάμῃς σήμερον.

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι τόσον εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Θεόν, ὥστε δι' αὐτὴν ἐξιλεοῦται, καὶ μᾶς σπλαγχνίζεται.

Ὀλίγα πλοῦτη καλοκυβερνημένα βασιεῦν πολὺν καιρόν, οἱ δὲ μεγάλοι θησαυροὶ, ὅπου διασκορπίζονται, δέν βαστοῦν πολὺ.

Δέν πρέπει νά ἀφίσῃς τὸν παλαιόν σου φίλον διὰ τὸν νέον, διατί ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἀλλαξίαν ποτὲ δέν ἐβγαίνει κανένα καλόν.

Ὅποιος κάμνει καλόν, δέν χάνει τὴν ἀνταμοιβὴν του· διατί ἡ εὐεργεσία δέν χάνει

ται ποτέ, οὔτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, οὔτε ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Ὅποιος εἶναι ὑγιής, καὶ ἔχει ψωμί, καὶ τάπον παράμερα, οὔτε βάλλεται καὶ δουλεύσῃ εἰς κανένα, οὔτε κάμνει ταξίδι.

Ἄν τιμᾶς τοὺς γενναίους καὶ πολεμικοὺς ἀνθρώπους, αὐτοὶ ὅλοι εἶναι ἐδικοί σου· μα ἂν κάμῃς τὸ ἴδιον εἰς τοὺς ἀχρεῖους, σὲ μισοῦν, καὶ γίνονται πλέον ἄτακτοι.

Ἡ πλεονεξία πάντοτε ζητεῖ τὸ ἄπειρον· ὅθεν τὸ ἀσφαλέστερον πράγμα εἶναι, καὶ εὐχαριστῆται καθέννας εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἔχει, διότι ὅσοι δὲν εὐχαριστοῦνται ποτέ, εἶναι δυστυχεῖς.

Ὀλίγη φιλία καλοθεμελιωμένη, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ μίαν μεγάλην φιλίαν, ὅπου γίνεται ἀστόχαστα.

Ὁ Μονάρχης, ὅπου δίδεται ὅλος εἰς τὰς τρυφὰς καὶ ξεφαντώσεις, κατασταίνει τὴν ζωὴν του τὴν πλέον εὐτυχισμένην ζωὴν τοῦ κόσμου, ὡς πρὸς τὰς ἡδονὰς· ἀλλὰ διὰ καὶ ἀναπληρώσῃ τὸ χρέος του, πρέπει καὶ εἶναι εἰς τὸ Βασιλείον του, ὡσὰν τὸ τριαντάφυλλον εἰς τὸ περιβόλι ἀνάμεσα εἰς τὰς ἀκάνθας.

Δὲν πρέπει καὶ καταφρονοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους, βλέποντές τους δυστυχημένους, καὶ καταφρονημένους· διὰ καὶ ἡ μέλισσα εἶναι ζωῦφιον ποταπὸν εἰς τὸ φαινόμενον,

ὅμως τὸ κοφίνι της δίδει πλουσιοπάροχον τὸ μέλι.

Αἱ μεγάλοι τιμαὶ ὑψώνουν τὸν ἀνθρώπον τὸν εὐγενῆ, ἀλλὰ τὸν ἀχρεῖον καὶ ποταπὸν τὸν κατευτελίζουν.

Ἀπολαμβάνει ὁ λαὸς μεγάλην ἀνάπαυσιν, ὅταν κυβερνᾶται ἀπὸ Ἡγεμόνα, ὅπου δὲν βάλλει τὴν κεφαλὴν του ἐπάνω εἰς τὸ μαξελάρι διὰ καὶ ἀναπαυθῆ· διὰ καὶ ὁ Ἐξουσιαστής ὅπου δὲν ἀναπαύεται, προξενεῖ τὴν ἀνάπαυσιν εἰς τοὺς ἄλλους.

Πρέπει καὶ συμφωνήσῃς τὴν γνώμην σου, μετὰ τοῦ ἄλλου τὴν γνώμην, διότι γλιγορώτερα εὐρίσκουν οἱ δύο τὴν ἀλήθειαν, παρά ὁ ἕνας.

Δὲν πρέπει καὶ χαρῆς διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐχθροῦ σου, διότι καὶ ἡ ἐδική σου ζωὴ δὲν εἶναι παντοτινὰ.

Πρέπει καὶ δουλεύῃς διὰ καὶ μὴ πέσῃς εἰς ὀκνηρίαν, καὶ πρέπει ἀκόμη καὶ ἀναφερῆς εἰς τὸν Θεὸν ὅλον ἐκεῖνο, ὅπου ἀποκτᾶς μετὰ τὸν κόπον σου· ἀλλέως μένεις εἰς παντοτινὴν καὶ βλαβεράν ἀργίαν.

Τὰ σφάλματα τῆς γλώσσης προξενοῦν περισσότερο κακὸν, παρά ὅπου προξενεῖ τὸ πέσιμον· διὰ καὶ ἡ κεφαλὴ εἶναι ὅπου πληρώνει τὰ σφάλματα τῆς γλώσσης, ἀμὴ τὸ πέσιμον μετὰ τὸν στοχασμὸν ἐμποδίζεται.

Ὁ καλλήτερος ἀνθρώπος εἶναι ἐκεῖνος,

ὅπου κάμνει καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Εἶναι πολλὰ δύσκολον νὰ κάμης σοφὸν τὸν ἀστόχαστον καὶ ἀμαθῆ, διατι ἡ ἀστοχασία του τὸν κάμνει νὰ θαρρῆ, ὅτι ἤξεύρει περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅπου τὸν διδάσκει.

Οἱ περισσότεροι φίλοι σιμώνουν εἰς τοῦ λόγου σου, διὰ νὰ γένουν συμμετοχοὶ τῆς τραπέζης σου, καὶ εὐθὺς ὅπου ἰδοῦν ὅτι τὰ ὑπάρχοντά σου ὀλιγοσεύουν, σὲ παραιτοῦσι.

Κάλλιον εἶναι νὰ κάμης καλὰ, καὶ νὰ λέγουν κακὸν διὰ λόγου σου, παρά νὰ εἶσαι κακός, καὶ νὰ λέγουν καλὸν διὰ ἐσένα.

Ἄρκετὸν εἶναι ἓνα φόρεμα, ἓνα σπῆτι, καὶ μιᾶς ἡμέρας φαγητόν· διατι ἂν ὁ ἄνθρωπος ἀποθάνῃ τὸ μεσημέρι, τοῦ περισσεύει τὸ ἥμισυ τοῦ φαγητοῦ.

Ὁ φιλόργυρος εἶναι ἓνα ὑποκείμενον κατάρας, τόσον σιμὰ εἰς τὸν κόσμον, ὅσον καὶ σιμὰ εἰς τὴν πίστιν, μὲ τὸ νὰ εἶναι ἐχθρὸς ὅλων τῶν πτωχῶν.

Ἐχε ὑπομονὴν ἐναντίον εἰς τὰς μηχανουργίας τῶν ἐχθρῶν σου, διατι ἡ μετριοφροσύνη σου θέλει τοὺς βάλῃ εἰς ἀπελπισμόν, καὶ θέλει φθάσεις εἰς καιρὸν νὰ τοὺς ἰδῆς ὅλους ἀφανισμένους.

Οἱ φίλοι ὅπου κυττάζουν μόνον τὸ συμφέρον τους, εἶναι ὡσὰν τὰ σκυλῖα τοῦ πα-

ζαρίου, ὅπου ἀγαποῦν περισσότερον τὰ κόκαλα, παρά ἐκεῖνους ὅπου τὰ ρίχνουν.

Διὰ νὰ φθάσῃ τινὰς εἰς ἀξιώματα μεγάλα, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα οὔτε ἡ εὐγένεια, οὔτε ἡ ἀνδρεία· ἀλλὰ χρειάζεται νὰ προχωρήσῃ εἰς κάθε πρᾶγμα.

Ὁ χρήσιμος ἄνθρωπος εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν πρέπει νὰ ἐπιμεληθῆ νὰ φθάσῃ, ἂν δύναται, εἰς μίαν ἀξίαν μεγαλητέραν ἀπὸ ἐκείνην ὅπου ἔχει, διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ κάμῃ χάριν εἰς τοὺς φίλους του, καὶ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ μὲ τὴν ἐξουσίαν του τοὺς ἐχθρούς του νὰ μὴν ἠμποροῦν νὰ τὸν βλάψουν.

Διὰ νὰ ζήσῃ τινὰς ἐνάρετα εἶναι χρεία νὰ ἀπονεκρώσῃ τὰ πάθη τῆς σαρκός, καὶ ὅσα ἄλλα ἀπὸ τὰ πάθη προέρχονται.

Χίλιοι χρόνοι τρυφῆς δὲν εἶναι ἄξιοι μιᾶς μόνης στιγμῆς τῆς ζωῆς μας· ὅθεν πολλὰ ἤθελε σφάλῃ, ὅποιος διὰ νὰ τοὺς χαρῆ, ἤθελε βάλῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν του.

Ὁ πόθος, ὅπου ἔχεις νὰ ζήσης μὲ ἀνάπαυσιν, καὶ χωρὶς κίνδυνον, εἶναι ὁ προμηνυτῆς μιᾶς ζωῆς καταφρονεμένης καὶ ἀτίμου.

Καθὼς ὅταν εἴμεσθεν ἄρρωστοι, ἀποφασίζομεν νὰ ζήσωμεν καλὰ, καὶ εὐθὺς ὅπου ὑγιάνομεν, πίπτομεν εἰς καινούριας ἀταξίας· ἔτσι καὶ ὅταν ἔχωμεν κίνδυνον,

βάλλομεν εἰς τὸν Θεὸν τὰς ἐλπίδας μας, καὶ ὅταν ἐλευθερωθῶμεν, εὐθὺς τὸν παρρησιάζομεν. Τοῦτο φανερῶνει, πῶς τὰ ἔργα μας δὲν εἶναι καθαρὰ καὶ ἄδολα.

Εἰς καθὲν λογιῆς κατόρθωμα, πρέπει νὰ ἤξεύρης πῶς ἔχεις νὰ τὸ τελειώσης, καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ τὸ ἀρχίσης.

Κάθε ἕνας λαμβάνει, κατὰ τὸ μέτρον ὅπου δίδει.

Ὅποιος θέλει νὰ προκόψῃ εἰς αὐθεντικὴν αὐλήν, πρέπει νὰ φυλάξῃ πέντε πράγματα· πρῶτον νὰ χαλινοῖνῃ μὲ τὴν πραότητα καὶ μὲ τὴν γλυκύτητα τὸν θυμὸν του· δεύτερον νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τὸν νικήσῃ ἢ πλεονεξία· τρίτον νὰ εἶναι καθαρὸς καὶ δίκαιος εἰς τὴν μεταχείρησιν τῶν πραγμάτων, ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐπιστάσιάν του· τέταρτον νὰ μὴ δώσῃ χώραν νὰ τὸν ἀπατήσῃ τὸ δαιμόνιον τῆς ὑπερηφανίας· καὶ πέμπτον νὰ μὴ συγχύζεται ἂν ἤθελε τοῦ συνέβῃ ἢ μεγαλητέρα ἐναντιότης.

Ἡ δουλεύσις τῶν Βασιλέων εἶναι ὡσανεὶ μία εὐρύχωρος θάλασσα, ὅπου ταξιδεύουν οἱ πραγματευταί, καὶ ἄλλοι μὲν καταποντίζονται, ἄλλοι δὲ ἀποκτοῦσι μεγαλώτατα πλούτου.

Ξεμάκρυνε ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅπου δὲν γνωρίζει εἰς τί εἶναι ἐπιτήδειος, καὶ ὅπου ἀγωνίζεται εἰς πράγματα, ὅπου εἶναι ὑπὲρ

τὴν δύναμίν του, καὶ ὅπου ὁδηγεῖται ἀπὸ τὰ πάθη του· διατι ἂν λάβῃς μὲ λόγου του μιᾶς ἡμέρας εὐχαρίστησιν, ὕψερα θέλεις ἔχει ἀφορμὴν νὰ μετανοήσῃς πολλοὺς χρόνους.

Τὰς ὑποθέσεις τὰς μεταχειρίζονται οἱ σοφοί, ἕως ὅπου τρέχουν καλὰ· ἀλλ' οἱ ἀγνωστοὶ τὰς πέρνουν ἐπάνω τους, εὐθὺς ὅπου οἱ φρόνιμοι τὰς παραιτήσουν.

Φοβοῦ ἐκεῖνον, ὅπου σὲ φοβεῖται.

Δὲν πρέπει νὰ κάμνης κἀνένα πρᾶγμα χωρὶς στοχασμὸν.

Εἶναι μεγάλη ἀφοβία τὸ νὰ φοβῆται τις τοὺς νόμους.

Ὅταν ζητῆς τίποτε, πρέπει νὰ ταπεινώνεσαι, διὰ νὰ ὑψωθῆς λαμβάνωντας τὸ ζήτημά σου.

Ἡ οἰκειότης μὲ τοὺς μεγάλους εἶναι τόσον κινδυνώδης, ὅσον εἶναι μιᾶς μεγάλης φωτίας φλόγα.

Φυλάσσου ἀπὸ τὴν οἰκειότητα τῶν Βασιλέων μὲ τοσοῦτον στοχασμὸν, ὅσον πρέπει νὰ φυλάττῃς ἀπὸ τὴν φωτίαν τὸ ξηρὸν ξύλον.

Ἡ κακὴ γυνὴ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, εἶναι διὰ λόγου του κόλασις εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

Εὐθὺς, μετὰ τὴν ὑπομονήν, ἔρχεται ἡ ἀρχὴ τῆς χαρᾶς.

Εἶναι ὠφέλεια τῶν Βασιλέων νὰ περι-

ποιούνται, καὶ νὰ διαυφεντεύουν τοὺς ἀξιόους ἀνθρώπους, διατὶ λαμβάνουν ἀπ' αὐτοὺς ὑπηρεσίας ἀξιωτέρας τῶν εὐεργεσιῶν, μὲ τὰς ὁποίας πᾶσχουν νὰ τοὺς ἐλκύσουν.

Ὅποιος δὲν πολεμεῖ, καὶ φοβεῖται τὸν κίνδυνον, ποτὲ δὲν ἀπολαμβάνει δόξαν.

Μὲ τὴν ὑπομονὴν ἀποκτοῦνται τὰ πλοῦτη, καὶ μὲ τὴν σιωπὴν γλυτώνει τινὰς ἀπὸ τοὺς κινδύνους.

Ὁ φιλάργυρος, μὲ ὅλον ὅπου εἶναι δοσμένος εἰς τὸν πλοῦτον, δὲν λέγεται ποτὲ πῶς νὰ εἶναι κύριος τοῦ πλοῦτου.

Ἡ χολὴ εἶναι ἡ αἰτία τῶν λογισμῶν.

Δεῖχνε τὰς ἐδικὰς σου ἀρετὰς, καὶ μὴ θεμελιώνεσαι εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ γένους σου· μὴ ἀναφέρῃς ζωντανοὺς διὰ ἀποθαρμένους, καὶ μὴ δίδῃς ἓνα ἀποθαρμένον διὰ ἓνα ζωντανόν.

Μὴν εἰπῆς κακὸν διὰ τοὺς ἀποθαρμένους, διὰ νὰ ἀπομείνῃ εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν ἀνθρώπων τὸ καλόν, ὅπου θέλεις κάμῃ.

Περισσότερον ἀξίζει ἡ καλὴ μεταχείρησις τοῦ πλοῦτου, παρά ὅπου ἀξίζει ἡ ἀποκτησίς του.

Εἶναι ἴσια δυστυχησμένοι καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ὑποκείμενοι, ὅταν οἱ ἀξιοὶ καταφρονοῦνται, καὶ οἱ ἀχρεῖοι ἔχουν τὰς πρώτας ἀξίας.

Τὰ πλοῦτη, ὅπου δὲν μεταχειρίζονται

πρὸς κυβέρνησιν τῆς ζωῆς, δὲν ὠφελοῦν τίποτε.

Διὰ νὰ μὴν εἶσαι καταφρονημένος ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ εἶσαι ἡμερος καὶ γλυκὺς μὲ αὐτοὺς.

Εἶναι μεγαλύτερον κακὸν νὰ ἀνταποδώσῃς τὸ κακὸν ὅπου ἔπαθες, παρά νὰ ἀρχίσῃς νὰ κάμῃς κακόν.

Γενόμενος ὁ ἄνθρωπος μεταδοτικὸς, λαμβάνει καὶ ὁ Θεὸς εὐχαριστίαν διὰ τὰ πλοῦτη, ὅπου ἐκεῖνος διαμοιράζει.

Δὲν λαμβάνομεν ποτὲ ὅλον ἐκεῖνο, ὅπου ἐπιθυμοῦμεν.

Εἰς ἐκείνους ὅπου σοῦ ζητοῦν κἀνένα πρᾶγμα, ἀποκρίσου εἰς τρόπον, ὅπου νὰ μὴ κακίσουν.

Διὰ νὰ παιδεύῃς τοὺς φθονεροὺς, τοῦτος εἶναι ὁ τρόπος· νὰ τοὺς κάμῃς εὐεργεσίας.

Ἀδελφοί σου καὶ φίλοι σου εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπου σὲ βοηθοῦν εἰς τὰς ἀνάγκας σου.

Μὴ κάμῃς φιλίαν μὲ ἄνθρωπον, ὅπου εἶναι θυμῶδης.

Ὅποταν λαλήῃς, λάλει εἰς τρόπον, ὥστε τὰ λόγια σου νὰ μὴν ἔχουν χρεῖαν ἀπὸ ἐξήγησιν.

Τὸ πλεόν ἀκριδὸν καὶ πολῦτιμον ἀποκτημα εἶναι ὁ πιστὸς φίλος.

Δὲν πρέπει νὰ θάρρῃς εἰς τὰς ἔξωθεν φαντασίας, διότι καὶ τὸ τύμπανον, μὲ ὅλον

ὅπου κάμνει τόσον ἤχον καὶ ταραχὴν, εἶναι γεμάτον ἀπὸ ἀνεμον.

Μὴν ἔχης συνείδησιν κακὴν, ἀλλ' ἔχε εἰς τινὰ πράγματα ὀλίγην δυσπιστίαν, διὰ τὴν ζῆς ἀσφαλῶς, καὶ τὴν μὴν πιασθῆς ἔξαφνα, μῆτε τὴν γελασθῆς.

Ἡ τὸ κακὸν γένη, ἢ τὸ καλόν, μῆτε τὸ ἓνα, μῆτε τὸ ἄλλο δὲν ἀπομένει χωρὶς τὴν πρέπουσαν ἀνταμοιβήν.

Ἡ καλὴ ἔκβασις εἰς κάθε υπόθεσιν, καὶ μάλιστα εἰς τὰς πλέον κινδυνώδεις περιπτώσεις, δὲν κρέμαται ἀπὸ τὴν βοήθειαν ὅπου λαμβάνομεν ἀλλαχόθεν, ἀμὴ ἀπὸ τὴν φρονιμάδα, καὶ ἀπὸ τὴν καλὴν διαγωγήν.

Ἡ φρονιμάδα προτιμᾶται τῆς ἀνδρείας, ἐπειδὴ καὶ ἡ φρονιμάδα ἀποτελεῖ πράγματα, ὅπου ἡ ἀνδρεία δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ κατορθώσῃ.

Ὁ σοφὸς μὲ τὰ λόγια του κάμνει πράγματα, ὅπου ἑκατὸν στρατεύματα ἐνωμένα δὲν ἠμποροῦν νὰ τὰ τελειώσουν.

Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου ἀπὸ τὰ τῶν ἄλλων ἐλαττώματα διορθώνει τὰ ἑδίκά του.

Αἱ χάριτες δὲν ἔχουν ἀνταμοιβὴν ἀξίαν τῶν πολλῶν ὑποκλίσεων, ὅπου κάμνομεν, διὰ τὴν τὰς λάθωμεν.

Δὲν πρέπει νὰ συντύχῃς προτοῦ νὰ στοχασθῆς ἐκεῖνο, ὅπου ἔχεις νὰ εἰπῆς, οὔτε νὰ κάμῃς τίποτε χωρὶς λογισμὸν.

Ἐκεῖνοι ὅπου θαρρόυν νὰ εὔρουν ὠφέλειαν ἀνάμεσα εἰς τὰς ταραχὰς καὶ τὰς ἀκαταστασίας, δὲν λείπουν νὰ τὰς προξενοῦν.

Δὲν ἠμποροῦμεν ποτὲ νὰ ἔχωμεν φίλους χωρὶς ἐλάττωμα.

Ὅταν ἓνας ἔχῃ ἀρετὴν, εἶναι τιμημένος, καὶ προσκυνητὸς εἰς κάθε τόπον, ἀμὴ ὁ ἀμαθὴς εἶναι ξένος καὶ μέσα εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἡ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς στέκεται εἰς τὸ νὰ μὴν ἐλπίζῃς τίποτε κοσμικόν.

Δὲν πρέπει νὰ φοβῆσαι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου φυλάγεται· ἀλλὰ μάλιστα ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου λογιάζεις ὅτι νὰ εἶσαι ἄφοδος.

Ὁ σοφὸς ἀδιάκριτος εἶναι ἐνοχλητικὸς εἰς ὅλους.

Καθὼς ἡ καχεξία τοῦ σώματος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀλλαχθῇ εἰς τελείαν ὑγείαν· οὕτω καὶ τὰ διεφθαρμένα ἦδη δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀλλαχθοῦν ποτὲ εἰς ἦδη ἐπαινετὰ καὶ ἀκατάκριτα.

Ὅποιος προσέχει εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ἐπιστήμας, ἐμβαίνει εἰς κατάστασιν νὰ ἀποκτήσῃ καθεὶ λογῆς πλοῦτον.

Ὅποιος δὲν τελειώνει καθὼς πρέπει τὰς διαταγὰς, ὅπου τοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ ἐκείνους, ὅπου τὸν ἐνόμιζαν ἐπιτήδειον, εἶναι ἄξιος συγγνώμης· διατὶ πρέπει νὰ λογιᾶσθωμεν,

πῶς νὰ ἔβαλεν ὅλην του τὴν ἐπιμέλειαν δια-
νὰ τὰς τελειώσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη.

Ὅποιος ἔχει εἰς τιμὴν καὶ περιποίησιν
τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀχαρίστους,
κυβερνᾷ ἀγκάθια, καὶ τρέφει ὄφεις μέσα
εἰς τὸν κόλπον του.

Κάμνε καλὸν εἰς τὸν κακὸν, διατι θέ-
λεις τὸν κάμη νὰ γένη καλός.

Τὰ ἀληθινὰ πλούτη γέκονται εἰς τὴν ἀ-
ρετήν, καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν πολ-
λῶν ὑπαρχόντων· καὶ ἡ φρονιμάδα εὐρίσκε-
ται εἰς τὸν νοῦν, καὶ ὄχι εἰς τοὺς χρόνους.

Ἐνας δοῦλος συνηθισμένος νὰ κάμνη
κακὸν δὲν ἀποθνήσκει, ἀν δὲν δείξῃ καὶ
πρὸς τὸν ἀυθέντην του ἀχαριστίαν.

Οἱ Βασιλεῖς εἶναι Βασιλεῖς, διατι ἔχουν
τοὺς ὑπηκόους των, καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν
ἤμποροῦν νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι χωρὶς
καλὸν Βασιλέα.

Σὺ ὅπου εἶσαι εἰς μίαν ἀξίαν, διατι ξε-
φορτώνεις εἰς τοῦ ἄλλου τοὺς ὄμους μίαν
ὑπόθεσιν, ὅπου τυχαίνει ἐσένα; καὶ διατι
διαβάλλεις τοὺς ἄλλους διὰ μίαν κακίαν,
ὅπου τὴν ἔκαμες σὺ ὁ ἴδιος;

Κάθε ἔργον ζητεῖ καὶ μίαν μερικὴν ἐκ-
βασιν.

Αὐξάνουν τὰ πλούτη κατὰ τὸ μέτρον,
ὅπου διαμοιράζεται εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ἡ πολλὰ μεγάλη ὑπόληψις βάλλει τὸν

ἄνθρωπον πολλάκις εἰς μεγάλας περι-
πλοκάς.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ εὐγενής, ἀν καὶ νὰ εἶναι
πτωχός, ὅμως δὲν γίνεται καταφρονημέ-
νος· καθὼς καὶ τὸ λεοντάρι ἀγκαλιὰ καὶ
νὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄλυσον, ὅμως εἶναι
πάντοτε ἀνδρεῖον.

Τὰ καλὰ ἔργα κάμνουν εὐτυχισμένην
τὴν ζωήν.

Ὅποιος δίδει συμβουλήν, δὲν ἔχει χρέος
νὰ δώσῃ ἄλλο παρά συμβουλήν· εἰς δὲ τὸ
νὰ τὴν τελειώσῃ, ἀρμόζει εἰς ἐκεῖνον ὅπου
τὴν δέχεται.

Ἡ ξεφάντωσες καὶ ἡ πολυφαγία δὲν
προξενοῦν ἄλλο, παρά δυστυχίαν.

Ὁ νέος ὅπου ἔχει γέροντος γνῶσιν, λο-
γίζεται ὡσάν γέροντας ἀνάμεσα εἰς τοὺς
σοφοὺς.

Ὁ δίκαιος ἠγερμὸν εἶναι εἰκὼν, καὶ τύ-
πος τοῦ Θεοῦ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Ἡ δουλευσις, ὅπου γίνεται εἰς τοὺς με-
γάλους, παρομοιάζεται μὲ τὴν θαλάσσαν,
εἰς τὴν ὁποίαν ὅσον πλέον προχωρεῖ τινάς,
τόσον περισσότερο κινδυνεῖ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πικρὰ καὶ σκληρὰ εἰς
ἐκείνους, ὅπου δὲν θέλουν νὰ τὴν ἀκούσουν.

Δὲν ἤμπορεῖ νὰ φθάσῃ τινάς εἰς τὴν ἀ-
πόκτησιν τῶν θείων πραγμάτων, πᾶρεξ μὲ
τὴν τελείαν ἐγκατάλειψιν τῶν γῆινων.

Δὲν ἤμπορεῖς νὰ εἰπῆς, ὅτι ἐστοχάσθης καλὰ τὸ ἔργον, ὅπου κάμνεις, ὅταν τὸ τέλος δὲν συμφωνῇ μὲ τὸ πρᾶγμα, ὅπου ἐπρόβαλες.

Παρευθὺς ὅπου ἡ ἀρετὴ ἀρχίζει νὰ λάμπη, ἡ κακία τὴν κτατρέχει μὲ ἀνθαδείαν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει μεγαλύτερον ἔχθρον ἀπὸ τὴν κοιλίαν του.

Ἡ ζωὴ τούτου τοῦ κόσμου εἶναι ἓνα παιδιακὸν παιγνίδι.

Ἐκεῖνον τὸν φίλον πρέπει νὰ μὴν τὸν λογιάζης φίλον, διὰ τὸν ὁποῖον ἀναγκάζεσαι νὰ ζῆς μὲ φροντίδας καὶ στοχασμούς.

Διὰ νὰ ὠφελῇσθης ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ἐπιθυμεῖς, μὴν ἐπιθυμεῖς πρᾶγμα, ὅπου δὲν σου πρέπει.

Ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀδιαντρόπους, εἶναι εἰς κάποιον τρόπον συγχωρημένον νὰ χωρατεύῃ τινὰς· πλὴν αὐτὴ ἡ ἐλευθερία δὲν πρέπει εἰς ἐκείνους, ὅπου ἐπαγγέλλονται νὰ εἶναι σοφοί.

Ἡ πλεονεξία εἶναι μία ἀρρώστια πολλὰ κινδυνώδης, ὡσάν ὅπου πολεμεῖ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν· καὶ τόσον εἶναι βλαβερὰ, ὥστε καθεὺνας ξεμακρύνει ἀπὸ ἐκείνους, ὅπου πάσχουν τοιαύτην ἀσθένειαν.

Οἱ πλεον κακοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπου δὲν θέλουν νὰ συγχωρήσουν.

Δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποφύγῃ τὸ

μελλούμενον, καθὼς λέγεται· ὁμῶς εἶναι καλὸν, νὰ μὴ κάμνῃ τινὰς τίποτε χωρὶς προστοχασμὸν.

Ὅποιος χαρίζει μὲ πρόσωπον χαρούμενον, κάμνει διπλὴν τὴν χάριν.

Ἡ εὐγένεια δὲν εἶναι τελεία, ἀνίσως καὶ δὲν βαστάται μὲ τὰ καλὰ ἔργα.

Ἡ κατηγορία καὶ ἡ διαβολὴ δὲν παύουν ποτὲ, ἀνδὲν ἀφανίσουν τὸν ἀθῶνον ὅπου μίαν φοράν ἐπεχειρίσθησαν νὰ τὸν πολεμήσουν.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, φρόντισαι διὰ τὰ πρᾶγματα, ὅπου ἐπαράβλεψες εἰς τὴν ἀρχὴν.

Πρέπει νὰ θεμελιώνεσαι περισσότερο εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τῶν χρησίμων ἀνθρώπων, παρά εἰς τὰ χρέη τῶν κακῶν πληρωτῶν.

Ὁ ὑπηρέτης, ὅπου ἀναγκάζει τὸν Βασιλέα του νὰ μὴ φυλάξῃ τὸν λόγον του, εἶναι ἄπιστος καὶ κακότροπος.

Ἡ δικαιοσύνη προξενεῖ περισσότερο καλόν, παρά τὰ μεγάλα στρατεύματα, καὶ διαυθεντεύει ἀσφαλέστερα, παρά ὅπου μᾶς διαυθεντεύουν τὰ δυνατώτερα κίστρη.

Οἱ φίλοι ὅπου ζητοῦν μοναχὰ τὸ συμφέρον τους, εἶναι ὡσάν τὰ κακὰ σκυλιά, ὅπου ἄλλο δὲν ἐπιθυμοῦν, παρά νὰ εἶναι πάντοτε τριγύρου εἰς μίαν τράπεζαν.

Μὴ συχνάζης μὲ ἐκείνους, ὅπου δὲν γνωρίζουν τὴν ἐπιτηδειότητά σου.

Τὸν θυμὸν πρέπει νὰ τὸν ἡμερώνῃ ἢ μετριότης, καὶ ὄχι ἢ ἀυστηρότης· ἐπειδὴ καὶ διὰ νὰ σθέσης μίαν πυρκαϊάν, καλῆτερον εἶναι νὰ ρίξῃς νερὸν, παρά φωτίαν· διατί ἡ φωτία τὴν ἀυξάνει περισσότερον.

Ἡ τιμὴ καὶ τὸ σέβας εἶναι τῆς φιλίας ὁ σύνδεσμος.

Πέντε πράγματα εἶναι τὰ πλέον ἀνωφελῆ εἰς τὸν κόσμον· μία λαμπάδα ἀναμεινῆ τὸ μεσημέρι· ἓνα εὐμορφον πρόσωπον ἔμπροσθεν εἰς τυφλόν· μία περισσὴ βροχὴ εἰς ἐρημίαν, ἢ εἰς ἄκαρπον πεδιάδα· μία πλουσιοπάροχος τράπεζα ἔμπροσθεν εἰς χορτασμένους ἀνθρώπους· καὶ ἡ ἀλήθεια ὅπου ἐπιστημονικῶς προβάλλεται εἰς ἓνα ἀμαθῆ.

Ὁ ἀνθρώπος γίνεται ἔντιμος, καὶ ἄξιος εὐλαβείας, ἀπέχωντας ἀπὸ τὰς δολιότητας, καὶ ἀπὸ τὰ πλανήματα.

Αἱ ἐπιστῆμαι καὶ τὰ εὐμορφα μαθηματά χωρὶς τὴν πράξιν εἶναι ὡσάν ἡ κερίδα, ὅπου δὲν ἔχει πλέον μέλι· ὡσάν ὁ λόγος, ὅπου δὲν ἀποτελεῖ τίποτε· καὶ ὡσάν δένδρον χωρὶς κλαδιά, ὅπου δὲν εἶναι καλόν, παρά διὰ τὴν φωτίαν.

Τέσσαρα πράγματα χαροποιοῦν ἑξαιρέτως τὰ ὄμματα· μία πεδιάδα στολισμένη μὲ ἀνθῆ· ἓνα τρεχάμενον νερὸν· ἓνα ἄδοτον κρασί, καὶ ἡ παρουσία τῶν φίλων.

Μὴ συναναστρέφουσαι μὲ τὸν ἀμαθῆ, ὅπου λογιάζεται ὅτι εἶναι σοφός.

Μὴ παύης νὰ λέγῃς τὴν ἀλήθειαν, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἠξεύρης ὅτι εἶναι μισητή.

Ἄν ἐσὺ θέλῃς ὅτι ὁ ἐχθρὸς σου νὰ μὴ μάθῃ τὸ μυστικόν σου, μὴ τὸ φανερῶσῃς εἰς τὸν φίλον σου.

Πέντε πράγματα εἶναι ἀνωφελῆ, ὅταν δὲν εἶναι συντροφιασμένα μὲ ἄλλα πέντε· ὁ λόγος χωρὶς ἀποτέλεσμα· τὰ πλούτη χωρὶς οἰκονομίαν· ἡ ἐπιστήμη χωρὶς τὰ καλά ἥθη· ἡ ἐλεημοσύνη χωρὶς καλὸν σκοπὸν· καὶ ἡ ζωὴ χωρὶς τὴν υἰεσίαν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ξένων εἰς τὴν τράπεζάν σου εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ σπητίου σου.

Ἡ φιλαργυρία, ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ φιλαυτία, εἶναι τρία πράγματα, ὅπου ὀλιγοστεύουν τὴν ζωὴν.

Ὁ εὐγενὴς ὅπου ζῆ χωρὶς κάμμίαν ἀξίαν, δὲν πρέπει νὰ βάλλεται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ζωντανῶν.

Ἄν θέλῃς νὰ ζήσης χωρὶς σύγχυσιν εἰς τὴν ἀξίαν σου, κάμνε ἔργα ἄξια τοῦ χαρακτῆρος ὅπου ἔχεις.

Ὅταν οἱ ὑποκειμένοι ἀδικοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀυθεντικούς ὑπηρέτας, καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ δώσουν εἰδήσιν τοῦ ἡγεμόνων, ἐμποδιζόμενοι ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐξουσίαν τῶν ἀρχόντων, ἡ τύχη τους παρομοιοῦται

ζει ἐκείνην ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος στε-
νοχωρούμενος ἀπὸ τὴν δίψαν, σιμώνει εἰς
τὸν Νεῖλον ποταμὸν διὰ τὴν πῆγην, μὰ ἐκεῖ
εὐρίσκοντας Κροκόδειλον, ἡ θεωρία ἐκεί-
νη τοῦ σηκώνει τὸν πόσον, ὅπου εἶχε διὰ
τὴν πῆγην νερόν.

Μοναχὸς ὁ τάφος ἡμπορεῖ νὰ καταδα-
μάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν.

Εἶναι καλῆτερον νὰ ἀποδάνῃς ἀπὸ τὴν
πείναν, παρά νὰ πάρῃς τὸ ψωμὶ τῶν
πτωχῶν.

Τὰ φαγητὰ εἶναι ἡ τροφή τοῦ σώματος,
καὶ αἱ καλαὶ συνομιλίαι εἶναι ἡ τροφή τῆς
ψυχῆς.

Ἐκεῖνοι ὅπου κάμνουν τὰ πλέον ἄτοπα
κακὰ, εἶναι εἰς κάποιον τρόπον πλέον ὑ-
ποφερτοί, παρά ὅπου εἶναι ἕνας πτωχὸς
ὑπερήφανος.

Τὸ ψεῦμα βαστᾷ μίαν μοναχὴν στιγ-
μὴν, μὰ ἡ ἀλήθεια μένει ἕως τὴν ἡμέραν

Οἱ ἀνδραγάδες εἶναι ὡσάν αἱ εὐμορφίαι·
μία εὐμορφία, ὅσον ἔχει περισσοτέρους ἀ-
γαπητικούς, τόσον ἔχει μεγαλητέραν δό-
ξαν· τοιοῦτοτρόπως, ὅσον εἶναι πλέον πο-
λυάνθρωπος ἡ αὐλή ἐνὸς Ἡγεμόνος, καὶ
γεμάτη ἀπὸ ἀρχοντας, τόσον εἶναι πλέον
τιμημένος, καὶ δοξασμένος ὁ Ἡγεμῶν.

Ἡ μεγαλητέρα κατασχύνῃ ὅπου λαμ-
βάνει ὁ ἀνθρώπος εἶναι, ὅταν ἐκεῖνο, ὅπου

ἐπρόβαλε, γνωρίζεται φανερά ὅτι εἶναι
ψεῦμα.

Ἡ μεγαλητέρα κακία εἶναι, τὸ νὰ ἡμ-
πορῆς νὰ κάμῃς καλὸν εἰς ἀνθρώπον, ὅπου
ἔχει χρεῖαν, καὶ νὰ μὴ θέλῃς.

Τὰ καλὰ ἔθη πρέπει νὰ εἶναι ὁ ψυχικὸς
στολισμὸς τῶν ἀνδρῶν, καθὼς τὸ χρυσάφι
εἶναι ὁ σωματικὸς στολισμὸς τῶν γυναικῶν.

Ἄνίσως καὶ τινὰς σὲ ἐλέγχει διὰ τὰ ἐ-
λαττώματά σου, μὴν ἔχῃς κακὴν καρδίαν
ἐναντίον του· ἀλλὰ λυποῦ διὰ τὰ πράγμα-
τα ὅπου σοῦ λέγει.

Ἡ ἐπιστήμη εἶναι βλαβερὰ εἰς ἐκεῖνον
ὅπου τὴν ἔχει, ὅταν δὲν εἶναι συντροφιασ-
μένη μὲ τὴν φρονιμάδα, καὶ μὲ τὴν καλὴν
μεταχείρησιν.

Αἱ κινδυνώδεις συνομιλίαι εἶναι χειρό-
τεροι ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ φαγητὰ.

Ἄν δὲν θέλῃς νὰ εἶσαι κακὸς φίλος,
μὴν εἶσαι ἐκδικητής.

Εἶναι ἕξ πράγματα, ἐπαίνω εἰς τὰ ὁποῖα
δὲν πρέπει νὰ θεμελιώῃς τὰς ἐλπίδας σου·
ἡ σκιά μικρᾶς νεφέλης, διατὶ διαβαίνει· ἡ
φιλία τῶν κακοτρόπων, διατὶ περνᾷ ὡσάν
ἀστραπή· ἡ ἀγάπη τῶν γυναικῶν, διατὶ
παύει μὲ κάθε παραμικρὰν ἀφορμὴν· ἡ
εὐμορφία, διατὶ εἰς τέλος ἀφανίζεται, μὲ
ὅλον ὅπου εἶναι ἡ πλέον τελεία· τὰ ψεύτικα
ἐγκώμια, διατὶ καταντῶσιν εἰς τὸ οὐδέν.

καὶ τέλος πάντων τὰ πλούτη, καὶ τὰ καλὰ
τούτου τοῦ κόσμου, διατὶ φθείρονται.

Ἄν ἐπιθυμῆς νὰ ζήσης χωρὶς πίκραν,
μὴν ἐγνοιάζεσαι διὰ τὰ πράγματα, ὅπου
συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον.

Διὰ νὰ μὴ λάθῃς κανένα ὀνειδισμόν, μὴ
σηκώσης ἀπὸ τὸν τόπον του ἐκεῖνο, ὅπου
σὺ δὲν τὸ ἔβαλες.

Ἐνας κακὸς ἄνθρωπος εὐτυχῆς, εἶναι
ἀνάξιος τῆς εὐτυχίας του.

Διὰ νὰ μὴ ξεσκεπάζωνται τὰ ἐδικά σου ἐ-
λαττώματα, μὴ ξεσκεπάζῃς σὺ τὰ τῶν ἄλλων.

Μὴ κάμῃς τίποτε μὲ πάθος, διατὶ οὗ-
τω δὲν θέλεις ὑποταχθῆ εἰς μακρὰν με-
τανόησιν.

Ἄν θέλῃς νὰ ἀποκτήσης τιμὴν, τίμα
καὶ σὺ τοὺς ἄλλους.

Διὰ νὰ εἶσαι εἰς ὅλους εὐπρόσδεκτος,
ἄρμοζε τὰ λόγια σου κατὰ τὴν κλίσιν καὶ
θέλησιν τοῦ καθενός.

Μὴ γελάς χωρὶς ἀφορμὴν, διατὶ τὰ
τοιαῦτα γέλοια εἶναι διπλῆ μωρία.

Τὰ εὐμορφα μέτωρα εἰς τὴν συνομιλίαν,
εἶναι ὡσάν τὸ ἄλας εἰς τὰ φαγητά.

Μετῶρίζου μὲ τοὺς ὁμοίους σου, διὰ νὰ
μὴ σοῦ φανῇ παράξενον, ἀνίσως καὶ σοῦ
ἀνταποδώσουν μέτωρον διὰ μέτωρον.

Κάθε ἄνθρωπος γίνεται ὁμοίος μὲ ἐκεί-
νους ὅπου συναναστρέφεται.

Μὴ μαλώνῃς ποτὲ μὲ κανένα· τὰ μα-
λώματα δὲν πρέπουσιν εἰς τὸν χρήσιμον ἄν-
θρωπον, ἀλλ' εἶναι ἴδια τῶν γυναικῶν, καὶ
τῶν μικρῶν παιδίων.

Τὰ καλὰ ἐξοδιασμένα πλούτη εἶναι ἐ-
κείνα, ὅπου δίδονται δι' ἀγάπην Θεοῦ.

Ἡ θεραπεία μιᾶς τεθλιμμένης καρδίας
εἶναι, νὰ ἀφεθῆ τινὰς εἰς τὸ θέλημα τοῦ
Θεοῦ.

Ἄνίσως καὶ ἡ περίστασις σὲ ἀναγκάζῃ
νὰ ἔλθῃς εἰς κρίσιν, μὴν εἰπῆς ὅλα ἐκεῖνα
ὅπου ἤξεύρεις ἐναντίον τοῦ ἀντιδίκου σου·
ἀλλὰ κάμε τρόπον ὅπου νὰ μείνῃ καὶ ἁ-
δεια, νὰ ἔλθῃς εἰς κάμμίαν συνήδασιν μὲ
λόγου του.

Ἡ κακὴ ἐπιθυμία εἶναι τῆς ψυχῆς ἀρ-
ρώστια.

Τὰ λόγια εἶναι τὸ σημεῖον τῆς γνώσεως
τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὰ ἔργα του εἶναι τὸ
σημεῖον τοῦ βίου τῆς καρδίας του.

Εἶναι δυσκολώτερον νὰ φυλάξῃ τινὰς
καλὰ τὰ πλούτη, παρά νὰ τὰ ἀποκτήσῃ.

Ὀλίγα πλούτη κυβερνημένα μὲ οἰκονο-
μίαν, ἀξίζουσιν περισσότερο παρά οἱ μεγά-
λοι θησαυροὶ κακὰ μεταχειρισμένοι.

Ἡ ὑψωσις τῶν ἀνθρώπων, ὅπου δὲν ἔ-
καμαν κάμμίαν δούλευσιν πρὸς τὴν ἀυθεν-
τείαν, γίνεται λύπης αἰτία εἰς τοὺς χρη-
σίμους.

Ἡ μεγαλειότης τῶν Βασιλέων τότε φαίνεται, ὅταν κάμνουν δικαιοσύνην.

Τὰ μεγάλα ἔξοδα φέρουν τὸν ἄνθρωπον εἰς πτωχείαν.

Μὲ τὸν κόπον ἀποκτᾶται ἡ ἀνάπαυσις, καὶ ἡ ὑγεία τοῦ σώματος.

Ὅσον ἠμπορεῖς, ὀλιγώτερα ἄσπρα δάνειζε τὸν φίλον σου, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃς εἰς κίνδυνον νὰ τοῦ τὰ ζητήσῃς· εἰ δὲ καὶ ἔχεις χρέος νὰ τὸν δανείσῃς, λογίασε πῶς τοῦ τὰ ἐχάρισες, καὶ μὴ τὰ γυρεύσῃς πλέον, ἀλλὰ πρόσμενε νὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ αὐτός του.

Ἡ παρηγορία τῶν λυπημένων εἶναι νὰ ἰδοῦν τοὺς φίλους των.

Ὁ φίλος εὐκόλα γίνεται ἐχθρὸς, καὶ ἀφ' οὗ γένη μίαν φοράν ἐχθρὸς, εἶναι δύσκολον νὰ γένη πάλιν φίλος.

Εἶναι ἐπικίνδυνον τὸ νὰ ἐπιχειρῆται τινὰς τὰ πράγματα μὲ βίαν, καὶ μὲ πολλήν ταχύτητα.

Ἡ εὐγλωττία εἶναι πηγή τοῦ πλούτου.

Διαμοίραζε ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά σου εἰς ἐκείνους ὅπου εἶναι ἄξιοι, ἀμὴ φυλάσσου νὰ μὴν ἐπιθυμήσῃς ἐκεῖνα, ὅπου ἔχουν οἱ ἄλλοι, διὰ νὰ σὲ πιστεύουν ὅτι εἶσαι ἀληθινὰ γενναῖος.

Ἄν θέλῃς νὰ εἶναι φρόνιμη ἡ γυναῖκά σου, μὴ τὴν πάρῃς μεγαλητέραν ἀπὸ ἡν κατάστασίν σου.

Ὁ πατὴρ πρέπει νὰ εἶναι ἀυστηρὸς καὶ σοβαρὸς εἰς τὰ παιδιὰ του, διὰ νὰ μὴ τὸν καταφρονοῦν, ἀλλὰ νὰ τὸν φοβοῦνται πάντοτε.

Πρέπει νὰ χαλάσῃς τὴν φιλίαν παντελῶς μὲ ἐκείνους τοὺς φίλους, ὅπου χωρὶς αἰτίαν τὴν χαλοῦν μὲ λόγου σου.

Κάνενας δὲν εἶναι χωρὶς ἐλάττωμα· ὅμως σὺ κάμε τρόπον, ὅπου νὰ μὴ ἔχῃς ἐλαττώματα.

Τίμα τὸν πατέρα σου, διατί καὶ τὰ παιδία σου θέλουν σὲ τιμῆσει.

Φυλάσσου ἀπὸ τὸν φίλον, ὅπου ἀγαπᾷ τὸν ἐχθρόν σου.

Πρέπει νὰ γίνεσαι φίλος τῶν κακῶν καθὼς καὶ τῶν καλῶν· διατί μερικαῖς φορές ἠμπορεῖς νὰ ἔχῃς χρεῖαν ἀπὸ τὴν βοήθειαν τῶν κακῶν, ὡσάν καὶ ἀπὸ τὴν βοήθειαν τῶν καλῶν.

Ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς προέρχεται ἀπὸ τὴν καθαρὰν συνείδησιν.

Ἐνα δράμι μάλαμα νὰ χαρίσῃς εἰς ἕνα πτωχόν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸν δράμια χαρισμένα εἰς ἄλλον τινά, ὅπου εἶναι ἔξω τῆς συγγενείας.

Μέτρα καθένα κατὰ τὸ μέτρον του.

Πρέπει νὰ εἴμεσθην ἀπὸ τὸ μέρος μας πιστοὶ καὶ ἄδολοι εἰς τὰς φιλίαις, καὶ νὰ

ζήσωμεν τοιουτοτρόπως με τοὺς φίλους
μας, ὡσάν νά μέλλουν νά χαλάσουν κάμ-
μίαν ἡμέραν τήν φιλίαν με λόγου μας·
διατί τίς ἤξεύρει, ἄν ἕως τέλους φθάσουν
νά γένουν ἐχθροί μας;

Συναναστρέφου με κάθε ἄνθρωπον, κα-
τά τὸ μέτρον τῆς ἀξίας του.

Ὁ πτωχός δέν πρέπει νά κάμῃ φιλίαν
μέ ἕνα δυνατώτερόν του· διατί ἐκεῖνοι ὁ-
ποῦ εἶναι μεγαλήτεροί μας, δέν μάς ἀγα-
ποῦν ποτέ ἀληθινά, καί καθῶς πρέπει.

Ἄν στοχασθῇ ὁ ἄνθρωπος πόθεν ἐβγή-
κεν, εἶναι παράξενον νά ἠμπορέσῃ μετέ-
πειτα νά καυχηθῇ.

Ἡ καλόν, ἢ κακόν κάμνει, τὸ κάμνει
διὰ λόγου του καθένεα.

Μὴ κάμνης φιλίαν με ἀνθρώπους ὅπου
κυττάζουν μόνον τὸ συμφέρον τους· διατί
αὐτοὶ προσέχουν εἰς τὴν ὠφέλειάν τους,
καί ὄχι εἰς τὴν φιλίαν σου.

Μὴ γένης ἐχθρός ἐκείνου, ὅπου εἶναι
δυνατώτερος ἀπὸ λόγου σου.

Εἰς δύο λογιῶν ἀνθρώπους μὴ θαρρεύε-
σαι ποτέ, εἰς ἕνα δυνατὸν ἐχθρόν, καί εἰς
ἕνα πλαστὸν φίλον.

Εἰς κάθε γωνίαν τοῦ κόσμου, ἔχεις τί
νά πάθῃς.

Εἶναι καλήτερον νά στολιζῆς τὰ ἔσω-
θεν, παρά τὰ ἔξωθεν.

Ὅποιος δέν ἔχει φίλους, εἶναι ξένος ὅ-
που καί ἂν εὐρίσκεται.

Τὸ νά μὴν ἐμπιστεύεται εὐκολα τινὰς,
εἶναι σημεῖον γνώσεως καί φρονιμάδας.

Αἱ τρυφαί, ὅπου ἀπολαμβάνεις εἰς τοῦ-
τον τὸν κόσμον, δέν εἶναι ἄλλο παρά ἀ-
πάται.

Ἄν ἔχῃς κάμμίαν προσταγὴν νά τελειώ-
σῃς, τελείωσέ τὴν μοναχός, καί χωρὶς
σύντροφον, διὰ νά τὴν τελειώσῃς καθῶς
πρέπει, καί διὰ νά λάθῃς τὸν ἔπαινον ἀπὸ
ἐκείνου ὅπου σέ ἐπρόσταξεν.

Ἄν σοῦ ζητήσουν συγχώρησιν διὰ κἀνέ-
να σφάλμα, ὅπου σοῦ ἔκαμαν, συγχώρη-
σε παρευθὺς, καί λόγιασε πῶς δέν σοῦ
ἔκαμαν τὴν ὕβριν, παρά διὰ νά δοκιμάσουν
τὴν πραότητά σου.

Ἄνίσως καί εἶσαι διαβαλμένος διὰ κα-
νένα κακὸν ἔργον, πάσχισε νά ἀθωωθῆς.

Οἱ σοφοὶ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ ἄρχοντες, καί
οἱ ἀληθινοὶ κύριοι εἰς καθε φυλὴν καί τόπον.

Μὴ βλάβῃς κανένα, διὰ νά μὴν ἔχῃς
χρέος νά ζητήσῃς συγχώρησιν.

Τὰ ἄτακτα ἦθη εἶναι μία μέση εἰς
τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄν ἡ περίστασις σέ ἀναγκάσῃ νά ζη-
τήσῃς συμπάδιον, ζήτησέ το προθύμως,
διὰ νά ἀποφύγῃς τὸ ὄνειδος, ὅτι εἶσαι πει-
σματάρης.

Ἡ ὕψωσις τῶν ἀνθρώπων στέκεται εἰς τὴν ταπεινώσιν.

Μὴ γυρεύῃς μίαν ἀξίαν, ὅπου δὲν σοῦ πρέπει.

Δὲν εἶναι κἀνένα σφάλμα τόσον μέγαν, ὅπου νὰ μὴν εἶναι ἀξίον συγχωρήσεως.

Ἡ ἐντροπή τοῦ ἐπιστήμονος εἶναι τὸ νὰ ἔχη ὀλίγην ἐπιστήμην.

Ὀλίγος στοχασμὸς εἰς τὰς πράξεις ἀξίζει περισσότερον, παρὰ τὰ πολλὰ ἔργα, ὅπου γίνονται χωρὶς ἐκλογὴν, καὶ χωρὶς στόχασιν.

Τὰ ἄσπρα σου μαλλία εἶναι τὰ προμηνύματα τοῦ θανάτου σου.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φιλίας εἶναι, τὸ νὰ μὴν εἶσαι ἐναχλητικὸς εἰς τοὺς φίλους.

Ὅποιος εὐρίσκεται εἰς τὴν δουλεύειν τῶν Βασιλέων καὶ τῶν μεγάλων ἀνθρώπων, πρέπει νὰ φυλαῖξῃ πέντε πράγματα, διὰ νὰ μὴ δώσῃ αἰτίαν τῶν ἐχθρῶν τοῦ νὰ τοῦ κάμουν κακόν: πρῶτον, δὲν πρέπει νὰ φανῇ ψεύστης εἰς τὸν ἀυθέντην του· δεῦτερον, ποτὲ νὰ μὴ συντύχῃ κακόν διὰ κἀνένα ἔμπροσθέν του· τρίτον, ποτὲ νὰ μὴ τοῦ ἐναντιωθῇ εἰς κἀνένα πρᾶγμα· τέταρτον, νὰ μὴ κάμῃ τίποτε ἐναντίον τῶν προσταγμάτων του· πέμπτον, νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς κἀνένα τὸ μυστήριον, ὅπου ἤθελε τοῦ θάρρευσῃ.

Χάνεται ἡ τιμὴ, ὅπου προέρχεται ἀπὸ τὰ πλούτη, ὅταν αὐτὰ ἀρχίσουν νὰ ὀλιγοστεύουν.

Ἡ ἀνθρωπία στέκεται ἐξαιρέτως εἰς τρία πράγματα: εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὰ ὅσα τινὰς ὑποσχέθη· εἰς τὸ νὰ μὴ κάμῃ τίποτε ἐναντίον τῆς ἀληθείας· καὶ εἰς τὸ νὰ εἶναι εὐτακτος εἰς τὰς πράξεις του.

Ἡ ὑπομονὴ θέλει σὲ κάμει νὰ ἐβγάλῃς εἰς κεφάλι καθεὺν ὑπόθεσιν.

Ὅταν ἕνας φθονῇ, δὲν φοχάζεται πλέον μήτε τὸ χρέος τῆς εὐσεβείας, μήτε τοὺς νόμους τῆς δικαιοσύνης.

Εἶναι τύραννος τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅποιος ταπεινώνεται ἔμπροσθεν εἰς ἐκείνους, ὅπου δὲν τὸν μετροῦσι, καὶ προσκυνᾷ ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν ἐλπίζει κάμμίαν ὠφέλειαν.

Ὁ ἀνθρώπος κλίνει νὰ γένη ἐχθρὸς, ὅταν δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς τοῦ φίλου του.

Οἱ ἀνθρώποι φανερόνουν τὴν μωρίαν τους εἰς πέντε διαφορετικὰς περιστάσεις: ὅταν θεμελιώνουν τὴν εὐτυχίαν τους ἐπάνω εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων· ὅταν θέλουν νὰ τοὺς ἀγαποῦν αἱ γυναῖκες στανικῶς, δείχνοντες πρὸς αὐτὰς περισσότερον μῖσος, παρὰ ἀγάπην· ὅταν πάσχουν νὰ φανοῦν ἐνάρετοι ἀνάμεσα εἰς τὰς τρυ-

φας καὶ εἰς τὰς ἡδονάς· ὅταν ζητοῦν νὰ κάμουν φίλους, μὴν ἐλπίζοντες κάμνιαν ὠφέλειαν ἀπ' αὐτούς· καὶ ὅταν, ὄντες φίλοι, δὲν θέλουν νὰ κάμουν τίποτε πρὸς βοήθειαν τῶν φίλων τους εἰς τὰς χρείας των.

Ὁ ἄνθρωπος φυλάττεται, καὶ ἐλευθερώνεται ἀπὸ κάθε κακὴν ὑπόληψιν μὲ τὴν ἀπλότητά του.

Τὰ ταξίδια δίδουν γνῶσιν, μᾶς διδάσκουν τὴν ἀρετὴν, καὶ μᾶς ἀνοίγουν στρα-
ταν, διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν πλοῦτη.

Ἡ σιωπὴ εἶναι ἓνα κάλυμμα, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον κρύπτεται ὁ ἀμαθής.

Ἡ βλαβερωτέρα πληγὴ εἶναι ἐκείνη, ὅπου προέρχεται ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ φίλου.

Ὁποῖος ἐξοδιάζει περισσότερον ἀπὸ τὸ εἰσόδημά του, ἕως τέλους πτωχεύει.

Ἡ τάξις καὶ ἡ συμμετρία εἶναι ἐπαινετὴ εἰς ὅλα τὰ πράγματα· ἀλλ' ἐξαιρέτως εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκονομίας.

Οἱ πτωχοὶ ἔχουν πάντοτε τὰ χέρια ἀδεια, καὶ δύσκολα ἀπολαμβάνουν ἐκεῖνο ὅπου ἐπιθυμοῦν.

Καθὼς τὸ νερὸν, μὲ ὄλον ὅπου νὰ εἶναι καὶ καθαρόν, δὲν δύναται νὰ ἀσπρίσῃ ἓνα ρούχον μαῦρον· οὕτω καὶ ἡ καλὴ νοουθεσία δὲν ἔμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ μιάν κακὴν φύσιν.

Ὁποῖος εἶναι σκληροκάρδιος, εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν ἀκριβόν.

Κάθε ἄνθρωπος πάντοτε προκόπτει καλύτερα εἰς τὴν τέχνην του, παρά εἰς ἄλλο πρᾶγμα.

Ὁ κόσμος γίνεται πολλὰ στενὸς ὅταν δύο ἀμαθεῖς φιλονεικοῦν ἀναμεταξύ τους.

Ἡμπορεῖ νὰ γελασθῇ τὸ πλάσμα, ἀμὴ ὄχι ὁ πλάστης.

Τριῶν λογιῶν ἄνθρωποι κλίνουσι εἰς τὴν ἀποστασίαν· ὁ ὑποκείμενος ὅπου δὲν δίδει εἰς τὸν ἡγεμόνα του ἐκεῖνο ὅπου τοῦ χρεωστεῖ· ὁ ἀρρώστος, ὅπου κρύπτει εἰς τὸν ἰατρὸν τὴν ἀρρώστίαν του, καὶ ἐκεῖνος, ὅπου δὲν φανερόνει τὴν πτωχείαν του εἰς τὸν φίλον του.

Ὁποῖος δὲν ἔχει τὸ χέρι του ἀνοιχτόν, ἔχει πάντοτε τὴν καρδίαν του κλεισμένην.

Ὁταν σιμώνῃς εἰς τοὺς μεγάλους, ἡ προσηγορία σου ἄς εἶναι σύντομος, σύντοχε ὀλίγον, καὶ ἀναχώρησε γλίγωρα.

Ὁποῖος δὲν ἔχει φίλους, ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ καλύτερα εἰς τὴν ἔρημον, παρά νὰ ζῇ ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁχι ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου φαίνονται φίλοι, εἶναι τοιοῦτοι· διότι πολλάκις πλανώμεθα νομίζοντες πῶς νὰ εὐρήκαμεν πισὸν φίλον.

Ὁποῖος δὲν ἔχει ὀλίγην ὑπομονὴν εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν μαθημάτων, ἀναστρέφεται ὕστερα πολὺν καιρὸν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας.

Μὴ συναναστρέφῃσαι συχνὰ μὲ τοὺς κα-
κούς· διατὶ ἔχωντας μὲ αὐτοὺς συνανα-
στροφὴν φθάνει νὰ λογισθῆς καὶ σὺ πταί-
στης, μὲ ὅλον ὁποῦ εἶσαι ἀδῶως.

Εὐτυχὴς εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ ἔχει τὴν
υἰεῖαν του.

Μὴ δανείσῃς τίποτε τοῦ φίλου σου, ἂν
ἐπιθυμῆς νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸν ἢ φι-
λία του.

Ὅποιος πάσχει ὀλιγώτερον, ζῆ περισ-
σότερον.

Συναναστρέφου μὲ τοὺς ἀνθρώπους, διό-
τι ἡ μοναξιά εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς μωρίας.

Ὅσον περισσότερο ἐλπίζεις, τόσον πε-
ρισσότερον πάσχεις.

Τοὺς ἀνθρώπους ἠμποροῦμεν νὰ τοὺς
λογιάσωμεν διαμοιρασμένους εἰς τέσσαρας
τάξεις: οἱ πρῶτοι ἔχουν χρεῖαν ἀπὸ κάθε
πρᾶγμα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν
ἄλλον ἔχουν ἀπὸ ὅλα μεγάλην εὐθηνίαν·
οἱ δεῦτεροι ἔχουν τὰ πάντα εἰς τοῦτον τὸν
κόσμον, καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἔχουν χρεῖαν
ἀπὸ ὅλα· οἱ τρίτοι δὲν ἔχουν χρεῖαν ἀπὸ
τίποτε, καὶ εἶναι εὐτυχισμένοι καὶ εἰς τοῦ-
τον τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν ἄλλον· καὶ οἱ
τέταρτοι δὲν ἔχουν τίποτε οὔτε εἰς τοῦτον
τὸν κόσμον, οὔτε εἰς τὸν ἄλλον.

Ἀπόφευγε τὰς κρίσεις, διατὶ αὐταὶ πα-
ρομοιάζονται μὲ μίαν φωτίαν, ὁποῦ μὲ

κόπον σβύνεται, ὅταν μίαν φοράν ἀνάψῃ.

Ἡ τυραννία καταβάλλει τὸν τύραννον
εἰς ὀλίγον καιρὸν.

Ἡ καλὴ ὑπόληψις εἶναι τὸ πλεόν ἐπι-
θυμητὸν πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Οἱ μεγάλοι τιμοῦν, καὶ ἀκολουθοῦσι
τοὺς μεγαλητέρους τους.

Ἄν κάμῃς καλόν, σοῦ ἀνταποδίδεται
καλόν ἀντὶ καλοῦ· ἀμὴ ἂν κάμῃς κακόν,
ἤξευρε πῶς θέλει σοῦ ἀποδοθῆ κακόν με-
γαλητέρον.

Ὅταν λαμβάνῃς δῶρα, γίνεσαι σκλάβος
τῶν δῶρων.

Ὁ πόθος τοῦ πλούτου εἶναι πρᾶγμα
βιαιότερον καὶ τιμωρητικώτερον ἀπὸ τὴν
δίψαν.

Ὅσον περισσότερο κοπιάζομεν εἰς ἓνα
κατόρθωμα, τόσον γλιγορώτερα τὸ τελειώ-
νομεν.

Οἱ μεγαλόψυχοι φυλάττουν τὴν ὑπό-
σχασίν τους, οὔτε μέμφονται ἐκείνους ὁποῦ
δὲν τὴν φυλάττουν.

Ὁ γραμματισμένος περισσότερο λογιά-
ζει ἓνα γνωμικὸν τινὸς σοφοῦ, παρὰ ἓνα
θησαυρόν.

Ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ ἰδίᾳ σοφία, ἀμὴ ὀλί-
γοι τὴν φυλάττουν.

Ζῆσε εὐχαριστημένα, καὶ θέλεις ζήσῃ
εὐτυχής.

Ὅποιος εἶναι ἐλεύθερος, καὶ θέλει νὰ ζήσῃ ἐλεύθερα, πρέπει νὰ φυλάξῃ δύο πράγματα: τὸ ἓνα, νὰ μὴν ὑπανδρευθῇ, μήτε ἂν τοῦ ἐδίδαν διὰ γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως· καὶ τὸ ἄλλο, νὰ μὴ χρεωστῇ, ἂν καὶ ἦθελαν τοῦ δώσῃ ἄδειαν νὰ πληρώσῃ, ἕως τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Μὴ λογιάζῃς τίποτε ἓνα ἄνθρωπον χωρὶς ἀρετὴν, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἦτον ὁ μεγαλύτερος, καὶ δυνατώτερος τοῦ κόσμου.

Ὅποιος ἔκαμε καλὸν εἰς ἀχάριστον ἄνθρωπον, πολλὰ τὸ ἐμετανόησε.

Μὴ κουράζῃς τὸν νοῦν σου διὰ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου τούτου· διατὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ αὐρινὴ ἡμέρα, θέλει φέρῃ μὲ λόγου τῆς τὴν αὐρινὴν ζωοτροφίαν.

Ὁ πρόθυμος θάνατος τοῦ ἀθώου ἀνθρώπου εἶναι παιδείυσις τοῦ τυράννου.

Ὅλα τὰ πράγματα εἶναι δύσκολα πρὸ τοῦ νὰ γένουν.

Ταῖς περισσότεραις φοραῖς θέλωντας τινὰς νὰ γελάσῃ τοὺς ἄλλους, εὐρίσκεται γελασμένος.

Ὅσον ὁ ἄνθρωπος προχωρεῖ εἰς τὴν δουλευσιν, καὶ εἰς τὴν χάριν τῶν πριγγίπων, τόσον εἶναι μεγαλύτερος ὁ κίνδυνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβαίνει.

Τοῦ κόσμου ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ αἰτία καθεκακίας.

Ἡ συντροφία ἐκείνων ὅπου μισοῦμεν, εἶναι πρᾶγμα χειρότερον ἀπὸ τὸν ἴδιον θάνατον.

Τὸ σημεῖον τῆς ἀδίκου κρίσεως εἶναι, ὅταν ὁ κρινόμενος λέγῃ ὑβριστικὰ λόγια ἐναντίον τοῦ ἀντικειμένου του.

Ἡ ἐπιμέλεια εἶναι καλὴ, εἰς πράγματα ὅπου ἡμποροῦν νὰ γένουν.

Ἡ τιμὴ ὅπου ἀποκτᾶται μὲ τὴν ἀρετὴν, εἶναι πλέον ἐπαινετὴ ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους.

Ἡ ἀληθινὴ φρονιμάδα ζητεῖ νὰ στοχασθῆς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποθέσεως τὴν λογῆς θέλει εἶσται τὸ τέλος τῆς.

Τὸ σφάλμα ὅπου δημοσιεύεις, διὰ νὰ βλάβῃς τὸν χρήσιμον ἄνθρωπον, εἶναι μαρτυρία τῆς ἀρετῆς του.

Ἐκεῖνο ὅπου ἐπιχειρίζεται τινὰς ἀστόχαστα, δὲν ἔχει ποτὲ καλὴν ἔκβασιν.

Κάλλιον εἶναι νὰ ἀποθάνῃς μὲ τιμὴν, παρά νὰ ζῆς μὲ κατασχύνῃ.

Ὅσον ὀλιγώτερα ἄσπρα ἔχει τινὰς, τόσο ὀλιγωτέραν τιμὴν ἔχει εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ σοφὸς, ὅπου ἀληθινὰ εἶναι σοφὸς, δὲν ἐπιθυμεῖ τὰ πλούτη.

Κάθε καρδιά ἔχει τοὺς ἐδικούς της διαλογισμούς.

Μὴ πικραίνεσαι, ὅτι εἶσαι ὑστερημένος ἀπὸ τὰ πλούτη τοῦ κόσμου, διατὶ αὐτὰ δὲ

εἶναι τίποτε· καὶ πάλιν διὰ τὸν αὐτὸν λογαριασμόν μὴν ὑπερηφανεύεσαι ὅτι τὰ ἔχεις.

Ὅποιος ἀρνεῖται τὴν εὐεργεσίαν ὅπου ἔλαβε, δείχνει τοῦ λόγου του τῆς εὐεργεσίας ἀνάξιον.

Ὅποιος δὲν πολεμεῖ, δὲν νικᾷ.

Ἐπιμελοῦ τὸ ἔργον ὅπου ἐπεχειρίσθης, διατι θέλεις νικήσει κάθε δυσκολίαν.

Οἱ γέροντες δὲν ἔχουν χρείαν ἀπὸ ἀρρώστιαν μεγαλητέραν ἀπὸ τὸ γῆρας τους.

Ἡ δυστυχία τῶν κακῶν ἀνθρώπων εἶναι, πῶς ἢ ἐνθύμησις τῆς κακίας τους δὲν χάνεται, ἀγκαλιὰ καὶ νὰ διορθωθοῦν.

Τὸ γῆρας δὲν λογίζεται μέρος τῆς ζωῆς.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι βλαβερά εἰς ἓνα αὐθύντην.

Μόνη ἢ ἔχθρα τοῦ φθονεροῦ εἶναι ἀδιάλλακτος, καὶ ἀπαραίτητος.

Εἰς τὰ ταξίδια τῆς θαλάσσης γίνονται μεγάλα κέρδη· ἀμὴ διὰ νὰ ἀποφύγῃς τὸν κίνδυνον, εἶναι ἀσφαλέστερον νὰ μὴ ταξιδεύῃς.

Ὅποιος ὁμιλεῖ μὲ ἀνοικτὸν πρόσωπον, δείχνει πῶς λέγει τὴν ἀλήθειαν.

Τὰ πλούτη πρέπει νὰ δουλεύουν διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ζωῆς· ὅμως δὲν πρέπει νὰ φθείρωμεν τὴν ζωὴν μας διὰ νὰ τὰ συνάξωμεν.

Εἶναι μία ἀταξία, ὅπου δὲν ἔχει πρόφα-

σιν, τὸ νὰ κάμῃς εὐεργεσίαν ἑνός, ὅπου δὲν ἔχει ἀνάγκην.

Συμφέρει περισσότερον νὰ ἀποφύγῃς τὸν αὐτὸν σου, παρά νὰ φύγῃς ἀπὸ ἓνα λέοντα.

Δὲν ἔμπορεῖ τινὰς νὰ θεμελιωθῇ ἐπάνω εἰς τὴν φιλίαν τῶν μεγάλων, διατι ἀλλάσσουν τὴν γνώμην τους μὲ κάθε παραμικράν αἰτίαν ὅπου τοὺς δώσῃς.

Μὲ τὸ νὰ εἶναι τινὰς μεταδοτικός, ἀποκτᾷ ἐξουσίαν σιμὰ εἰς τοὺς συμπατριώτας του.

Γίνεται ὁ ἀνθρώπος εὐτυχῆς, μὲ τὴν φιλίαν τοῦ πιστοῦ φίλου.

Μὴ θαρρεύῃς εἰς τὰς κολακείας τῶν ἐχθρῶν σου, καὶ μὴν ὑψώνεσαι διὰ τὰ ἐγκώμια, ὅπου σοῦ δίδουν οἱ κόλακες· διατι οἱ πρῶτοι σοῦ σταίνουν παγίδας, καὶ οἱ δεῦτεροι ἐπιθυμοῦν τὰ ὑπάρχοντά σου.

Ὅταν οἱ ἐχθροί σου ἔχουν ἀναμεταξύ τους διχόνοιαις, τότε ζῆς μὲ ἀσφάλειαν· ἀμὴ φυλάσσου, ὅταν τοὺς ἰδῇς πῶς εἶναι σύμφωνοι καὶ ἐνωμένοι.

Ὅποιος μοναχός του συμβουλευέται, ἔχει χρείαν ἀπὸ ἄλλην μίαν συμβουλήν.

Ὅποιος συντυχαίνει πολλὰ, δὲν λέγει ποτέ πρᾶγμα καλόν, ἀν δὲ τὸν κάμῃ ἄλλος νὰ γνωρίσῃ πῶς δὲν συντυχαίνει καλά.

Μὴν ἐπαινεῖς τὰς ὁμιλίαις σου, μήτε τὰς ὁμιλίαις τοῦ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου.

Ὅποιος δὲν κάμνει καλὸν εἰς τὸν καιρὸν τῆς εὐτυχίας του, πάσχει περισσὰ κακὰ ἀφ' οὗ δυστυχῆσῃ.

Ἄν δὲν σε βοηθᾷ ἡ τύχη, μὴ σου φανῆ παράξενον· διάθεσε καὶ σὺ τὸν ἑαυτὸν σου κατὰ τὰς φαντασίας της.

Ἐκεῖνο ὁποῦ ἀποητᾶται μὲ εὐκολίαν, δὲν βαστᾷ πολὺν καιρὸν.

Ἡ σιωπὴ εἶναι τὸ εὐμορφότερον στόλισμα τοῦ ἀμαθούς, καὶ ὅποιος σιωπᾷ δὲν εἶναι ἀμαθής.

Τούτῃ εἶναι ἡ δυστυχία ἐκείνου, ὁποῦ κακοποιεῖ ὄλους, πῶς δὲν εὐρίσκει κανένα φίλον εἰς τὰς θλίψεις του.

Δὲν εἶναι θαῦμα, ἂν ὁ σοφὸς φυλάττῃ σιωπὴν ἀνάμεσα εἰς τοὺς πολεμάρχους· διότι ἡ βοή τῶν τυμπάνων καταπνίγει τὴν ἀρμονίαν τῆς κιθάρας.

Δὲν εἶναι ἴδιον τοῦ φρονίμου νὰ θαρρεύεται εἰς ἄνθρωπον, ὁποῦ ἔχει τὰ μυαλάτου ἀκατάστατα.

Δὲν πρέπει νὰ ἐντρέπῃσαι νὰ ἐρωτήσῃς ἐκεῖνο, ὁποῦ δὲν ἠξεύρεις.

Ἀπὸ ὅλας τὰς ἀσθενείας, ἡ ἀμάθεια εἶναι ἡ πλέον κινδυνώδης· διατι δὲν εἶναι ἰατρεία, ὁποῦ νὰ ἤμπορῇ νὰ τὴν θεραπεύσῃ· δὲν εἶναι λαμπάδα, ὁποῦ νὰ ἤμπορῇ νὰ διώξῃ τὸ σκότος της· καὶ δὲν εἶναι παραίνεσις, ὁποῦ νὰ ἤμπορῇ νὰ τὴν

ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν κακὴν στρατάν, εἰς τὴν ὁποίαν περιπατεῖ.

Εἶναι σιληρὸν πρᾶγμα νὰ ὑποτάσσεται τινὰς εἰς τοῦ ἄλλου τὰ προσάγματα, ἀφ' οὗ ἐσυνήθισε νὰ προστάζῃ· καὶ νὰ κακοπαθαίνη, ἀφ' οὗ ἀνετράφη ἀνάμεσα εἰς τὰς τρυφάς.

Χίλια κακὰ, ὁποῦ νὰ κάμῃ ἓνας ἰδιώτης ἄνθρωπος, τινὰς δὲν τὰ λογιάζει· μὰ διὰ ἓνα μοναχὸν σφάλμα, ὁποῦ νὰ κάμῃ ἓνας αὐθέντης, διώκεται ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν.

Μὴ κακοποιήσῃς τοὺς δούλους σου χωρὶς αἰτίαν, διατι σὺ δὲν τοὺς ἐπλάσῃς· ἀφῆσε τὴν γνώμην τὴν δυσάρεστον, ὁποῦ ἔχεις ἐναντίον τους, καὶ ἐνθυμήσου, ὅτι ἔχεις καὶ σὺ ἓνα αὐθέντην μεγαλύτερον ἀπὸ λόγου σου.

Τὸ αἶτιον, διὰ τὸ ὁποῖον τιμᾷ καθενας τὴν πατρίδα του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τόπον, εἶναι, διατι λογιάζομεν ὅτι εἰς αὐτὴν εἴμεσθε πλέον φυλαγμένοι, παρὰ εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν.

Ἐνας καλὸς μεσίτης εἶναι πτέρυγα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁποῦ ζητεῖ κανένα πρᾶγμα.

Οἱ βασιλεῖς εἶναι διὰ νὰ φυλάττουν καὶ νὰ διατηροῦν τοὺς νόμους· καὶ οἱ νόμοι οἱ καλῶς διατετηρημένοι αὐξάνουν τὴν δόξαν τῶν βασιλείων.

Οἱ βασιλεῖς, ὅπου προτιμοῦν νὰ τοὺς φοβοῦνται, παρὰ νὰ τοὺς ἀγαποῦν οἱ ὑπήκοοί των, εἶναι αἱ μάστιγες τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Ὁ πλέον βλαβερός ἐχθρός εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου κρύπτει τὴν γνώμην του.

Ὅποιος ζητεῖ καὶ λαμβάνει ἐκεῖνό ὅπου δὲν τοῦ πρέπει, ὀλίγον ὠφελεῖται.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀπολαύσεως τοῦ ξένου πλούτου, εἶναι ἡ ἐσχάτη ἀχρειότης.

Οἱ ἀνδρειωμένοι ἥρωες πρέπει νὰ προτιμοῦν περισσότερον τὴν φρονιμάδα, παρὰ τὴν ἀνδρείαν.

Αἱ συμφωνίαι, αἱ συνθήκαι καὶ τὰ ταξήματα, δὲν ἔχουν τὸ κύρος των, παρὰ ὅταν φυλάττωνται μὲ καλὴν ἐμπιστοσύνην.

Ἡ ἀτακτος ἐπιθυμία δὲν φθάνει ποτὲ ἐκεῖ ὅπου θέλει.

Ὁ σκλάβος τῶν ἰδίων του παιδῶν εἶναι πλέον ἀξιοκαταφρόνητος, παρὰ ἓνας ὅπου εἶναι ἀγορασμένος μὲ ἄσπρα.

Ὁ φθονερός εἶναι πάντοτε θυμωμένος εἰς ἐκεῖνον, ὅπου ποτὲ δὲν τὸν ἐβλάψεν.

Εἰς ὁποίαν κατάστασιν καὶ ἂν εὐρεθῆς, ἄς εἶσαι πάντοτε ταπεινός.

Πολλαῖς φοραῖς κοπιᾶζομεν διὰ πράγματα, ὅπου εἶναι βλαβερά.

Εἰς ὅποιον σπῆτι καὶ ἂν ἐμῆς, ἄς

εἶσαι κύριος καὶ τῶν ὀμμάτων σου, καὶ τῆς γλώσσης σου.

Πρὸ τοῦ νὰ συντύχης, λόγιασε τί ἤμποροῦν νὰ σοῦ ἀποκριθοῦν οἱ ἀκούοντες.

Πρέπει νὰ εἶσαι μέτριος εἰς δύο πράγματα: εἰς τὸ φαγητόν, καὶ εἰς τὰ λόγια.

Ὁ φίλος, τοῦ ὁποίου ἡ φιλία εἶναι μόνον πρὸς τὸ συμφέρον του, εἶναι παρόμοιος μὲ τὸν κυνηγόν, ὅπου ρίχνει τὸ σιτάρι διὰ τὴν ὠφέλειάν του, καὶ ὄχι διὰ νὰ θρέψῃ τὰ πουλιά.

Μὴ ἀγωνίζεσαι νὰ κάμης εἰς ἄλλους ἐκεῖνο, ὅπου δὲν νομίζεις νὰ εἶναι ὠφέλιμον διὰ λόγου σου.

Μὴ κοινολογήσῃς τὸ μυστήριόν σου μήτε εἰς γυναῖκας, μήτε εἰς παιδιὰ.

Ὡ πόσον εἶναι δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι, ὅπου ἄλλο δὲν λογιᾶζουσι παρὰ νὰ σωρεύσουν πλοῦτη· ἀποθνήσκουν τέλος πάντων, καὶ τὰ ἀφίνουσι μὲ λύπην τοὺς μεγάλην.

Μὴ ἐπιχειρίζεσαι νὰ ἐρμηνεύσῃς ἐκεῖνο, ὅπου δὲν ἔμαθες.

Μὴ κάμνης μακρὰς συνομιλίας μὲ ἀνθρώπους, ὅπου εἶναι μεγαλύτεροί σου.

Ὅποιος δὲν βοηθεῖται ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του, νικᾶται ἀπὸ ἐκείνους, ὅπου εἶναι ἀνώτεροί του.

Ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἀνάπαυσις τῶν πτωχῶν.

Φυλάσσου εἰς τὸ ταξίδι νὰ μὴ προχωρήσῃ χωρὶς συντροφίαν.

Οἱ βασιλεῖς εἰς τὸν καιρὸν ὁποῦ κρυφίως πάσχουν νὰ κάμουν μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοὺς εἰρήνην, συντυχαίνουσι συχνὰ παρρησία δι' αὐτοὺς μὲ καταφρόνησιν.

Διατὶ φανταζόμεσθε πῶς θέλομεν ζῆσθαι, ἤξεύροντες πῶς ἡ ζωὴ μας κρέμεται ἀπὸ ἄλλους;

Ἐνα ἔργον ὁποῦ ἐσωτερικῶς εἶναι κακὸν, καὶ εἰς τὸ φαινόμενον εἶναι καλόν, τιμᾶται μόνον μερικὸν καιρὸν· ἀλλ' ἡ τιμὴ καὶ ὁ ἔπαινος τῶν ὄντως καλῶν ἔργων, δὲν παύει εἰς τὸν αἰῶνα.

Διατὶ κάμνεις φιλίαν μὲ ἀνθρώπους, ὁποῦ δὲν ἔχουν κανένα χάρισμα εἰς τοῦ λόγου τους; διότι οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι ἄξιοι μήτε φιλίας, μήτε ἐχθρας.

Κάμνε δικαιοσύνην εἰς τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ τὴν κάμουν καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τοῦ λόγου σου.

Ἄν θέλῃς νὰ ἀποκτήσῃς ἐξουσίαν χωρὶς κόπον, ἄς εἶσαι γλυκολόγος καὶ εὐγνώμων.

Ἄν ἐπιθυμᾷς νὰ γνωρισθῇ ὁ μισθός σου, γνώριζε καὶ σὺ τὸν μισθὸν τῶν ἄλλων.

Μὴ δώσης ποτὲ συμβουλήν ὅταν δὲν σοῦ τὴν ζητοῦν, μάλιστα εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν δέχονται.

Ὅταν δὲν ἔχῃς σιμὰ σου σοφοῦς ἀνθρώπους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους νὰ ἠμπορήσῃς νὰ μάθῃς, μάνθανε ἀπὸ τοὺς ἀμαθεῖς, στοχαζόμενος τὰ ἑλαττώματά τους, διὰ νὰ μὴ ξεπέσῃς εἰς αὐτά.

Διὰ νὰ εἶσαι τέλειος, μὴν ἐπαινῇς εἰς τοὺς ἄλλους ἐκεῖνο, ὁποῦ δὲν ἐπαινεῖς εἰς τοῦ λόγου σου.

Λέγε καλὰ πράγματα, διὰ νὰ ἀκούσῃς καλὰ.

Ὁ ἀπαίδευτος δὲν εἶναι ἄνθρωπος· καὶ ὁ σοφὸς χωρὶς ἀρετὴν δὲν εἶναι σοφός.

Λέγε ἐκεῖνο ὁποῦ ἤξεύρεις κατὰ καιρὸν καὶ τόπον· ἀλλὰ μὴ τὸ εἶπῃς ἔξω τῆς χρείας, διὰ νὰ μὴν ἀτιμᾷσῃς τὴν ἐπιστήμην σου.

Εἰς τὰς συναναστροφὰς μὴν ὁμιλῇς μὲ κανένα κατὰ μόνας, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἐλέγῃς πράγματα καλὰ· διατὶ οἱ ἄνθρωποι φυσικὰ ὑποπτεύονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἔχῃς ὅλας τὰς ἀρετὰς, ποτὲ μὴ καυχᾶσαι, διατὶ δὲν θέλουν πιστευθῆναι τὰ λόγια σου.

Μὴ βαρεθῇς νὰ ἀκούῃς, διατὶ ἀκούοντας τοὺς ἄλλους, μανθάνεις νὰ ὁμιλῇς.

Ὅ πῶς κοιμῶνται ἡσυχᾶ, ὅσοι ἔχουν καθαρὰν συνείδησιν.

Πῶς νὰ μὴν ὀνομασθῇ ἐχθρὸς ἐκεῖνος, ὁποῦ βλέπει καὶ ἀφίνει νὰ κακοποιῶν τὸν εὐεργέτην του;

Ἦμπορεῖ νὰ ζήσῃ τινὰς χωρὶς ἀδελφόν, ἀλλὰ δὲν ἦμπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς φίλον.

Καθὼς οἱ Βασιλεῖς εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ ὅλους, ἔτσι πρέπει καὶ τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα τους νὰ ὑπερβαίνουν τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα τῶν ἄλλων, διὰ νὰ λογιάζονται δικαίως μεγάλοι.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ σοφοῦ ἀνθρώπου στέκεται εἰς τρία πράγματα: εἰς τὸ νὰ κάμνη αὐτὸς ὅσα λέγει εἰς τοὺς ἄλλους· εἰς τὸ νὰ μὴ κάμνη κανένα πρᾶγμα ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης· καὶ εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ τὰ ἐλαττώματα τοῦ πλησίον.

Τὸ μεγαλύτερον χρέος εἶναι ἐκεῖνο, ὅπου ἔχει ὁ μαθητὴς πρὸς τὸν διδάσκαλόν του.

Δὲν εἶναι χειρότερη ἀχαριστία ἀπὸ ἐκείνην ἐνὸς μαθητοῦ πρὸς τὸν διδάσκαλόν του.

Εἰς τοὺς γονεῖς εἶσαι χρεώστης διὰ τὴν ζωὴν, ὅπου σου ἔδωκαν, καὶ εἰς τοὺς διδασκάλους σου, ὅτι σὲ ἐδίδαξαν νὰ ζῆς καθὼς πρέπει.

Οἱ πεπαιδευμένοι ἄνθρωποι δὲν τιμοῦνται, οὔτε πληρώνονται ἀπὸ τοὺς πλουσίους κατὰ τὴν ἀξίαν τους.

Ἡ δύναμις δὲν στέκεται εἰς τὸ νὰ καταβάλλῃς τὸν ἐχθρόν σου, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ καταδαμάσῃς τὸν θυμόν σου.

Ὅποιος εἶναι φίλος τῶν καλῶν, δὲν ἔχει τί νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τοὺς κακοὺς.

Μὴ ἔχῃς οἰκειότητα μετ' ὁκτώ λογιῶν ἀνθρώπων: μετ' τὸν φθονερόν, μετ' ἐκεῖνον ὁποῦ σὲ καταφρονεῖ, μετ' ψεύστην, μετ' ὑπερήφανον, μετ' ἀπαίδευτον, μετ' τρελόν, μετ' φιλάργυρον, καὶ μετ' συκοφαντήν.

Ὁ μεγαλόδωρος εἶναι ἐγγὺς τοῦ Θεοῦ, ἐγγὺς τῶν ἀνθρώπων, καὶ μακρὰν ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς κολάσεως.

Δύο πράγματα προξενοῦν θλίψιν: ὁ πικραμένος φίλος, καὶ ὁ χαρούμενος ἐχθρός.

Ἡ ζωὴ εἶναι ὕπνος, καὶ ὁ θάνατος εἶναι ὁ καιρὸς ὅπου ἐξυπνοῦμεν· ὁ δὲ ἄνθρωπος περιπατεῖ ἀνάμεσα εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἄλλον ὡσάν φάντασμα.

Μετ' ὅλον ὅπου νὰ ἔκαμες τῆς γυναικὸς σου πολλὰ καλὰ, καὶ νὰ ἔφαγε μαζὴ σου ψωμί καὶ ἄλλας πολὺν καιρὸν, ἀφ' οὗ ἀποθάνῃς, ἀκόμη τὸ λείψανόν σου δὲν εἶναι θαμμένον εἰς τὴν γῆν, καὶ αὐτὴ συλλογίζεται νὰ πάρῃ ἄλλον ἄνδρα.

Ἡ ἔχθρα ἀνάμεσα εἰς τοὺς συγγενεῖς εἶναι χειρότερα ἀπὸ τὸ δάγκαμα τοῦ σκορπίου· διατι ὁ πόνος τοῦ δαγκαμάτος βαστᾷ ὀλίγον καιρὸν, μὰ ἡ ἔχθρα τῶν συγγενῶν εἶναι παντοτινὴ.

Ὁ τρόπος διὰ νὰ μὴ γίνεσαι βαρετὸς εἰς τὰς καλὰς συντροφίας, εἶναι, νὰ λέγῃς πράγματα καλὰ, ἢ νὰ σιωπᾷς, καὶ νὰ ἀκούῃς τοὺς ἄλλους.

Εύκολώτερα γίνεται ὁ κόρακας ἄσπρος, παρά νὰ ἠμπορέσῃ νὰ γένη σοφός, ὅποιος γυρεύει νὰ μάθῃ χωρὶς ἐπιμέλειαν.

Ὅποιος θέλει νὰ ὑπανδρευθῆ χωρὶς ἄσπρα, εἶναι ὅμοιος μὲ ἐκεῖνον τὸν κυνηγόν, ὁποῦ θέλει νὰ πιάσῃ ἕνα ἐλάφι χωρὶς σκυλία· καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἱερωθῆ χωρὶς ἐπιστήμην, εἶναι ὅμοιος μὲ ἕνα χαρτί, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι γραμμένον τίποτε.

Τὸ καλοκαῖρι ἐπιθυμοῦμεν τὸν χειμῶνα, καὶ ὡσὰν ἔλθῃ ὁ χειμῶν, τὸν μισοῦμεν· ὥστε ὁποῦ εἶναι ἀληθινόν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ εὐχάριστος μὲνος εἰς μίαν κατάστασιν.

Εἰς τοῦτον τὸν κόσμον τιμοῦνται ἐκεῖνοι, ὁποῦ δὲν εἶναι ἀξιοί τιμῆς, καὶ καταφρονοῦνται οἱ ἀξιοί ἄνθρωποι· διὰ τοῦτο ὁ κόσμος εἶναι παρόμοιος μὲ τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ μαργαριτᾶρι βυθίζεται, καὶ τὸ ψοφίμι πλέει ἐπάνω εἰς τὸ νερόν.

Δὲν εἶναι θαυμαστὸν πρᾶγμα, τὸ κρασι νὰ κάμνη μεταδοτικὸν ἕνα φιλάργυρον ἄνθρωπον.

Δικαιολογοῦμεν πολλάκις τὴν μέθην· ὅμως καὶ ὅσοι εἶναι μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν ἔρωτα, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξιοί δικαιολογίας, ὅταν κάμουν κανένα σφάλμα.

Ὁ κόσμος εἶναι ὡσὰν ἕνα ξενοδοχεῖον,

εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ὁδοιπόρος σήμερον κοιμάται, καὶ αὔριον μισεύει.

Ὅποιος δὲν ἔχει ἄσπρα, εἶναι ὡσὰν ἕνα πουλί χωρὶς πτερά, καὶ ὡσὰν ἕνα καράβι χωρὶς ἄρμενα.

Τὸ θελημα τοῦ Θεοῦ, χαλᾷ τὸ θελημα τῶν ἀνθρώπων.

Λάμβανε παράδειγμα ἀπὸ τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων, διὰ νὰ μὴ λάβουν οἱ ἄλλοι παράδειγμα ἀπὸ τὰς ἐδικὰς σου.

Μὴ κλείσῃς τὴν θύραν τοῦ ὀσπητίου σου εἰς ἐκείνους, ὁποῦ θέλουν νὰ ἔμβουν· καὶ μὴ κρατήσῃς τὸ ψωμί σου ἀπ' ἐκείνους, ὁποῦ ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ φάγουν.

Κάμνεις εἰς τὸν Θεὸν τὸ καλόν, ὁποῦ κάμνεις εἰς τὸν πλησίον σου.

Τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀγκαλὰ καὶ ὁ ἐχθρὸς σου φαίνεται ἕνας μύρμηγκας· ὅμως λογιάζέ τον ὡσὰν ἐλέφαντα.

Τρῶγε καὶ πίνε μὲ τοὺς φίλους σου, ἀλλὰ μὴ τοὺς πωλήσῃς τίποτε, μήτε νὰ ἀγοράσῃς ἀπ' αὐτοὺς κανένα πρᾶγμα.

Μὴ ζητῆς, καὶ μὴν ἐπιθυμῆς τὰ ἀδύνατα.

Μάνθανε νὰ ὑποφέρῃς μεγαλοψύχως τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης.

Ἡ νύκτα γεννᾷ πάντοτε κάποιόν τι και-

νοῦριον, καὶ δὲν ἤξεύρομεν ἐκεῖνο, ὅπου ἔχει νὰ φανῆ, πρὸ τοῦ ἀνατεῖλη ὁ ἥλιος.

Ἡ εὐμορφος γυνή, καὶ τὸ καλὸν κρασί, εἶναι δύο γλυκὰ φαρμάκια.

Εἰς ὅποιον τόπον καὶ ἂν φθάσῃ ὁ πτωχὸς τὸ βράδυ, εὐρίσκει τὸ παλάτιόν του.

Ἐκατὸν κλέπται δὲν ἠμποροῦν νὰ ξεγυμνώσουν ἓνα πτωχὸν γυμνόν.

Ὁ ἄνθρωπος καθὼς ἦλθεν ἐξ ἀρχῆς, εἰς τὸν ἴδιον τρόπον μεταγυρίζει.

Ὅταν ἓνα πράγμα μᾶς εἶναι ἐμποδισμένον, τότε περισσότερο τὸ ἐπιθυμοῦμεν.

Ὅποιος θέλει τὸν φίλον χωρὶς ἐλάττωμα, ἀπομένει χωρὶς φίλους.

Εἰς δύο πράγματα στέκεται ἡ ἀνάπαυσις εἰς τοῦτον τὸν κόσμον: εἰς τὸ νὰ ζῆς μετὰ καλὴν ἀγάπην μετὰ τοὺς φίλους σου, καὶ εἰς τὸ νὰ προσποιῆσαι μετὰ τοὺς ἐχθρούς σου.

Μὴ φανερώσῃς εἰς κανένα ἐκεῖνο, ὅπου θέλεις νὰ κάμῃς, διατὶ θέλεις περιγελασθῆ, ἂν δὲν τὸ ἐπιτύχῃς.

Ὅποιος δὲν ἐγνωιάζεται νὰ ζήσῃ πλέον, λέγει ὅ, τι καὶ ἂν ἔχῃ εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἡ τιμὴ καὶ ἡ διακρίσις εἰς τοὺς φίλους, πρέπει νὰ εἶναι ἀμοιβαία, ἤγουν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὁ τρελὸς μετὰ τὴν μωρίαν του κάμνει ἐκεῖνο, ὅπου κάμνει καὶ ὁ σοφὸς μετὰ τὴν φρονιμάδαν του.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς ζωῆς ἐμποδίζει μεγάλαν καὶ εὐμορφαν κατορθώματα, καὶ προσξενεῖ τὴν σχολὴν καὶ τὴν ἀκηδίαν.

Πόσον ἤθελεν εἶναι κοντὴ ἡ ζωὴ, ἂν ἡ ἐλπίδα δὲν τὴν ἐμάκρυνε;

Κάνεις ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον δὲν ἠμπορεῖ ἀληθινὰ νὰ ὀνομασθῆ ἄνθρωπος, πάρεξ ἐκεῖνος ὅπου δὲν ἐμπιστεύεται εἰς κανένα.

Ἡ ἐλπίδα εἶναι μία συντροφία θανάτου· καὶ ἀγλαὰ αὕτη δὲν μᾶς ὀδηγεῖ πάντοτε εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἐπιθυμοῦμεν, ὅμως ἡ συντροφία τῆς μᾶς ἀρέσει.

Ὅποιος ψαρεύει τὰ μαργαριτάρια, βυθίζεται εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ὅποιος ἐπιθυμεῖ μεγαλεῖαν, περᾶ τὰς νύκτας ἀγρυπνός.

Οἱ μεγαλόψυχοι παρρησιάζονται, ὅταν ἔχουν τρόπον νὰ εὐεργετήσουν· κρύπτονται δὲ, ὅταν εἶναι πτωχοί, καὶ μάλιστα δὲν πειράζουσαν κανένα ζητοῦντες.

Ὅταν βλέπῃς τὸν πτωχὸν εἰς τὴν πόρταν τοῦ πλουσίου, κλαῖε τὴν τύχην τοῦ πτωχοῦ, ὅπου ἔχει χρεῖαν ἀπὸ τὸν πλούσιον, καὶ κλαῖε καὶ τὴν τύχην τοῦ πλουσίου, διὰ τὴν ἀγάπην, ὅπου ἔχει εἰς τὴν πλούτη· ἀλλ' ὅταν ἰδῆς τὸν πλούσιον εἰς τὴν πόρταν τοῦ πτωχοῦ, μακάρισε τὸν πτωχόν, διατὶ δὲν ἔχει χρεῖαν ἀπὸ κανένα.

Μὴ παραπονεῖσαι διὰ τὸν κόσμον, ἐπει-
δὴ ποῖον καλὸν ἤμπορεῖς νὰ καρτερήσῃς
ἀπ' αὐτόν; διατὶ ἂν οἱ ἴδιοι Βασιλεῖς πά-
σχουν, ποῖαν ἀνάπαυσιν θελεῖ εὐρῆ ὁ πτω-
χός; ἂν σὺ λοιπὸν ἐπιθυμῆς τὴν ἀνάπαυ-
σιν, θελεῖς τὴν εὐρῆ εἰς τὴν ἀναχωρητικὴν
ζωὴν.

Ὅποιος ἔχει ἀρετὴν, διακυθεντεύει τὴν
ἀρετὴν, καθὼς καὶ ὁ ἀδάμας καθαρίζει
τὸν ἀδάμαντα· ἐκεῖνος δὲ διακυθεντεύει τὴν
ἀρετὴν, ὅπου τὴν ἐπαινεῖ, καὶ κρύπτει τὰ
ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου.

Ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι πλέον εἰς τὸν κό-
σμον, διατὶ ἐπάρθη τὸ μέλι, καὶ ἔμειναν
ἡ σφήκες.

Ὀλίγη τιμῆς ἄξιος εἶναι ὁ φίλος, ὅπου
κἀμνει κολακείας.

Ἡμπορούσαμεν νὰ ζήσωμεν εὐτυχισμέ-
να, ἂν ἡ κολακεία δὲν ἔβαναν ἐμπόδια
εἰς τὸ μέσον.

Μετὸς ξένους πρέπει νὰ κἀμνης κολα-
κεύματα, ἀλλ' ὄχι μετὸς φίλους.

Πλέον ἐνοχλητικὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ ὑ-
πηρετῆς τὸν ἀρρώστον, παρά νὰ εἶσαι ἀρ-
ρώστος.

Καθένας κατὰ τὴν ἀξίαν του ἔχει καὶ
τὰς φροντίδας του, καὶ δὲν εἶναι τινὰς χω-
ρὶς φροντίδας.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι σταθερὸς

πρᾶγμα· μακάρισε δὲ καὶ τὸν πλούσιον,
διὰ τὴν τιμὴν, ὅπου κἀμνει εἰς τὸν πτωχόν.

Αἱ μακρὰ συνομιλίας εἶναι βαρεταὶ καὶ
εἰς τοὺς ὑπομονητικὸς καὶ εἰς τοὺς σοφούς.

Ὅσον χοντράτερον εἶναι τὸ βιβλίον, τό-
σον περισσότερον εἶναι βαρὺ εἰς τὰς χεῖ-
ράς μας· μετ' ὅλον τοῦτο δὲν εἶναι πρᾶγμα
καλλήτερον ἀπ' αὐτό.

Τάχα στοχάζεσαι ποτέ, ὅτι ἐκεῖνο ὅπου
ἀγαπᾷς, εἶναι ἓνα δερμάτι γεμάτον βρώ-
μον, αἷμα καὶ κόκκαλα;

Ὅποιος θελεῖ νὰ γένη μεγάλος ἀνθέν-
της, ἄς συχναῖζῃ εἰς τὰς αὐλὰς τῶν Βασι-
λέων, καὶ θελεῖ ἀπολαύσει τὸ ποδούμενον.

Τρία πράγματα δίδουν εἴσοδον σιμᾶ εἰς
τοὺς Βασιλεῖς: αἱ εὐμορφαὶ τέχναις, τὰ
πλούτη, καὶ ἡ εὐγλωττία.

Δὲν εἶναι φρονιμάδα νὰ περιπατῆς εἰς
μίαν στρατάν, ὅπου δὲν ἠξεύρεις.

Τρία πράγματα κἀμνουν εὐχάριστον τὴν
βασιλείαν τῶν Βασιλέων: ἡ εὐκολία ὅπου
δίδουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ τοὺς σιμώ-
σουν, ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἡ ἐλευθεριότης.

Μία διήγησις λέγεται παλαιά, ἀφ' οὗ
μίαν φορὰν ἐδιηγήθη.

Εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, τὸ νὰ φανερώσῃ
τινὰς τὴν μάθησίν του καὶ τὴν ἐπιτηδεύ-
σητά του, εἶναι τὸ αὐτό, ὡσάν νὰ ρίψῃ τὰ
μικρογαριταρια ἐπιταυτοῦ, διὰ νὰ τὰ χάσῃ.

ὄσαν πύργος, καὶ ὄχι ἐλαφρὸς καὶ εὐκα-
τότρευτος ὡσαν ὁ ἀνεμος.

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ὁ στύλος, ὁποῦ κρα-
τεῖ τὴν φρονιμάδα.

Ἡ γλυκοσυντυχία εἶναι τὸ ἄλλας τῶν κα-
λῶν ἡθῶν, καὶ τῶν λαμπρῶν χαρισμάτων.

Ἡ τιμημένη γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα τῆς
καὶ ἂν δὲν εἶναι ὠραία, ὅμως εἶναι ὁ στο-
λισμὸς τοῦ ὀσπητίου.

Ἀγκαλιὰ καὶ νὰ εἶναι πτωχὸς ὁ ἄνδρας,
ὅμως εἶναι εὐτυχῆς, ὅποταν ἡ γυναῖκά του
εἶναι φρόνιμη καὶ ταπεινὴ.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν σοφῶν, πρέπει
νὰ ἀποφεύγῃ καθεὶς νὰ μὴν πέρῃ διὰ
σύζυγόν του πέντε λογίων γυναῖκας: ἡγου
γυναῖκα, ὁποῦ νὰ ἔχη παιδία ἀπὸ ἄλλον
ἄνδρα· γυναῖκα πλουσιωτέραν ἀπὸ λόγου
του· γυναῖκα, ὁποῦ πικραίνεται διὰ τὸν
πρώτῳ τῆς ἄνδρα, ὅταν δὲν εἶναι παρῶν·
καὶ τέλος πάντων, γυναῖκα, ὁποῦ εἶναι εὐ-
μορφη, ἀλλ' ἀπὸ ποταπὸν γένος.

Ψεῦσταί εἶναι ἐκεῖνοι, ὁποῦ κάμνουν
πολλοὺς ὅρκους.

Οἱ εὐγενεῖς ἄνθρωποι καὶ οἱ καλοὶ
εἶναι ἄκριοι φίλοι· ἀλλ' ἡ φιλία τῶν οὐτι-
δανῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκεῖνων ὁποῦ ζοῦν
ἀχρεϊστάτα, δὲν εἶναι σταθερά.

Οἱ ἄπταιστοὶ ὀμιλοῦν μὲ τόλμην, καὶ
μὲ ἐλευθερίαν.

Ὅποιος δὲν φθονεῖται, δὲν ἔχει εὐμορ-
φα χαρίσματα.

Φεῦγε τὴν συντροφίαν ἐκείνων, ὁποῦ
θλίβουν τοὺς ἄλλους· διατι ὅταν ἡ φωτιά
εἶναι κοντὰ, πρέπει καθεὶς νὰ φυλάγεται
νὰ μὴ καῖ.

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι τὸ καλλίτερον σκουτά-
ρι, διὰ νὰ διακυβεντευθῆς ἀπὸ τοὺς ὄνει-
δισμοῦς, καὶ ἀπὸ τὰς ἀτιμίας.

Τὰς κρίσεις ἀνάμεσα εἰς τοὺς φίλους,
τὰς ἰσάζει ἡ φιλία.

Νὰ δώσῃς μάθησιν ἑνὸς κακοῦ, εἶναι
ὡσαν νὰ βάλλῃς τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χεῖρι τοῦ
τρελοῦ.

Ἐνα πονηρὸν πνεῦμα εἶναι ἐπιτήδειον
νὰ κάμῃ καθεὶς κακόν, ὁποῦ ἤμπορεῖς νὰ
λογιάσῃς.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς αὐτῆς ὑπηρετοῦν τοὺς
Βασιλεῖς μὲ ζῆλον πολὺν, καὶ μὲ πόθον,
διατι ἠξεύρουν, πῶς ἔτσι θέλουν φθάσει
εἰς τὴν ἀξίαν, ὁποῦ ἐπιθυμοῦσιν.

Ἐνας Μονάρχης ὁποῦ γυρεῦει τρυφαῖς
καὶ ἀνάπαυσεσ, καὶ ὑποφέρει νὰ εἶναι τὸ
ὑπήκοον εἰς δυστυχίας, γλίγωρα βλέπει
σκοτινιασμένην τὴν λαμπρότητα τῆς δό-
ξης του.

Ἡ ἐλπίδα ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀ-
πελπισίαν, καθὼς καὶ τὸ φῶς ἔρχεται ὕ-
στερα ἀπὸ μίαν σκοτεινὴν νύκτα.

Ὁ ἀπαίδευτος κριτῆς μὲ τὸ νὰ σφάλῃ συχναῖ, δὲν ἀφίνει τὸν σοφὸν νὰ σιωπῇ εἰς τὸ κριτήριόν του, διὰ νὰ μὴν ἐλέγξῃ τὰ σφάλματά του.

Εἰς κάθε λογῆς κατάστασιν δυστυχίας, ἢ εὐμορφία ἔχει τούτην τὴν ἐξαίρετον χάριν, ἥγουν πῶς ἔλκει εἰς τοῦ λόγου τῆς ὀλονῶν τὰ ὄμματα.

Ὁ ἐπιτήδειος ἐφευρετῆς, ἂν θέλῃ, ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ νὰ πιστεύσουν, ὅτι τὸ χῶμα εἶναι λίθοι πολύτιμοι.

Δὲν πρέπει νὰ καυχώμεσθαι μῆτε εἰς τὰ πλούτη μας, μῆτε εἰς τὴν γνῶσίν μας· ἀλλὰ νὰ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν ὅτι εἴμεσθε φρόνιμοι, ἐνάρετοι, καὶ μὲ καλὰ ἦθη.

Ὁ ἄνθρωπος ὅπου ἔχει γνῶσιν, καὶ δίδει συμβουλήν εἰς τοὺς ἄλλους, εἶναι ὡσάν μισὸς ἄνθρωπος· ἀλλ' ὅποιος δὲν ἔχει γνῶσιν, καὶ δὲν λαμβάνει ἀπὸ ἄλλους συμβουλήν, δὲν εἶναι οὔτε κἂν ἄνθρωπος.

Μὴν ἔχῃς οἰκειότητα μὲ τὸν ἀκαμάτην, διὰτὶ ὁ κακὸς φθείρει εὐκολὰ τὸν καλόν· δὲν βλέπεις, πῶς ἡ φωτιά ἀλλάσσεται εἰς στάκτην;

Ἡ ἐπιστήμη εἰς ἓνα ὑψηλόφρονα, εἶναι ὡσάν τὸ νερόν, ὅπου πάσχει τινὰς νὰ τὸ φέρῃ εἰς ὑψηλὸν τόπον· ἐπειδὴ καὶ καθὼς εἶναι ἐναντίον τῆς φύσεως τοῦ νεροῦ, τὸ νὰ ἀναβαίνειν ἐπάνω, ἔτσι εἶναι καὶ ἐναντίον

τῆς ἐπιστήμης, τὸ νὰ ἀναπαύεται εἰς τοιοῦτους ἄνθρώπους.

Σὺ ἐπιθυμεῖς νὰ γένης σοφὸς χωρὶς κόπον· ὅμως ἤξευρε, πῶς τούτη εἶναι μία ἀπὸ τὰς πολλὰς μωρίας ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὸν κόσμον.

Ὅποιος ἀγρυπνεῖ τὴν νύκτα, χαίρει τὸ παχύ.

Τὰ πλούτη ὅπου ξετρέχεις μὲ τόσον πόσον παρομοιάζονται μὲ τὴν σκιάν, ὅπου περιπατεῖ μαζὴ σου, ἢ ὅποια, ἂν σὺ τρέχῃς κατόπιν τῆς, σὲ φεύγει· καὶ ἂν τὴν ἀποφεύγῃς, αὐτὴ σὲ ἀκολουθεῖ.

Σὺ ὅπου εἶσαι ἐνάρετος, εὐχαριστήσου εἰς τὴν τύχην σου, διὰ νὰ μὴ καταβάλλῃ καὶ συγχύσῃ τὸν νοῦν σου ἢ πλησμονή· διὰτὶ καὶ τὸ ἀυλάκι σὺρνει καθαρὰ τὰ νερά ἀπὸ τὴν βρύσιν του, μὰ ὅταν ἔδῃ ἀπὸ τὰ σύνορά του καὶ ἀπλωθῇ, εὐθὺς γίνεται θολόν.

Ἄλλο πρᾶγμα δὲν εἶναι ὁ καιρὸς, παρὲξ ἓνας βίαιος τροχὸς, ὅπου καὶ στανικῶς μᾶς φέρει καθεκάστην εἰς τὸν θάνατον· καὶ ἐκεῖνο, ὅπου κάμνει τοὺς σοφοὺς καὶ θαυμάζουσιν, εἶναι πῶς τοῦτον τὸν δρόμον τὸν κάμνομεν καὶ εἰς τὸν καιρὸν ἀκόμη ὅπου καθέννας μας ἀναπαύεται.

Σὺ ὅπου εἰς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς σου ἐκλαίεις, καὶ οἱ φίλοι τοῦ σπητιῦ

ἐχαίρουτο καὶ ἐγελοῦσαν, κάμει τρόπον, ὅτι νὰ χαίρεσαι καὶ νὰ γελᾷς καὶ σὺ εἰς τὸν καιρὸν, ὅπου αὐτοὶ θέλουν κλαῦσαι, βλέποντές σε πῶς ἀποθαίνεις.

Υπόφερε ὑπομονητικῶς ὅλαις ταῖς καταδρομαῖς ἐκείνων, ὅπου σὲ φθονοῦσι, διατὶ θέλεις τοὺς καταβάλλεις ὅλους μὲ τὴν ὑπομονήν σου. Ἔτσι χωνεύει καὶ ἡ φωτιά, ὅταν δὲν εὐρίσκη τίποτε, ὅπου νὰ ἤμπορῃ νὰ τὸ ἀφανίσῃ.

Θέλεις νὰ νικήσῃς τὸν ἐχθρόν σου χωρὶς ἄρματα; θέλεις νὰ τὸν πικράνῃς, καὶ νὰ τὸν κάμῃς νὰ λυσιάσῃ; παράβλεπέ τον, καὶ μεταχειρίζου τὴν ἀρετήν· διατὶ τοῦτοι εἶναι τρόποι, ὅπου θέλουν τὸν θανατώσει σκληρότερα ἀπὸ τὸ σπαδί.

Μὲ ὄλον ὅπου ἐπιμελεῖται ὁ ἄνθρωπος νὰ φύγῃ τὴν κατάκρισιν, δὲν εἶναι βολετὸν νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθρώπων, διατὶ οἱ ἄνθρωποι ὀνομαζοῦν βουδὸν ἐκεῖνον, ὅπου φυλάττει σιωπὴν· φιλάργυρον ἐκεῖνον, ὅπου δὲν σκορπίζει τὰ ὑπάρχοντά του· καὶ ἄσωτον καὶ χαλαστήν ἐκεῖνον, ὅπου δείγνεται μεγαλοδῶρος μὲ τὰ πλούτη του. Σὺ ὅμως ἄφησε νὰ λέγουν ὅτι θέλουν, καὶ μὴ φοβοῦ ἄλλο, παρέξ τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ.

Μὴ καταφρονέσῃς κανένα, ἀγκαλὰ καὶ νὰ εὐρίσκεται εἰς ποταπὴν κατάστασιν·

διατὶ ἡ τύχη ἤμπορεῖ νὰ ὑψώσῃ ἐκεῖνον, καὶ νὰ κατεβάσῃ ἐσένα.

Ἔως ὅπου ἡ τύχη σου βοηθεῖ, καὶ ἔως ὅπου ἐξουσιάζεις τοὺς ἄλλους, περιπάτει φρόνιμα· διατὶ γλίγωρα θέλεις παραιτήσῃς κάθε πρᾶγμα μὲ τὸν ἐρχομὸν τοῦ θανάτου. Στοχάσου ἐκείνους, ὅπου ἤλθαν προτιήτερα σου· στοχάσου τὰ βασίλεια πῶς ἐπέρασαν· καὶ ἀπὸ τὰ περασμένα δὲν ἀπομένει τίποτε, παρὰ μόνον τὰ ἔχνη τῆς ἀρετῆς.

Ἡ ἐνθύμησις χάνεται, ἀλλὰ τὸ γράμμα πάντοτε μένει.

Μὴ κονταίνῃς ταῖς μακραις νύκταις μὲ τὸν ὕπνον, καὶ μὴ μακραίνῃς τὴν ἡμέραν, ὅπου εἶναι κοντὴ, μὲ τὰ ἀμαρτήματά σου.

Ἡμεῖς βλέπομεν πῶς ἀποθαίνουν ἀπὸ τὴν πείναν ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουν τὰ πλεον εὐμορφα χαρίσματα, καὶ οἱ πλεον ἀνάξιοι καὶ ἀχρεῖοι χαίρονται ὅλα τὰ πλούτη· ὅθεν κάποιοι ὅπου δὲν ἐκαταλάβαν τὴν αἰτίαν, συναριθμηθήσαν μὲ τοὺς ὑπερινούς, καὶ ὄχι μὲ τοὺς πρώτους.

Ὁ κόσμος ἔχασε τὸν νοῦν του, καὶ φιλοδωρεῖ ἐκείνους, ὅπου τοῦ ὁμοιάζουν· ἀλλοίμονον ὅμως εἰς αὐτούς, ἀν γένη ὁ κόσμος καμμίαν φοράν φρόνιμος.

Ἄν ἡ ἐπιστήμη χωρὶς τὴν εὐσέβειαν ἦτον τιμῆς ἀξία, κανένα πρᾶγμα δὲν

ἤθελεν εἶναι πλέον ἀξιολύμητον ἀπὸ τὸν δαίμονα.

Ξεμάκρυνε ἀπὸ τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν ὀργὴν τους, καὶ μὴν ὑπηρετῆς ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὰ λόγια εὐρίσκουν ὑπακοήν, εὐθύς ὅπου τὰ ξεφανήσουν.

Διὰ τὴν φθάσῃς εἰς τὸ ἄκρον τῆς σοφίας, δὲν πρέπει νὰ τρώγῃς πολὺ, οὔτε νὰ κοιμᾶσαι πολὺ, οὔτε νὰ ὁμιλῆς πολὺ.

Κανένα πρᾶγμα δὲν εἰκονίζει ἐπιτηδειότερα τὸν πολυλόγον ἄνθρωπον, ὡσὰν ἡ μεγάλη καὶ κρύα νύκτα τοῦ χειμῶνος.

Ὅλαις ἢ ἀμαρτίαις ἔχουν τὴν ἀρχὴν τους ἀπὸ τὴν ὄρασιν, καθὼς μία μεγάλη φωτιά ἀνάπτει ἀπὸ ἓνα σπινθῆρα.

Ἐνα καλὸν βιβλίον, εἶναι ὁ καλῆτερος φίλος. Διὰ τοῦτο σὺ συναναστρέφου μὲ αὐτό, ὅταν δὲν ἔχῃς φίλον, ὅπου νὰ τοῦ διαρρεύσῃς τὰ κρύφια τῆς καρδιάς σου· διατὶ αὐτὸ δὲν φανερώνει τὰ μυστικά σου, ἀλλὰ ἀκόμη σου ἐρμηνεύει καὶ τὴν σοφίαν.

Ὁ ὕπνος παχαίνει τὸ κορμὶ, ἀλλ' ὁ νοῦς ἀυξάνει μὲ τὴν ἀγρυπνίαν.

Ὅποιος καταπιάνεται εἰς πράγματα ἀνοφελῆ, χάνει ἐκεῖνα, ὅπου ἤθελεν τοῦ εἶναι ὠφέλιμα.

Περισσότερα γνῶσις χρειάζεται, καὶ ὀλιγώτερα λόγια· διατὶ πάντοτε ἓνας πολυλόγος λογίζεται ἄγνωστος,

Δὲν εἶναι κανένας τόσο σοφός, ὅπου νὰ μὴν εἶναι ἄλλος σοφώτερος ἀπ' αὐτόν.

Μελέτα, καὶ θέλεις καταλάβῃ.

Ὅποιος ζητεῖ συμβουλήν, δὲν γελάται, μάλιστα ἢ ὑπόθεσις του ἐδγκίνει εἰς καλόν.

Ἡ μεγάλη φρονιμάδα φαίνεται εἰς μίαν ὥραν ὑπομονῆς.

Τὰ λόγια εἶναι ὅμοια μὲ ταῖς σαῖταις, ὅπου ταῖς ἰσάζομεν εἰς τὸ σημάδι, πρὸ τοῦ νὰ ταῖς σύρωμεν, διὰ τὴν ταῖς κάμωμεν νὰ φθᾶσουν.

Ὁ πόνος τοῦ πλούτου εἶναι μία ἀρρώστια· ἡ αἴτησις τῆς ἐλεημοσύνης εἶναι ἕνας ἀγῶνας· καὶ ἡ ἀποτυχία εἶναι ὁ ἴδιος θάνατος.

Ζητοῦνται τὰ πλούτη, καὶ δὲν εὐρίσκονται· καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὅπου δὲν ζητεῖται, εὐρίσκεται.

Δὲν ἤθελεν εἶναι τόσο βαρετὸν εἰς ἓνα σοφόν, νὰ τρίβῃ μάρμαρον μὲ τὰ ὀνύχια του, ἢ νὰ δαγκάνῃ ἓνα ἀμῶνι μὲ τὰ ὀδόντια του, ἢ νὰ κάμνῃ συχνὰ ταξίδια εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ νὰ ὑπάγῃ εἰς μακρὰν χώραν, χωρὶς νὰ ἔχῃ τί νὰ φάγῃ εἰς τὴν στραταν, ὅσον τοῦ βαρυφαίνεται νὰ βλέπῃ καὶ ἀπὸ μακρὰν τὸ πρόσωπον ἐνὸς ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου.

Ὅποιος δὲν εὐχαριστεῖται εἰς ἐκεῖνο,

ὅπου ἔχει ἀρκετὰ διὰ νὰ ζῆ, δὲν γνωρίζει τὸν Θεὸν νὰ τὸν τιμᾷ.

Ἡ σοφία καὶ ἡ μεγαλοφυχία δὲν ἀξίζουσι τίποτε, ὅταν ἡ τύχη μᾶς ἀφίνη.

Ἡ τύχη ἔρχεται μὲ ταῖς ἀλυσίδαῖς εἰς τὰ ποδάρια· ἀλλ' ὅταν ἀναχωρῆ, ταῖς συντρίβει ὅλαις μὲ τὴν δύναμιν, ὅπου βάλλει διὰ νὰ φύγη.

Δὲν εἶναι πικρότερον πρᾶγμα ἀνάμεσα εἰς τοὺς φίλους, ὡσὰν ὁ χαῖμος τῶν φίλων.

Ποῦ εἶναι οἱ Βασιλεῖς; ποῦ εἶναι οἱ ἐπιλοιποὶ ἀνθρώπων; αὐτοὶ ἔκαμαν τὴν ἰδίαν στρατάν, ὅπου κάμνεις καὶ ἐσύ. Σὺ ὅπου τιμᾷς τοῦτον τὸν πρόσκαιρον κόσμον περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα· σὺ ὅπου λογιᾶζεις εὐτυχημένους ἐκεῖνους ὅπου ἔκαμαν, καθὼς κάμνεις καὶ σὺ, ἔπαρε ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον ἐκεῖνο, ὅπου πρέπει νὰ πάρης ἐξ ἀνάγκης, ἤγουν μάθε πῶς ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἐσχάτη στιγμή τῆς ζωῆς σου.

Μὴ λέγῃς λόγια ἄτιμα, καὶ ἂν ἀκούσῃς ἄλλους νὰ τὰ λέγουν, σὺ πρόσεχε εἰς ἄλλο, καὶ καμῶσου ὅτι δὲν τὰ ἀκούεις.

Ὁ κόσμος παρομοιάζεται μὲ ἓνα πανδοχεῖον, ὅπου κονεύουν οἱ ὁδοιπόροι· ἄγνωστος λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου δὲν κάμνει ταῖς ἀναγκαίαις προετοιμασίαις, διὰ νὰ περάσῃ παρεμπρός.

Μὴν ἀφήσῃς νὰ σὲ ἀπατήσῃ τὸ πλῆθος, διατι σὺ θέλεις μείνη μόνος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου σου, ὅταν μέλλῃς νὰ δώσῃς ἀπολογία διὰ τὰ ἔργα σου.

Καθὼς ἡ φωτιά ἀνάπτει μὲ τὰ ξύλα, ἔτσι καὶ ὁ πόλεμος ἐγείρεται μὲ τὰ λόγια.

Μὴ θαυμάζῃς, ἂν βλέπῃς τοὺς ἀξίους ἀνθρώπους εἰς δυστυχίαν, καὶ εἰς καταφρόνησιν, οὔτε ἂν βλέπῃς ταῖς τιμαῖς νὰ ταῖς ἔχουν οἱ ἀνάξιοι. Ἄνοιξε τὰ ὄμματά σου, καὶ στοχάσου πῶς τὰ ἄσπρα ὅπου εἶναι ἀναρίθμητα, δὲν χάνουν ποτὲ τίποτε ἀπὸ τὸ φῶς τους· καὶ πῶς ὁ οὐρανὸς γυρίζει, μόνον διὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἰδοῦμεν καμμίαν φεραν τὴν ἐκλειψιν τοῦ Ἡλίου.

Ἡ κολακεία ὁμοιάζει μὲ μίαν ζωγραφισμένην πανοπλίαν· διατι χαροποιεῖ τὸν ἀνθρώπον ὅπου κολακεύει, ἀλλὰ δὲν τοῦ δίδει καμμίαν ὠφέλειαν.

Τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ τοῦ κακοῦ σκύλου, πρέπει νὰ φοβῆσαι περισσότερο τὴν σιωπὴν, παρά τὴν φωνήν.

Οἱ ἀμαθεῖς παῖδες συγχίζουσι τὰ γράμματα, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἄνδρες τὰ πρᾶγματα.

Ὅμοιον εἶναι νὰ πῆ τινὰς ἀπὸ χρυσὸν ποτῆρι φαρμάκι θανάσιμον, καὶ νὰ λάβῃ συμβουλήν ἀπὸ φίλον κακόγνωμον.

Τὸ σχῆμα στολίζει τὸν ἀνδριάντα, τὰ

δὲ ἔργα καὶ ἡ πράξις καλλωπίζουσι τὸν ἄνδρα.

Καθὼς τὰ σύννεφα ἐμποδίζουν τὸν ἥλιον εἰς τὸ νὰ λάμπῃ, οὕτω καὶ τὰ πάθη ἐμποδίζουν καὶ σκοτίζουν τὸ λογικόν.

Εἰς τὰ συμπόσια ὅποιος δὲν μεθᾶ, ἐκεῖνος εἶναι φρονιμώτερος· εἰς δὲ τὰς ἐτυχίας, ὅποιος δὲν κάμῃ παρκανομίαις, ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἐκλεκτότερος.

Λογιάζε φίλους ἐκείνους, ὅπου ὠφελοῦσι τὴν ψυχὴν σου, καὶ ὄχι τὸ σῶμά σου.

Ἀγάπα περισσότερον νὰ σὲ σέβωνται ἐκεῖνοι, ὅπου μαζή σου συναναστρέφονται, παρά νὰ σὲ φοβοῦνται· διατὶ εἰς τὸ σέβας εὐρίσκεται ἡ ἀγάπη, ἀμὴ εἰς τὸν φόβον εἶναι τὸ μῖσος.

Ἐχθρὸς εἶναι, ὄχι ἐκεῖνος ὅπου ἀδικεῖ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὅπου συμβουλεύει εἰς τὴν ἀδικίαν.

Ὅπου εἶναι πολλοὶ νόμοι, ἐκεῖ εἶναι καὶ περισσαῖς ἀδικίαις.

Ὅποιος ἔχει ἀρετὴν, ἔχει τὰ πάντα· καὶ ὅποιος εἶναι κακὸς, χάνει καὶ τοῦ λόγου του.

Ὁ καιρὸς εἶναι ὁ καλῆτερος σύμβουλος.

Περισσότερον ὠφελεῖται ὁ φρόνιμος ἀπὸ τὸν τρελόν, παρά ὅπου ὠφελεῖται ὁ τρελὸς ἀπὸ τὸν φρόνιμον· διατὶ ὁ φρόνιμος βλέπει τοῦ τρελοῦ τὰ σφάλματα, καὶ ἀπέχει

ἀπ' αὐτά· ἀλλ' ὁ τρελὸς δὲν μιμείται τοῦ φρονίμου τὰ καλὰ ἔργα.

Ὅποιος φοβεῖται καὶ ἐντρέπεται, δὲν κάμνει ποτὲ ἀδικίαν.

Τὸ βαρύτερον φορτίον ὅπου βαστᾷ ἡ γῆ, εἶναι ὁ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος.

Ἀπὸ τοὺς τρελοὺς ὁ καιρὸς διώχνει τὴν λύπην, καὶ ἀπὸ τοὺς φρονίμους ἡ γνῶσις.

Λογιάζε πάντοτε πῶθεν ἦλθες, ποῦ μέλλεις νὰ ὑπάγῃς, καὶ ποῦ ἔχεις νὰ ἀπομείνῃς αἰωνίως.

Εἶναι καλῆτερον νὰ ἐμπέσῃ τινὰς εἰς κόρακας, παρά εἰς κόλακας· ἐπειδὴ οἱ μὲν κόρακες τρώγουσι τοὺς νεκροὺς, οἱ δὲ κόλακες τοὺς ζωντανούς.

Διὰ τοῦτο μᾶς ἔδωκεν ἡ φύσις δύο αὐτιά, καὶ ἓνα μόνον στόμα, διὰ νὰ ἀκούωμεν πολλὰ, καὶ νὰ λαλοῦμεν ὀλίγα.

Τοιοιουτρόπως πρέπει νὰ μετροῦμεν τὸν βίον, ὡσὰν νὰ εἶχαμεν νὰ ζήσωμεν καὶ πολὺν, καὶ ὀλίγον καιρόν.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅπου ἔχει καθαρὰν καὶ ὀρθὴν συνείδησιν, ἀπερνᾷ ὄφρα ζῶν.

Φυλάξου νὰ μὴν ἐπαινῆς ποτὲ ἀναξίους ἀνθρώπους.

Μάθε ὅτι ἡ ἐλευθερία δὲν εἶναι ἄλλο, παρά ἡ ἀγαθὴ συνείδησις.

Κρύβε τὴν πτωχείαν σου καὶ ἀτυχίαν σου, διὰ νὰ μὴ χαίρωνται οἱ ἐχθροί σου,

Πρέπει να ευεργετούμεν τους φίλους μας, διὰ να μᾶς εἶναι πιστότεροι φίλοι, καὶ τοὺς ἐχθρούς μας, διὰ να τοὺς κάμωμεν να γίνουν φίλοι μας.

Ὅταν ἐβγαίνῃς ἀπὸ τὸ ὄσπῆτιόν σου, μελέτα τί μέλλεις να κάμῃς· καὶ ὅταν μεταγυρίσῃς, πάλιν μελέτα τί ἐπράξεις.

Ἄς μὴ εἶσαι ρίψοκίνδυνος, ἀλλὰ να φάβῃσαι τοὺς κινδύνους πρὶν ἔλθουν· ὅταν δὲ εὐρεθῇς μέσα εἰς τὸν κίνδυνον, να τὸν καταφρονῇς.

Εἶναι καλῆτερον να ἔχῃς ἓνα μόνον φίλον ἄξιον, παρά πολλοὺς ὅπου να μὴν εἶναι ἄξιοι διὰ τὸ οὐδέν.

Μίαν φοράν Ἀρίστιππος ὁ φιλόσοφος ὑβριζόμενος, ἔφευγεν· ὁ δὲ ὑβριστὴς λέγωντάς του διὰ τί φεύγεις; ἀπεκρίθη: Ἐπειδὴ καθὼς σὺ ἔχεις τὴν ἐξουσίαν να με ὑβρίζῃς, οὕτω ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν ἐξουσίαν να μὴν ἀκούω.

Τὸ κέρδος ὅπου ἀπολαμβάνουσιν οἱ ψεύσται εἶναι, ὅπου δὲν εὐρίσκουν πίστιν οὔτε ὅταν λέγουν τὴν ἀλήθειαν.

Ὀνειδιζόμενος μίαν φοράν ὁ φιλόσοφος Ἀριστοτέλης ἔτι ἔδωκεν ἐλεημοσύνην εἰς πονηρὸν ἄνθρωπον, ἀπεκρίθη: Δὲν ἠλέησα τὰ ἦθη, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον.

Τῆς σπουδῆς καὶ μαθήσεως ἡ μὲν ρίζαις εἶναι πικραῖς, οἱ δὲ καρποὶ εἶναι γλυκεῖς.

Ἐρωτήθη μίαν φοράν ὁ Διογένης, εἰς ποίαν ὄραν πρέπει να γευματίζῃ τινάς. Ἄν εἶναι πλούσιος, ἀπεκρίθη, ὅταν θέλῃ· εἰ δὲ καὶ εἶναι πτωχός, ὁπόταν ἔχῃ.

Ὁ ἀμαθὴς πλούσιος ἠμπορεῖ να ὀνομασθῇ πρόβατον χρυσόμαλλον.

Δύο πράγματα ἐξαιρέτως πρέπει να μάθῃς, ἂν θέλῃς να γίνῃς φρόνιμος ἄνθρωπος: ἤγουν να ἦσαι ἐγκρατὴς, καὶ ὑπομονητικὸς.

Ἀγωνίζου να ἀποκτήσῃς καλὸν ὄνομα. Τὸ καλὸν ὄνομα ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὰ πλούτη.

Μάθε να μεταχειρίζεσαι καλά τὸν καιρὸν, ὅπου εἶναι τὸ πλεόν πολύτιμον πράγμα. Ὅποιος χάνει τὸν καιρὸν ὅταν εἶναι νέος, κλαίει ὅταν γηράσῃ.

Ἄς μὴ σὲ ἀπατήσῃ ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον εὐτυχία τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Ἐμας κακὸς εὐτυχὴς εἶναι ὡσάν ἓνα ὀπωρικόν, ὅπου ἔξωθεν εἶναι εὐμορφον, καὶ μέσα ἔχει τὸ σκωληκί.

ΕΤΕΡΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ,

Ἐπίγραμμα πρὸς καθένα, ὅπου θέλει
να ζήσει ἐνάρετα.

Πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ συλλογιζέται
πάντα τὸν θάνατον διὰ νὰ μὴν ἀπατη-
θῆ, ἐπειδὴ καὶ ὁ καιρὸς ἀπερνᾷ δίχως
νὰ τὸν στοχασθῶμεν.

Ἄς εὐχαριστηθῆ καθένας νὰ ἀναγνώσῃ
τούτους τοὺς ὀλίγους στίχους, διὰτὶ θέ-
λει εὐρῆ ἡθῆ ἅγια.

Ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ στηρίζεται εἰς
τὰ καλὰ ἔργα, καὶ νὰ στέκη δυνατὸς
καὶ στερεὸς εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ.

Ψευδὴς, καὶ ὄχι ἀληθινὴ ἀγάπη εἶναι ἐ-
κείνη, ὅπου πηγαίνει ὀλιγοστεύοντας·
διότι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν ἔχει ποτὲ
τέλος.

Ἐκείνος ὅπου φυλάττει ἐντελῶς τὰ προσ-
τάγματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δὲν θέ-
λει λάβῃ φόβον ποτὲ διὰ τὸν θάνατον.

Ὁ ἄφρωντος πρέπει νὰ φανερώνη τὸ πά-
θος του εἰς τὸν Ἰατρόν, ἂν θέλῃ νὰ ἰα-
τρευθῆ· καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς πρέπει νὰ
προστρέχῃ εἰς τὸν Πνευματικὸν πατέρα
φανερώνοντας τὰ ἁμαρτήματά του, ἂν
θέλῃ νὰ συγχωρηθῆ, καὶ νὰ ἀποκτήσῃ
τὸ βραβεῖον τοῦ Παραδείσου.

Δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος ἀφ' ἑαυτοῦ του νὰ
ἐπαινεῖται, διὰτὶ θέλει λογισθῆ τὸ οὐ-
δέν· ἀλλ' ἂν εἶναι καλὸς, θέλει ἐπαινεῖ-
ται ἀπὸ ἄλλους.

Ὁποῖος θέλει νὰ κάμῃ τόκον μετὰ τὸν Ἰη-
σοῦν Χριστὸν, καὶ νὰ λάβῃ ἕκατὸν εἰς
τὸ ἕνα, ἄς κάμῃ ἐλεημοσύνας εἰς τοὺς
πτωχοὺς, καὶ θέλει κληρονομήσει τὴν
δόξαν τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἐχει χρέος ὁ ἄνθρωπος, ὅπου ἔλαβε καμ-
μίαν δούλευσιν ἀπὸ τὸν φίλον του, νὰ
τοῦ τὴν ἀποδώσῃ διπλάσιον, καὶ νὰ μὴ
τοῦ δείξῃ ἀχαριστίαν.

Ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος εἶναι τυφλός, ἐ-
πειδὴ καὶ στέκει σταθερὸς εἰς τὴν ἁμαρ-
τίαν, καὶ ὁμοιώνεται μετὰ ἕνα ἀνόητον
ζῶον, διὰτὶ δὲν καταλαμβάνει ὅτι θέλει
υπάγει νὰ τιμωρῆται αἰωνίως μετὰ τὰς
σκληρὰς παιδείσεις τῆς κολάσεως.

Ἀνθρώπινον πρᾶγμα εἶναι ἢ ἁμαρτία,
διαβολικόν ἢ σταθέρωσις εἰς αὐτήν, καὶ
Ἀγγελικόν ἢ διόρθωσις τῆς· διότι ἡ
διόρθωσις εἶναι λιμένας ἀσφαλῆς, διὰ
τοῦ ὁποίου φθάνει ὁ μετανοῶν εἰς τὴν
δόξαν τοῦ Παραδείσου.

Δὲν εὐχαριστεῖται τινὰς εἰς ἐκεῖνος ὅπου
ἔχει, ἀλλ' ἂν εἶχε καὶ χίλια βασίλεια,
πάντα ἢ θελε πηγαίνῃ ζητῶντας νὰ ἀ-
ποκτήσῃ καὶ περισσότερα· διατι ἡ φύ-
σις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀχόρταγος.

Μία ὀμματαί μιάς εὐμορφῆς γυναικός, εἶ-
ναι ἓνα δοξάρι τοῦ δαίμονος, καὶ μία
φαρμακευμένη σαῖτα, ὅπου λαδώνει θα-
νάσιμα.

Θέλεις νὰ γνωρίσῃς ἓνα φίλον, δοκίμασε
τον εἰς καιρὸν ἀνάγκης, διατι τότε θέ-
λεις τὸν καταλάβῃ.

Ἄν θέλῃς νὰ ἀπολαύσῃς τὸν Παράδεισον,
πρέπει νὰ δώσῃς τὰ ὑπάρχοντά σου εἰς
τοὺς πτωχοὺς διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χρι-
στοῦ.

Κάθε πρᾶγμα εἶναι πρόσκαιρον, ἔξω ἀπὸ
τὴν ἀρετήν, ὅπου εἶναι αἰδιος, καὶ ἀθά-
νατίζει τοὺς ἀνθρώπους.

Εἶναι μέγαλον ἐλάττωμα καὶ λείψιμον
εἰς τὸν ἀνθρώπον νὰ βλέπῃ τὰ ἐλαττώ-
ματα καὶ τὰς κακίας τῶν ἄλλων, καὶ
τὰ ἔδικά του νὰ μὴ τὰ γνωρίζῃ, ἀμὴ νὰ

τὰ ῥίπτῃ ὀπίσω ἀπὸ ταῖς πλάταις του.
Πρέπει νὰ βλέπῃ πρῶτον τὸν ἑαυτὸν του,
καὶ ἔπειτα νὰ κατακρίνῃ τοὺς ἄλλους.

Ὁ φιλόργυρος φυσικᾶ, θέλωντας νὰ ἀπα-
τήσῃ τοὺς ἄλλους, γίνεται ψεύστης καὶ
ἐπίορκος, καὶ πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἔχει
τὴν καρδίαν σκληροτέραν ἀπὸ τὸν λίθον.

Ἄς εἶναι ἐνάρετος καὶ τιμημένη ἡ γυναι-
κα ὅπου θέλεις λάβῃ· διατι ἂν δὲν εἶ-
ναι καὶ εὐμορφη, ὀλίγον χρῆζει· ἡ εὐ-
μορφία ταῖς περισσότεραις φοραῖς βλά-
πτει.

Εὐτυχῆς καὶ μακαρία εἶναι ἐκεῖνη ἡ οἰ-
κία, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ φαμηλία εὐχαρι-
στεῖται εἰς ὀλίγα φαγητά, καὶ δὲν ζη-
τεῖ τὰ πολλά· διατι ἐκεῖ ὅπου εἶναι εἰ-
ρήνη, εἶναι κάθε καλόν.

Δυστυχῆς εἶναι ἐκεῖνη ἡ πατρὶς, ὅπου εἶ-
ναι πολὺ πλῆθος ἀγραμμάτων· διατι
ταῖς περισσότεραις φοραῖς προτιμᾶται
ὁ πλούσιος, ἂν ἦτον καὶ ἓνας κλέπτης,
καὶ ὑψώνεται περισσότερον ἀπὸ τοὺς
γραμματισμένους καὶ ἐναρέτους.

Ἐκεῖνος ὅπου τιμᾷ τὸν πατέρα καὶ τὴν
μητέρα, θέλει γένη πολυχρόνιος εἰς τοῦ-
τον τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν ἄλλον θέ-
λει ἀπολαύσει τὴν αἰδιον εὐτυχίαν τοῦ
οὐρανοῦ.

Ὁ ἀνθρώπος ὅπου λέγει κακῶν διὰ τοὺς

ἄλλους, εἶναι σκανδαλοποιός, καὶ χω-
ριάτης.

Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σοῦ
πέμπει καρμίαν θλίψιν, τὸ κάνει διὰ
να ἐνδυμηθῆς τὰς ἀμαρτίας σου, καὶ
να τὴν δεχθῆς μὲ ταπεινώσιν, καὶ να
τὴν ὑποφέρῃς μὲ ὑπομονήν· διατι οὕ-
τω θείλεις ἀποκτήσει τὴν δόξαν τοῦ Πα-
ραδείσου.

Ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ ἤξεύρει καρμίαν εὐ-
μορφην ἐπιστήμην, ἔχει χρέος να τὴν
διδάξῃ ἐκείνου ὁποῦ δὲν τὴν ἤξεύρει·
διατι ἂν δὲν τὴν διδάξῃ, ἀμαρτάνει·
ἐπειδὴ καὶ κρύπτει τὸν εὐμορφόν του
θησαυρόν, καὶ τὸ τάλαντον ὁποῦ ἔλα-
βεν ἐκ Θεοῦ.

Δὲν πρέπει να κλαίωμεν τὸν θάνατον τό-
σον πικρὰ ἐκείνου μάλιστα, ὁποῦ ἔζη-
σεν ὡς Χριστιανός· διατι ἐκεῖνος ὁποῦ
ἔζησε πάντα μὲ καλὴν φήμην καὶ ἐνά-
ρετος εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, αὐτὸς ζῆ
καὶ αἰωνίως εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Μεγάλῃ εὐτυχίᾳ εἶναι, ὅταν εἰς ταῖς πολι-
τείας εὐρίσκεται ἀληθινὴ ἀγάπη ἀνά-
μεσα εἰς τοὺς πολίτας, καὶ ὅταν διὰ τὰ
καλά τους ἦδη ἀγαποῦν τὸν πλησίον.

Ὁ χρόνος ὅλα τὰ πράγματα ἀδυνατίζει,
ἀλλὰ ταῖς ἀμαρτίαις περισσότερο ταῖς
δυναμώνει.

Τί σε μέλει ἂν λέγῃ ὁ κόσμος τίποτε διὰ
λόγου σου; Τὰ ἔργα σου μόνον να εἶναι
θεάρεστα, καὶ καλῆτερα να ἔχῃς φίλον
τὸν Θεοῦ, παρά τὸν ἄνθρωπον.

Πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους, ὁποῦ ἐνίκησαν καὶ
τυράννους καὶ δαίμονας, ἐνίκηθησαν ἀ-
πὸ τὰ πάθη καὶ ἀπὸ ταῖς ἐπιθυμίαις
τους.

Δὲν λέγεται ὅχι ἡμέρα εὐτυχῆς ἐκείνη,
εἰς τὴν ὁποίαν ἀυξάνομεν τοὺς θησαυ-
ροὺς μας· ἀλλ' ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν
ἐργαζόμεσθε καλὰ ἔργα.

Ἡ κακαῖς ὁμιλίαις, ἤγουν ἢ σκανδαλο-
ποιαῖς συναναστροφαῖς, φθείρουσι τὰ
καλὰ ἦδη.

Ὁ ἄνθρωπος ἐμπιστεύεται τὴν ζωὴν του
εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ, ὁ ναύκληρος
εἰς ἓνα πλεούμενον, ὁ τυφλὸς εἰς ἓνα
παιδί, καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἀμφιβολίαν να
παραδώσωμεν τὴν ζωὴν μας εἰς τὰς χεῖ-
ρας τοῦ Θεοῦ.

Καθὼς ἢ μέλισσαις συνάξουσι τὰ χρήσιμα
πρὸς κατασκευὴν τοῦ μέλιτος ἀπὸ τὰ
ἄνθη, οὕτω, λέγει ὁ Συγγραφεὺς, ὅτι
ἐσύναξε τούταις ταῖς γνώμας ἀπὸ τὴν
θεῖαν Γραφήν.

Ὁ Ἀναγνώστη, ἂν μελετήσῃς τούταις
ταῖς ἁγίαις Γνώμας, ὁποῦ μὲ βραχυ-
λογίαν ἐγράφησαν, ἐλπίζω να λάβῃς

ὄφελος εἰς τὴν ψυχὴν σου, ἐπειδὴ ἐ-
 συνάχθησαν ἀπὸ τόσα πνευματικὰ
 βιβλία.

Τ Ε Λ Ο Σ .

SISMANOLOGIO